

ВІН...

ВЛАДНИЙ

тлейбой

НАХАБНІ ЧИКАЗЬКІ КРАСЕНІ

СЛОАН ГАУЕЛЛ  
АЛЕКС ВУЛФ

Переклад на українську мову здійснив телеграм канал «ukrainian lovely book»

**(<https://t.me/ukrainianlovelybook>)**

**Даний переклад створений для ознайомлення та не має ніякого права використовуватися в комерційних цілях. Всі права належать автору.**

Якщо Ви бажаєте десь поширити даний переклад в медіа, будь ласка, вказуйте наш телеграм канал, як автора перекладу.

Приємного читання!

## Анотація

Правило: не спати із секретаркою свого брата.

Проблема: Дейкон Коллінз — заможний плейбой і чинить, як хоче.

Усе почалося невинно.

Він затагнув Квінн в офісну підсобку і опинився без трусів. Не зовсім законно.

Тепер він хоче більшого.

Більше її м'яких вигинів і солодких губ.

Більше, ніж просто перепихнутися біля шафи.

Квінн може скільки завгодно викидати квіти, які він надсилає, і прикриватися політикою компанії.

Але врешті—решт...

Вона стане його.

**Слоан Гауелл, Алекс Вулф**  
**Владний плейбой**  
**Серія: Нахабні Чикагські красені — 2**

## Розділ 1

*Квінн*

Ніколи не думала, що, влаштувавшись на роботу в юридичну фірму, опинюся в офісній підсобці з партнером, який буде всередині мене по самі яйця.

О, і це не просто якийсь партнер, від якого через кілька секунд у мене буквально скрутить пальці на ногах — це Дейкон Коллінз. Брат мого боса.

Найганебніше — це трапляється не вперше.

Далеко не вперше.

Час покласти цьому край. Наші швидкі побачення стають дедалі частішими, і після кожного я себе переконаю, що воно було останнім.

— Чорт забирай, Квінн, — хрипить Дейкон, ковзаючи губами по моїй шиї.

Зголоднілий власник прикушує зубами мою ключицю, трахаючи мене ззаду. Дейкон проводить м'язистою рукою вгору по моєму стегну і сильніше зсуває білі трусики вбік. Я одягла їх для нього. У білому, що здається незайманим, є щось, що його збуджує. Не слід заохочувати його фантазії, але я заохочую. Ми граємо у небезпечну гру й відчуваємо гострі відчуття, коли усамітнюємося там, де нас легко можуть спіймати.

Роблю вдих, насолоджуючись чоловічим ароматом. У Дейконі Коллінзі є щось первісне і грубе.

Він вислизає з мене, і я відразу ж відчуваю гостру нестачу в ньому.

Спідниця задирається вище, коли Дейкон розвертає мене і саджає на стійку. Я обхоплюю ногами його торс і посміхаюся, помітивши нові контейнери для зберігання, що стоять у кутку. Вони заповнені тим, що колись займало моє теперішнє робоче місце.

— Спеціально для мене прибрався?

— Дістало постійно натикатися на клятий безлад, — дихання Дейкона торкається моїх губ, коли він нахиляється поцілувати мене.

Він дивиться на мене сірими очима, колір яких нагадує бурю, що наближається. Пальцями Дейкон болісно повільно кружляє по клітору, і я не знаю, скільки ще зможу витримати. Він любить гратися зі мною, дражнити. Повністю все контролювати.

Його улюблене заняття — підводити мене до краю оргазму, а потім відступати, знову і знову.

— Скінчиш для мене, моя маленька розпусна шльондра?

Закочую очі, прикидаючись роздратованою, але тіло видає мене, тремтячи від дотиків Дейкона. По правді кажучи, я б надерла його усміхнену дупу,

якби він ляпнув щось подібне в іншій ситуації. Але коли Дейкон глибоко всередині мене, то зводить з розуму.

— Досить базікати, будь ласка.

— Ще слово, і взагалі не дам тобі кінчити.

— Я й без тебе впораюся.

Дейкон хитає головою й обхоплює мою шию рукою.

Мої очі розширюються.

Дейкон посміхається.

— Але не так, як зі мною.

Не сперечаюся, він говорить правду.

Якраз у той момент, коли я збираюся відповісти, Дейкон входить настільки

глибоко, що потрапляє в найчутливішу точку. Поняття не маю, звідки цей

чоловік знає, на які кнопки натискати, але він це робить.

Мої стінки стискаються навколо нього, бажаючи більшого. Я звиваюся на стійці, підкоряючись його дотикам.

Схопивши мене за волосся вільною рукою, Дейкон гарчить:

— Навіть не здумай відкрити рота. Зрозуміла?

— Тобі подобається мій відкритий рот, коли в ньому твій член.

Його очі на секунду закочуються, потім погляд повертається до мене.

— Чорт би тебе побрав, жінко.

— Поквапся, у нас майже не залишилося часу.

Нахаба виходить із мене, стягує мої трусики, опускається на коліна і розсовує мої ноги ще ширше. Знаю, він робить це тільки тому, що я веліла йому поквапитися.

Дейкон проводить своїм порочним язиком по клітору.

Я тягну його за волосся. Потрібно пам'ятати про роботу. Скоро нас почнуть шукати.

Нарешті, подразнивши мене, за відчуттями, цілу вічність, Дейкон знову прилаштовується до мого входу.

Впиваюся нігтями в його скульптурну дупу, коли він ковзає голівкою по клітору.

— Ти цього хочеш? — усміхається Дейкон, дивлячись на мене згори донизу.

Мої очі закочуються. Коли я з ним, усі мої тривоги, здається, зникають.

Може, саме тому я продовжую займатися з ним сексом у випадкових місцях по усій будівлею компанії. Дейкон дає мені можливість втекти від реальності.

Можливість, яку я більше ніде не зможу знайти. Повірте, я намагалася.

Я ніколи не була такою. Ніколи не носила обтислі спідниці, тому що знала, що це заводить чоловіка, але поруч із Дейконом я перетворилася на іншу людину.

Його стегна з ляпасом вдаряються об мою дупу.

— Якщо ти дивишся в стелю, значить, я неякісно тебе трахаю.

— Ні, ти ідеальний. Не зупиняйся, — ахаю я, коли Дейкон врізається в мене

жорсткіше.

Стискаючи мої стегна, він збільшує темп, поки мій розум не перетворюється на суцільне місиво. Штовхаючись дедалі сильніше і швидше, Дейкон явно переслідує і свої власні цілі, а я з радістю мчуся за ним до фінішу. Голова ритмічно вдаряється об шафу позаду, але мені плювати. Я ловлю хвилю задоволення, що пробігає по тілу.

Дейкон впивається в мене поглядом. Це здається занадто інтимним для наших стосунків. Тобто нашого зв'язку. Я б не назвала те, що відбувається між нами стосунками.

Мені подобається його член, і Дейкон готовий використовувати його на моїх умовах. Жодних зобов'язань. Ми обидва отримуємо те, що хочемо — задоволення від оргазму.

Я стискаюся навколо стовбура Дейкона, і мене охоплює спазм. Чоловік гарчить у мої губи, коли кінчає. Ми обидва здригаємося ще кілька разів — він просто стогне, а я стогну його ім'я.

— Чорт забирай, це було фантастично.

Кладу руки Дейкону на плечі й відштовхую від себе.

— Веселощі закінчилися.

Відступивши, він знімає презерватив, засовує його в кишеню і натягує штани.

— Огідно, Дейконе, ти ж костюм зіпсуєш! — я морщу ніс.

— Мені його винести звідси, тримаючи кінчиками пальців? — він хитає головою, дивлячись на мене і сміючись.

Справедливе зауваження.

Я зістрибую зі стійки і обсмикую спідницю, потім простягаю руку.

— Трусики.

Дейкон піднімає брови.

— Що впало, те пропало.

Я закочую очі й проводжу руками по волоссю. Поняття не маю, що в нього за одержимість мою спідньою білизною.

— Давай повечеряємо сьогодні ввечері.

Я завмираю. Що він щойно сказав?

— На побачення кличеш? — хихикаю я. — Ну й жарти в тебе...

— Чому жарти? — Дейкон хмуриться, ніби мої слова поранили його.

*Якого хріна?*

— Та годі, Дейконе. Ми прекрасно розуміємо, які в нас стосунки.

— Що поганого в тому, щоб сходити зі мною на побачення?

Я повільно видихаю.

— З чого почати? Хоча б із того, що ти бабій. Ми обидва погодилися, що наш зв'язок тимчасовий. Будь ласка, не переживай з цього приводу. Усе чудово так, як є.

— Хіба двоє друзів не можуть повечеряти?

— Ми зовсім не друзі...

Тонкий натяк, сер!

Дейкон знизує плечима.

— Колеги теж вечеряють.

— Досить, Дейконе! — час закінчувати цю розмову. — Це суперечить політиці

компанії. Тобі пора на зустріч.

Дейкон бере одну з моїх рук у свою, і виглядає більш рішучим, ніж я коли—небудь його бачила.

— Я не відмовляюся від своєї пропозиції. Ми повечеряємо.

Хитаю головою. Я йому скоро набридну, і він переключиться на наступну дівчину.

Так зазвичай він і чинить.

Дейкон заправляє сорочку в штани і поправляє піджак від Hugo Boss.

Простягає руку і гладить мене по щоці.

— Ти розчервонілася.

Борюся з бажанням притиснутися до його руки. У цьому є щось природне, але цей чоловік — який завгодно, тільки не дорослий. Йому не потягнути справжніх стосунків. Він нічого не сприймає всерйоз. Я не настільки дурна, щоб вірити, що можу стати винятком.

Посміхнувшись на прощання, Дейкон тихо прослизає у двері, забираючи із собою, здається, все повітря.



Роблю кілька глибоких вдихів, щоб заспокоїтися. Занадто багато поставлено на карту, щоб я перейнялася почуттями до Дейкона Коллінза. Я беру кілька ручок, блокнот і коректор, щоб усе виглядало так, ніби в мене була законна причина перебувати в підсобці.

Оглядаю коридор, коли виходжу з приміщення. Слава богу, навколо нікого немає.

Останнє, що мені потрібно — стати предметом гарячих пліток в офісі.

Прибираю канцелярське приладдя в нижню шухляду столу. Дейкон виходить із вбиральні й проходить повз мене з такою широкою посмішкою, що та може запросто намертво приклеїтися до його самовдоволеного обличчя.

— Давай працюй, нероба.

Я похмуро дивлюся на нього. От придурок.

Дейкон доходить до свого кабінету, і я обіцяю собі, що не доставлю йому

задоволення, спіймати мене на тому, що витріщаюся в його бік.

Однак жар його погляду обпікає мене. Я дуже непомітно дивлюся на Дейкона, а цей нахаба мені підморгує!

*Чорт!*

Реально пора з ним зав'язувати.

## Розділ 2

### *Дейкон*

Вийшовши з ліфта після зустрічі, помічаю Квінн, яка сидить за столом. Вона може грати в цю маленьку гру скільки завгодно. Насправді, не дуже весело, якби вона у неї не грала.

Ми обоє знаємо, чим це закінчиться. Чесно кажучи, думав, що сьогодні Квінн нарешті здасться і скаже "так". Ми вже кілька місяців нишпоримо по будівлі компанії, трахаючись, як кролики. У наш перший раз вона присягнулася, що це був момент слабкості, одноразовий випадок, а зараз подивіться—но на нас!

Я зтягаю її в підсобку кілька разів на тиждень, а іноді вожу навіть на дах.

Ах, тераса на даху! Немає нічого кращого, ніж споглядати озеро Мічиган, поки Квінн стискає мене вузькою кицькою! Член тут же твердне від спогадів.

*Хороші часи. Старі добрі таємні побачення.*

Іду повз стіл Квінн, проводжу пальцями по краю і скидаю кілька паперів на підлогу, просто щоб подивитися, як вона нахилиться і підніме їх. Ми обидва знаємо, що на ній немає трусиків. Вони в мене в кишені. Частина мене поважає її опір. Я знаю свою репутацію; всі знають. Я ніколи ні з ким не зустрічаюся. Декстер називає мене прихильником моногамії.

Згідно з журналом "Чикаго", я один із найзавидніших холостяків міста.

Думаючи про це, розумію, що є непоганою здобиччю. Квінн повинна перебувати у захваті від думки про стосунки зі мною. У цьому місті багато самотніх жінок, які вбили б за можливість піти на побачення з вашим покірним слугою.

Але річ у тім, що я ніколи раніше не відчував подібних почуттів до жінки.

Це має дратувати мене, але все інакше. Мені хочеться пізнати Квінн на більш глибокому рівні, не тільки на фізичному. Може, це просто виклик. Той факт, що вона так легко не здається. Квінн до біса збиває мене з пантелику, ходячи в спідницях і розуміючи, що її маленька пружна попка і клятві підбори витворяють зі мною.

Я мало не прикушую кісточку пальців, щоб позбутися брудних думок.

Ця жінка — мій чортів криптоніт. Якщо я хочу, щоб вона сприймала мене

всерйоз, то знадобиться кращий план, ніж трахати її до повного підпорядкування. Це й так ясно.

Зупиняюся біля свого кабінету, збираючись подивитися миле маленьке шоу від Квінн, як раптом з нізвідки з'являється Тейт Рейнольдс, нахиляється і збирає папери.

Роздратування захльостує мене, особливо коли мій погляд падає на гігантську обручку, якою вона любить хизуватися.

Цю дівицю з Далласа підчепив Декер. Вона з "Хантер Груп", фірми, з якою ми недавно об'єдналися, і тепер вона наречена Декера. Тейт практично повна протилежність Квінн у всіх мислимих відношеннях.

Після злиття все трохи налагодилося, але вона іноді поводить ся, як нахабна сучка, яка думає, що всім тут заправляє. Нахабна — це ще м'яко сказано. Найгірше, коли вона намагається мною командувати.

Я не Декер, і будь я проклятий, якщо дозволю їй водити мене за яйця.

— Така добра самаритянка, Тейт. Призначу тебе працівником місяця.

— А я простежу, щоб твоє ім'я красувалося на табличці для невдах у дамській вбиральні, — Тейт кладе папери на стіл Квінн і посміхається.

*Чорт.*

Входжу до свого кабінету і йду до столу, щоб переглянути розклад на наступний тиждень. Скоро відбудеться суд за позовом проти місцевого кардіохірурга на ім'я Джеймс Флінн. Одна з його медсестер подала скаргу, заявивши, що він ляснув її по дупі після процедури і сказав: "Молодець".

Ненавиджу такі справи. По—перше, це "він сказав, вона сказала". У більшості випадків обвинувачений — винуватий мудак, але я вірю Флінну. Він працює хірургом уже понад тридцять років, і всі в захваті від цього мужика, включно з попередніми співробітницями. В його послужному списку немає жодного поганого запису. Не кажучи вже про те, що йому близько шістдесяти, і він сімейна людина. Головне, однак, те, що я поговорив із ним і оцінив обставини. І можу точно сказати, що він ніколи б не зробив такого лайна.

Утім, не має значення, вірю я йому чи ні. Для цього є суддя.

Беру слухавку, щоб замовити квіти Квінн, коли в мої двері стукає Тейт.

Прибираю телефон, здивований, що цього разу Рейнольдс реально постукала.

— Заходь.

Так і хочеться запитати, чи закінчила вона процедуру кастрації Декера і сховала чи заховала його яйця в банку, але я бажаю, щоб вона забралася звідси якомога швидше.

— Як просувається справа Флінна?

Моя щелепа стискається.

— Просто чудово, Тейт, — видавлюю я її ім'я.

— Не схоже. У тебе є час тинятися будівлею і займатися чорт знає чим, але ти навіть не подивився відео з камер спостереження, які лікарня надіслала електронною поштою.

— У мене ідея. Може, принесеш мені каву, а я влаштую собі вечір кіно?

—

посміхаюся, коли весь рум'янець сходить з її обличчя.

*Так—то, Тейт. Іди в дупу.*

— Просто подивися кляте відео. Процес схожий на завантаження порно, усе, що потрібно зробити — натиснути на маленький трикутник посередині. Немає нічого такого, з чим ти не б не впорався.

— Так ось що вас із Декером заводить? — я піднімаю обидві руки. — Не засуджую. Думаю, це чудово, що ви знайшли спільну мову в спальні.

Тейт пильно дивиться на мене у відповідь.

— Не облажайся.

— Давай я сам зателефоную тобі наступного разу, коли на твоєму містку капітана станеться щось іще? Типу працівника на ранчо розтерзає корова...

Видаю мукання, і Тейт вилітає з кабінету.

Ісусе. Вона заслужила на це.

Я не підкоряюся її наказам. Їй час вбити це лайно у свою дурну голову.

Однак мені справді потрібно переглянути відео, тому я відкриваю електронну пошту. Упевнений, що там нічого такого немає, але було б чудово зробити перерву.

Мої думки повертаються до Квінн і того, який сексуальний вигляд вона мала з припухлими губами і розпатланим волоссям.

Відео почекає хвилину. Знову беру слухавку і набираю номер флориста. Усі жінки люблять квіти. Я б доручив своїй секретарці зробити замовлення, але не можна, щоб чутки дійшли до Квінн. Інакше вона закінчить нашу маленьку інтрижку в одну мить.

Однак одне можна сказати напевно.

*Квінн буде моєю.*

## Розділ 3

*Квінн*

Встаю в чергу в кав'ярні, щоб узяти каву Декеру, і переглядаю список справ на ранок. Сподіваюся, сьогодні все пройде гладко, і мій вікенд почнеться на годину раніше. Це трапляється не часто, але в рідкісних випадках Декер відправляє мене додому до п'ятої.

Просуваюся в черзі й переглядаю випічку на вітрині. У мене не було часу поспіяти. Вночі вимкнулася електрика, і я мало не проспала.

Службовий стільниковий розрядився, але, на щастя, особистий телефон був заряджений, і мене розбудив резервний будильник.

Мій мобільний дзижчить у сумочці.

Чудово.

Я не можу проігнорувати дзвінок. Раптом це тато? Він дзвонить тільки в екстрених випадках.

Риючись серед гаманця, блиску для губ і запасного дезодоранту, я нарешті знаходжу телефон. На екрані світиться обличчя моєї найкращої подруги Гізер.

— Привіт. Як справи? — цікавлюся я.

— Привіт. Усе як завжди. Живу розкішним життям обслуговуючого персоналу.

— Якщо ти так сильно це ненавидиш, чому не звільнишся?

Подруга працює в якомусь шикарному магазині, де одна спідниця коштує більше, ніж моя орендна плата за житло.

— Не всі такі генії, як ти.

Уявляю, як вона показує мені язика, кажучи це. Вона буває такою засранкою, але я її обожаю. І насолоджуюся знижкою, яку вона мені робить. Без неї у мене не було б такого гарного одягу. Я отримую пристойну зарплату, але її недостатньо для подібних нарядів.

— Так, так. Почекай—но секунду. — відключаю її і роблю замовлення.  
— Так, я знову тут. — беру каву в руку і затискаю телефон між вухом і плечем, запихаючи в рот булочку.

Гізер скаржиться на свого боса більшу частину шляху на мій поверх.

— У будь—якому разі, досить про нього. Що робиш сьогодні ввечері?

— Вчуса.

— Та годі, Квінн. Давай прогуляємось! Сьогодні п'ятниця. — Хізер вже кілька

тижнів домагається, щоб я пішла з нею в клуб.

Між роботою і навчанням у мене не так багато часу для суспільного життя, ось чому таємні зустрічі з Дейконом мене так тішать.

— Там буде Картер Г'юз. Він питає про тебе.

Я закочую очі. Картер Г'юз — придурок, який прибивається цвяхом до до всього, що розсовує перед ним ноги. Він схожий на більш молодшу і ще більш незрілу версію Дейкона. Ні, дякую. Мені достатньо одного багатого мудака.

— Не можу. Подзвоню тобі пізніше. Повернулася на своє робоче місце. — закінчую розмову з Гізер, коли помічаю великий букет квітів. Їх доставляють щоп'ятниці, як по маслу. Я продовжую викидати їх у відро для сміття, але Дейкон не розуміє натяків.

Повірити не можу, що він продовжує займатися цим лайном, адже його можуть вирахувати. Я вже знаю, як розвиватиметься сценарій: він отримає невелику догану від Декера, а мені вкажуть на двері.

Іноді приглушений шепіт і пильні погляди змушують мене замислитися, а чи не знає про наші інтрижки половина фірми? Я майже впевнена, що Тейт нас розкусила. Реально час припинити це безумство, поки воно не вийшло з—під контролю.

Ставлю каву на стіл і засовую сумочку в нижню шухляду. Витягую з квітів

листівку.

Ну, точно.

"Д."

— Таємний шанувальник? — глибокий голос Декера гримить у мене у вусі.

— Чорт... — притискаю листівку до грудей, пульс барабанить у вухах. — Вибачте. Ви мене налякали. — перевертаю картку лицьовою стороною донизу і передаю Декеру його каву.

— Що там у нас на сьогодні?

Беру хвилинку, щоб зібратися з думками.

Декер і Дейкон обидва високі й підтягнуті. У Декера крижані блакитні очі, а в Дейкона сірі й задумливі. Обидва чоловіки привабливі, але знову ж таки, всі брати Коллінз привабливі. Вони приблизно однакового зросту, але Дейкон набагато більший, у той час як Декер худорлявий. Чортові біцепси Дейкона схожі на баскетбольні м'ячі.

Мій погляд за звичкою ковзає коридором у бік його кабінету. Звичка, від якої мені потрібно позбутися, але, схоже, я не в силах цього зробити. Точно так само, як і не можу перестати спати з ним.

Декер прочищає горло і витягує мене з думок.

— Ах, так. У вас зустріч із братами Беклі. Потенційними новими клієнтами. Це молода будівельна компанія, але швидко розвивається. Їм потрібна консультація щодо деяких контрактів. Вони побудували нову кав'ярню далі по вулиці, яка виглядає як гігантська чашка. — молюся, щоб Декер не навалив на мене купу роботи на вихідні. У мене важливий тест, до якого треба підготуватися.

— Усе готово?

Я моргаю.

— Вибачте, що?

— Для зустрічі. Зосередься, Квінн. У тебе щось сталося?

— Ні. Я маю на увазі, звичайно. Не хвилюйтеся. Я все підготую. — сподіваюся, що це була та відповідь, на яку він чекав. Ми й справді добре спрацювалися. Багато хто вважає Декера мудаком, але він просто любить, коли все гладко, і ненавидить повторюватися. Зазвичай я на висоті і передбачаю його потреби ще до того, як він про щось запитає.

— Чудово.

Кидаю квіти у відро для сміття, щойно Декер прямує до свого офісу.

Оглянувши свій стіл, помічаю, що хтось знову пересував мої речі.

Чорт би тебе побрав, Дейкон!

Це одна з причин, через яку я не можу серйозно поставитися до його прохання про побачення. Він усього лише жартівник із великим членом, який поводить себе немов підліток.

Чому він мене так хвилює?

Мене затягує. Я поза грою, і все з його вини.

Дивлюся на коробку цукерок, що лежить на місці мого телефону. Було б шкода викинути солодощі даремно. Вони виглядають дуже дорогими.

— Тобі продовжують посилати квіти, які ти продовжуєш викидати? — усміхається Тейт. Знаю, що вона здогадалася.

— Це Картер. Не приймає "ні" за відповідь. — сподіваюся, мій виступ правдоподібно. — Цукерку? — підштовхую коробку до Тейт.

— Пізніше.

Я знизую плечима. Мені більше дістанеться.

Відкушую трюфель і майже відчуваю те, що могла б описати тільки як шоколадний оргазм.

Мм—м, як смачно...

А тепер потрібно придумати, як виплутатися з цієї халепи з Дейконом. Але спочатку з'їм ще кілька цукерок.

## Розділ 4

### *Дейкон*

Прямую до офісу Декера й усміхаюся, побачивши квіти, що лежать у сміттєвому кошику Квінн.

Помічаю обгортки із золотої фольги, розкидані поверх пелюсток.

Значить цукерки тобі сподобалися, Квінн?

Буду вимотувати її повільно, але вірно.

Квінн немає на місці, інакше я б наплював на всіх і показав їй, як скучив. Ми не бачилися весь день.

Ми з Декстером грали в гольф з якимось старим нафтовим магнатом, якого

Декстер намагається роздобути в клієнти. У мужика дев'ятизначний власний капітал, а сам він на останньому подиху. Щоб зіграти, нам знадобилося на дві години більше звичайної. Я не знаю, як цей магнат ще не замаринував свою клятву печінку. Він оприбуткував п'яту частину віскі перед підходом до дев'ятої лунки. Навіть я стільки не п'ю в так рано. Я люблю добре проводити час, як і будь—який інший чоловік, але чорт візьми!

Респект йому і повага.

Телефоную своїй секретарці, і вона повідомляє, що Тейт залишила гору папок на моєму столі. У мене на потилиці волосся стає дибки! Рейнольдс робить це лайно тільки для того, щоб розлютити мене, але я не доставлю їй такого задоволення.

Входжу в кабінет Декера.

Його голова виринає з—за комп'ютера, як у гробаного суриката.

— Коли, ви, придурки, навчитеся стукати?

— Тримай свою жінку на повідку, кицько. У тебе вдома розлад, який впливає і на мене.

Декер встає і буквально скрипить зубами.

— За язиком стеж. — він на секунду напружується, потім розслабляється. — Тобі не подобається Тейт, тому що вона змушує тебе працювати. — брат проводить рукою по волоссям, і на його обличчі повільно розпливається посмішка. — Насправді, у мене є дещо, з чим впораєшся навіть ти. До біса просте завдання, для якого ти ідеально підходиш. Зробиш, і я скажу Тейт, щоб вона заспокоїлася.

— Нарешті. Вважай, що справа в капелюсі. — потираю руки я.

— Мені потрібно, щоб ти виступив у коледжі.



У мене зводиться щелепу, і я дивлюся на Декера.

Він намагається стримати сміх над моєю реакцією, але, чорт забирай, ледь не трясеться.

Я хитаю головою.

— Відвали. На це я не згоден. Нехай Декс виступить. — Декер знає, що я

ненавиджу подібне лайно.

— Обговоренню не підлягає. Ти вже погодився, і хоч ми тепер і в "Хантер

Груп", але я все ще керую філією в Чикаго. — обличчя Декера стає серйозним, він обходить свій стіл і сідає на нього, схрестивши руки на грудях. — Якщо хочеш, щоб Тейт відстала від твоєї дури, доведи, що можеш бути корисним. Бо, поклавши руку на серце, мене нудить від твого лайна. Ми звітуємо зараз не тільки перед самими собою. А ти приводиш найменшу кількість клієнтів, реєструєш найменшу кількість робочих годин, увесь ранок граєш у гольф, і від тебе тхне віскі. Тож попроси свого секретаря або помічника юриста підготувати презентацію, якщо не в змозі придумати її самостійно.

Мені подобається, що Декер говорить про мене всяку алкогольну нісенітницю, коли у самого цілий чортів бар у кутку.

— Гаразд. — гарчу я, у мене на шиї здувається вена. — Коли?

— У понеділок увечері.

Я зітхаю.

— Ти знущаєшся? Увечері? Якого хріна, Декер? Може, у мене плани?

Брат усміхається.

— Марафон Порнхаба не вважається планом. Професор — мій хороший друг, він підганяє клієнтів і доглядає для нас потенційних співробітників. Хочу, щоб ти пошукав можливих студентів, яким ми могли б запропонувати стажування.

— Вечірні студенти — не справжні юристи. Навіщо наймати когось із них? —

стогну я, маючи точне уявлення, хто відвідує вечірню школу — люди, у яких не склалося сімейне життя, і люди, які пережили свій розквіт. Працюючі дорослі, нездатні стати відданими співробітниками, тому що в них занадто багато всього відбувається в житті.

Знаю, що поведжуся грубо, але мій мозок шукає будь—яку причину, щоб уникнути цього лайна.

Декер випрямляється.

— Знаєш, у чому твоя проблема?  
Я піднімаю руки вгору.  
— Будь ласка, скажи мені, татку.  
— Ти нездатний бути дорослим.  
Я усміхаюся.  
— Це неправда. Я завжди поводжуся по—дорослому.  
— Справді? Як щодо того випадку, коли ти прорізав дірку в упаковці з чіпсами, засунув у неї свій член, а потім запропонував їх Доновану?  
Я намагаюся стримати сміх. Чорт, це було весело.  
— Він сам напросився. — мені ледь вдається зберегти незворушний вираз обличчя.  
— Це було під час зборів персоналу!  
— Ну, він же поспілкувався з персоналом, усе гаразд.  
Декер хитає головою і притискає пальці до перенісся.  
— А як щодо діаграми в Excel, у якій ти оцінив цицьки наших найгарячіших клієнток?  
Я із серйозним виглядом вказую на Декера пальцем.  
— Це було завдання навчального семінару, на який ти мене відправив. Я практикувався в зведених таблицях. — навіть не можу дивитися на брата, договорюючи останнє речення.  
— Господи Ісусе. Усе, досить! Виступиш у коледжі, а я простежу, щоб ти представив нашу фірму професійно.  
— Чудово. Я вільний? Або що—небудь ще?  
— Іди вже, будь ласка. Від нашої маленької бесіди в мене голова розболілася.  
Залишаю його кабінет, і повз мене пропливає Тейт, кидаючи на мене косий погляд.  
Практично чую, як вони з Декером сміються наді мною.  
*О, до біса вас обох і ваш місіонерський секс!*  
Рейнольдс тримає мого брата прямо за член, водить за ніс і захоплює фірму. У Декера ніколи не було претензій до моєї роботи, поки не з'явилася вона. Донован розповів, як Тейт скаржилася Декеру і наполягла на скасуванні одного з його судових позовів.  
Не всі хочуть гарувати без зупинки, не маючи можливості насолоджуватися життям, як Декер і Тейт. Вони живуть заради своєї роботи. У декого з нас гробане життя, і нам дійсно подобається час від часу жартувати і сміятися.

Поводяться, як озлоблені дідугани. Але ж навіть ще не у віці.

І взагалі, я в компанії граю певну роль, яка ідеально мені підходить. Я харизматичний. Ходжу куди—небудь випити з потенційними клієнтами.

Розігриваю їх, а потім приходить Декер і укладає угоду.

Єдина проблема в тому, що він забирає всі лаври собі, ніби я ні хріна не роблю.

До біса його.

Я витрачаю на зустрічі і вмовляння свої вихідні, поки Декер у своєму гігантському будинку займається батьківством. Терплю незліченні похмілля заради цієї фірми, і ніякого мені "дякую". Я ніколи не скаржуся на свою роботу, як Декер. Він перетворюється на теличку. Б'юся об заклад, у Тейт член більший, ніж у нього.

Я посміхаюся своїм думкам. Мені подобається, що я виправдовую випивку з клієнтами, як цінність для компанії. Я такий, який є. Принаймні, не прикидаюся тим, ким не є.

## Розділ 5

*Квінн*

Кинувши сумку на столик, риюся в ній у пошуках резинки і збираю волосся в безладний пучок. Мрію скинути підбори і зняти задушливий робочий одяг.

Тиждень видався довгий, і тепер потрібно підготуватися до навчання і зібрати вечерю для тата.

Ми живемо з ним удвох.

— Це ти, Квінн? — кличе батько з вітальні нашої двокімнатної квартири з

дивним плануванням. Коридор веде повз гардеробну до половини ванної кімнати та кухні. Одразу за нею знаходиться вітальня, а потім повноцінна ванна кімната, розділена між двома спальнями. Ми живемо на першому поверсі, бо тато пересувається за допомогою інвалідного візка. Кілька років тому він переніс інсульт, що призвело до серйозного пошкодження нервів із правого боку і змусило його достроково піти на пенсію. До цього він працював водієм міського автобуса.

— Ні, це інформаційний центр. Ви виграли мільйон баксів. — хихикаю я. Це

наш постійний жарт.

Тато котиться до кухні на інвалідному візку, і я посміхаюся.

— Дзвонила Гізер. Скаржилася, що ти відмовилася сходити відпочити сьогодні ввечері. — його погляд пронизує мене наскрізь.

— Не починай. Наступного тижня у мене важливий іспит.

— Я повечеряю в сусідки. Місіс Вотерс запросила на енчіладос. — тато посміхається своєю кривою усмішкою. Після інсульту в нього злегка опущений правий куточок рота.

— Ти ж знаєш, що пошкодуєш, коли в тебе почнеться печія.

— Ти підеш провітритися з Гізер, а я не буду їсти гострий соус.

Потрібно іноді жити і своїм життям.

Сиджу й обмірковую його слова, поглядаючи на стелю, а потім знову на тата.

— Домовилися, старенький. Але я не ціную, що ти використовуєш своє здоров'я для шантажу.

— Кого ти називаєш дідком? Я як огірочок!

— Так, так. — я беру сумочку й обходжу його, щоб зателефонувати Гізер і запитати, у що вона мене втягує цього разу.

\*\*\*

— Вау. Ти дуже сексуальна. Якби я цікавилася жінками, то запала б на тебе. — посміхається Гізер і махає мені рукою.

На ній червона сукня з прозорою сіткою з боків і спереду. Вона виглядає фантастично, але вбрання залишає мало місця для уяви. Її волосся зібране у високий кінський хвіст і погойдуються з боку в бік під час ходьби.

— Заткнися. — розгладжую волосся по плечах. — Це не занадто? — Зазвичай я не ношу такий відвертий одяг, але Гізер стягнула для мене смарагдово—зелену сукню зі свого магазину. Її збиралися викинути, бо на подолі розпустилася нитка.

Спереду і ззаду глибокий V—подібний виріз, який спускається до пупка спереду і до сідниць ззаду. Я навіть не змогла надіти ліфчик. У поєднанні з каштановим волоссям відчуваюся отруйним плющем.

Нічний клуб "Призма" забитий під зав'язку. На стіні спалахують стробоскопи, і в грудях вібує глухий музичний бас. Переповненість цього місця викликає легку клаустрофобію, але нічого такого, з чим не впорається пара коктейлів.

— Давай вип'ємо! — Гізер доводиться кричати мені у вухо.

Я киваю.

Вона жестом вказує на бар, і ми прокладаємо собі шлях крізь натовп криків і блукаючих рук. Я пошкодую про наш відпочинок завтра вранці, але я вже прийшла, тому викидаю цю думку з голови. Я сумувала за спілкуванням із Гізер і можу дозволити собі хоч раз розпустити волосся і повеселитися.

Гізер весь час ходить на побачення — так вона бореться із самотністю відтоді, як порвала зі своїм останнім хлопцем.

Я замовляю віскі з лимоном. Гізер замовляє "Брудний мартіні". З напоями

у руках ми шукаємо столик, але пошук не виглядає багатообіцяючим.

Роблю великий ковток віскі і похитую стегнами в такт музиці. Треба було

замовити два напої, судячи з довгої черги в барі.

Ми перебуваємо в клубі не більше п'яти хвилин, коли моє обличчя червоніє, і знайоме поколювання поширюється по всьому тілу.

Справа не в алкоголі.

Я піднімаю погляд на другий поверх, звідки відкривається вид на головний

танцювальний майданчик.

Там стоїть він.

Дейкон.

Балакає з якоюсь грудастою брюнеткою, яка з ним відверто фліртує. А він

їй посміхається.

Посмішкою, яка, як я сподівалася, призначалася тільки мені.

З Дейконом давно все зрозуміло, але спостерігати таке боляче. Він у своїй стихії, робить те, що в нього виходить найкраще — зачаровує жінок.

Я ідіотка.

Не повинна почуватися нерозумно, але саме так я відчуваюся зараз. Я знаю,

що він зустрічається з іншими. Постійно сподіваюся, що він знайде когось, хто відверне його увагу від мене. Він ніколи не зупиниться на одній жінці.

Музика обривається якраз у той момент, коли Гізер вигукує моє ім'я.

— Квінн!

Погляд Дейкона спалахує в напрямку її голосу, але я тікаю з поля зору чоловіка, молячись, щоб він мене не помітив.

— З тобою все гаразд? — Гізер дивиться на мене, окидаючи поглядом.

— У порядку. Просто тут перебір із народом. — я осушую свій напій. — Здається, це була не найкраща ідея. Щось я якось не перейнялася.

— Гаразд. — вона хмуриється і допиває мартіні. — Ходімо звідси.

Я киваю.

Ми ставимо наші порожні келихи на найближчий столик і прямуємо до виходу.

Світло тьмяніє, і його замінюють неонові вогні, що мерехтять на стелі.

Я повертаю голову і кидаю погляд на те місце, де раніше стояв Дейкон, але

його там уже немає.

— Хто це в нас тут? — глибокий голос гуркоче мені у вухо, і тверде тіло притискається до мене ззаду.

На коротку мить я посміхаюся. Не повинна, але посміхаюся. Це, напевно, Дейкон.

Обертаюся, і моя посмішка тут же зникає. Картер Г'юз обіймає мене за талію, ніби щойно виграв у лотерею.

Чесно кажучи, якби я його не знала, то, напевно, вважала б привабливим. На жаль, я його знаю. Ми трохи дуріли в старших класах. Насправді, він

водив мене за ніс, ходячи зі мною на побачення, у той час як спав із кількома моїми так званими подругами.

*Принади старшої школи.*

Я кидаю на нього погляд, що говорить буквально: відпусти мене зараз же і відвали, але він лише міцніше стискає мене і притягує ближче. Відчуваю запах віскі в його диханні, і хлопець невиразно вимовляє слова, ніби його чимось ударили по голові. Гізер за кілька футів від нас розмовляє з одним із його друзів, Стюартом. Я вже розумію, що все підлаштовано, але не злюся на неї. Я ніколи не розповідала їй правду про свою історію з Картером. Я взагалі ніколи не розповідала їй про своє сексуальне

життя. Натякала їй, що він мене не цікавить, але, мабуть, не дуже ефективно.

Намагаюся вирватися з хватки Картера, але Стюарт уже веде Гізер до бару. Повинно бути, вона побачила мою першу посмішку і подумала, що з Картером у мене все гаразд.

*Чудово.*

Тепер я сам на сам із цим мудаком.

— Чорт, ти стала такою гарячою навшпиньки, — видихає Картер мені у вухо, і я здригаюся.

— Дякую. — звільняюся я з його хватки. — Піду попудрю носик.

— Хочеш, складу компанію?

— Дуже навіть навпаки.

— Тоді не змушуй мене чекати. — Картер нахиляється, щоб поцілувати мене, а я відвертаюся і тікаю.

## Розділ 6

*Дейкон*

Боже, це місце повний відстій!

Клуб не в моєму стилі, але я обіцяв синові клієнта провести вечір у місті, і він захотів прийти сюди. Ренлі Купер — новачок у Чикаго. Він виріс на західному узбережжі зі своєю матір'ю—алкоголичкою, колишньою шкільною зіркою. Його батько, Джастіс Купер, володіє однією з найбільших звукозаписних компаній на планеті, і готує Ренлі до сімейного бізнесу.

*Щастя вам у цьому, містере Купер.*

Цей довбаний ботанік щойно закінчив коледж. Він повна протилежність своїм батькам, і мені шкода хлопця, але в певному сенсі це добре для нього. Його батько — мудак вищого гатунку, проте чудово збільшує мої оплачувані години і відстібає премію щокварталу.

Здається, хлопчині до біса незатишно в цьому місці, таке відчуття, що він

волів би пограти вдома в "Call of Duty". Якого хріна тоді напросився сюди?

Може, він просто дивний?

Думаю, Джастіс сподівається, що я прилаштую хлопчину на ніч. Ви розумієте, про що я. Батько і син, які відрізняються, як день і ніч. Дитина хоче грати в комп'ютерні ігри. Тато хоче, щоб він був чоловіком і відповідав прізвищу, вступив у якесь братство і так далі.

Стає навіть трохи сумно, і я можу зрозуміти хлопчину. Я знаю, як це — жити в тіні сім'ї і не виправдовувати очікувань.

Я базікаю з цією божевільною ціпонькою для нього. Її цицьки — це, мабуть, єдине, що в неї є, тому що сірої речовини явно не вистачає. Але це тільки мені на руку — дурненька відсмокче хлопчині, і тоді його татко відчепиться від нас обох.

Якраз у той момент, коли вона починає пригощати мене своїм найвищим інтелектом, я чую, як хтось вигукує ім'я Квінн. Моя голова сіпається, і я оглядаю клуб у пошуках жінки з каштановим волоссям, яка любить дражнити мій член за кожної зручної нагоди. Хочеться так думати, принаймні. Її в такий злачний заклад навіть мертвою не затягнеш. Чорт забирай, але ж я й гадки не маю, чим Квінн займається поза роботою у фірмі. Це одна з причин, чому їй потрібно перестати до біса впертися і



сходити зі мною на побачення. Я хочу знати, чим їй подобається займатися. Хочу пізнати її краще.

— Ти такий гарячий, — хихоче ціпонька.

Насилу не закочую очі. Сьогоднішня родзинка програми — член старигана

Ренлі. Не можна поводитися з нею як придурок, поки місія не буде виконана.

— До речі, про секс, тобі варто познайомитися з моїм другом. Йому не завадила б компанія. Його подружка бортанула. — я зітхаю і киваю. — Так, реально підклала бідоласі свиню, уявляєш? Дурне рішення. Адже він до біса багатий.

Ціпонька морщить ніс.

— Що не так? Чому вона його кинула?

Я нахиляюся ближче і шепочу їй на вухо.

— Тільки між нами. Ніколи не кажи йому, що я тобі це розповів.

Її очі розширюються. Усе занадто, бля\*ь, просто.

— Добре, обіцяю.

— Вона не могла впоратися з його членом. — дурненька злегка відсторонюється, прикидаючись ображеною. Потискаю плечима і дивлюся на натовп, виглядаючи Квінн, але водночас влаштовую шоу для ціпоньки. — Це правда.

Її погляд переміщається на Ренлі.

Чорт, хлопчина стоїть і виглядає таким жалюгідним.

— Ти впевнений?

Я знову знижую плечима.

— Такі люди завжди скромні. Ти ж знаєш. І ніколи не хваляться.

Її губи згинаються в усмішці.

— Він доволі милий, але я сподівалася, що ти відвезеш мене додому. — вона штовхає мене стегном і проводить пальцями по моїх грудях поверх сорочки.

Охриніти. Ця ціпонька голодна до чортиків.

— Ось що я тобі скажу. Ти добре проведеш час із Ренлі, і, якщо йому сподобається, я подумаю про твою пропозицію.

— Що? — її чоло зморщується від огиди.

— Ти мене чула, — усміхаюся я.

— Тьху. Ти...

— Мудак. — закінчую речення за неї. — Я в курсі, і тобі це подобається. Випий з цим хлопцем. Сьогодні в нього день народження.

Її брови злітають угору.

— Ти ж сказав, що його дівчина кинула...

Може, у неї все—таки є сіра речовина, але не так багато. Я хитаю головою.

— Жахливо, так? Хіба можна кидати хлопця в його день народження, тому що в нього величезний член?" — знизую плечима і махаю офіціантові, щоб мені принесли ще випити.

Спостерігаю, як крутяться шестерінки в голові ціпоньки, коли вона дивиться на Ренлі.

Чорт, він — ходяча катастрофа, але від нього буквально тхне грошима. Я вже знаю, що дамочка відчуває їх запах. У неї в очах горять знаки долара.

— Гадаю, один ковток мене не вб'є. — вона розправляє плечі, випинає груди і підходить до нього. Обхоплює його руками за шию і цілує прямо в губи, розмазуючи червону помаду по всьому його роту.

Іноді все виходить до біса легко.

З—за спини навшпиньки висовується рука і показує мені піднятий великий

палець.

Моя робота тут закінчена.

І чим мені зайнятися, поки цьому хлопцеві полірують член?

Оглядаю танцпол у пошуках знайомих облич, щоб не збожеволіти від нудьги.

Ось тоді й помічаю її.

Серце мало не вискакує з грудей.

Квінн прямує до виходу в гріховній зеленій сукні, яка облягає її тіло у всіх потрібних місцях. Член смикається і починає вставати. Боже, я ніколи не бачив, щоб вона виглядала так до біса сексуально! Вона як супермодель, офігенно красива.

Якраз у той момент, коли мій розум гарячково міркує, як і де можна трахнути її в клубі і вивести наші сексуальні сцени на абсолютно новий рівень, якийсь мудак обіймає її за талію і притягує до себе.

Кров нагрівається до мільйона градусів, не здивуюся, якщо в мене з вух повалить пар. Цей сучий син чіпає те, що належить мені!

Я кидаюся до сходів.

Збиваю по дорозі кількох людей і проливаю їхні напої, але мені насрати. Я

рухаюся до виходу, намагаючись відстежити кожен рух Квінн, щоб не втратити її із зору. Щойно я готовий втрутитися, вона відшиває хлопця і тікає до вбиральні.

*Моя дівчинка.*

Той пильно дивиться на неї, поки Квінн пробирається крізь натовп до дамської кімнати.

— Можеш іти прямо нафіг, сер. — бурмочу собі під ніс і повертаюся, щоб перехопити дівчину, перш ніж вона добереться до місця призначення.

Якраз у той момент, коли вона збирається увійти до вбиральні, я хапаю її за передпліччя і тягну в кут.

Її очі секунду бігають на всі боки, і Квінн має такий вигляд, немов ось— ось закричить. Потім її погляд зупиняється на моєму обличчі. Її спокусливі губи складаються у веселу усмішку, і вона хитає головою.

— Що ти тут робиш?

Я пробігаю поглядом догори й донизу її сукнею і намагаюся не надути в штани від одного її вигляду.

— Я? — піднімаю на неї брови. Наші погляди зустрічаються, і я облизую губи, не бажаючи нічого більше, ніж притиснути Квінн до стіни і зробити все, що захочу. — На побачення прийшла?

— А що, як так?

— Хочеться дізнатися секрети того джедая, якщо вже ти продовжуєш мені відмовляти.

Вона грайливо хитає головою.

— Може, він просто милий і поводить як дорослий чоловік.

Я обдаровую її посмішкою.

— На жаль для нього.

— О, правда? — Квінн посміхається, явно забавляючись нашою розмовою. — Тому що що він запросив мене на побачення, а ти не зміг?

— Абсолютно вірно.

— І чому це має бути нещастям для нього? Вмираю від бажання дізнатися.

— Тому що він виконав усю роботу. Поводився як дорослий. Напевно, запросив тебе на вечерю, потім привіз сюди. — нахиляюся ближче, щоб вона могла відчути моє тепле дихання. — Але саме я відвезу тебе додому і трахну.

— Забавно. — Квінн намагається зробити вигляд, що ми жартуємо, але я помічаю кожную її реакцію на мої слова. У неї перехоплює подих, язик

злегка запинається. Пульс на шії частішає, прямо в тому місці, де мені хочеться провести язиком.

Я відстороняюся і посміхаюся.

— Так і є. Поїхали.

— Нізащо. Нас узагалі не повинні бачити разом.

— Хто нас побачить? Я зніму номер у готелі за п'ять хвилин.

Квінн сміється.

— Я не поїду з тобою в готель.

— О, але трахнеш мене в підсобці на роботі?

Її очі звужуються.

— Мудак! Чому б тобі знайти ту повію, з якою ти фліртував? Впевнена, вона із задоволенням вирушить до твого готельного номера. — Квінн показує повітряні лапки, коли каже "готельний номер".

— О, так ти бачила мене і навіть не підійшла привітатися? По—справжньому доросло, Квінн. — Боже, мені подобається, коли вона так збуджується. — Якби я не знав тебе краще, подумав би, що ти ревнуєш.

— І в думках не було.

— Квінн? — підходить той придурок, який обіймав її однією рукою.

Мабуть

бути, втомився чекати. — Цей хлопець чіпляється до тебе?

Кидаю на нього погляд, призначений для найлютіших ворогів.

— Я її бос, мудило. Зникни.

Той ледь не відстрибує, піднявши долоні вгору.

Кицька.

— Дуже вражаюче. — Квінн ляскає мене по руці долонею.

Я посміхаюся.

— Дозволь хоча б пригостити тебе випивкою. Я вже кілька місяців намагаюся провести з тобою час за межами фірми. Не позбавляй мене єдиної можливості.

Погляд Квінн бігає клубом, потім дівчина вказує на мене пальцем.

— Один напій. І все. Без дурниць.

Дурниці — найвіддаленіше, що в мене на думці. Обіймаю Квінн за талію і веду до бару, кидаючи на мудака погляд, який каже: *"тримайся від неї подалі"*.

Коли ми добираємося до місця призначення, саджаю дівчину перед собою. Бар настільки переповнений, що мій член упирається прямо в її дупу.

Ковзнувши рукою навколо її талії, зариваюся носом у волосся Квінн і вдихаю її аромат. Ступінь стриманості, необхідна для того, щоб не зірвати з неї сукню і не трахнути на стійці бару — просто неземна.

— Горілку з журавлиною. — роблю замовлення для Квінн.

— А раптом я не люблю журавлину?

— Любиш. — укладаю її в обійми біля бару, зачіпаючи зубами мочку вуха. Можна подумати, я ніколи не бачив, як вона п'є журавлинний сік в офісі. Ніби я не звертаю уваги на кожну кляту деталь, коли справа стосується її!

— У нас будуть проблеми.

— Тут немає нікого з офісу. Ти занадто багато турбуєшся. — ковзаю рукою

вниз по сукні Квінн під стійкою бару. Не моя вина, що глибокий V— подібний виріз її сукні спереду дає легкий доступ до кицьки.

— Дейкон, — видихає дівчина.

Я швидко прибираю руку, коли підходить бармен із напоєм.

Квінн п'є швидше, ніж потрібно.

— Ну все, ми випили.

— Ти мене ошчасливила. — знову проводжу рукою по її сукні й цього разу

наважуюся просунути трохи далі.

Губи Квінн злегка відкриваються, коли я обводжу клітор кінчиком пальця.

І нахилиюся до її вуха.

— Можеш прикидатися, що хочеш піти, скільки забажаєш, Квінн. Але твоя

кицька розповідає зовсім іншу історію.

— Боже, іноді я справді ненавиджу тебе, — вимовляє вона, але водночас стегнами притискається до моєї руки.

Її очі спалахують, зустрічаючись із моїми, але потім вона дивиться кудись повз мене.

Щось або хтось привертає її увагу. Дівчина відсторонюється від мене і тікає.

*Якого фіга?*

Квінн тупотить до виходу.

Як собака під час тічки, я кидаюся в погоню. Нарешті, хапаю її за передпліччя і розвертаю обличчям до себе.

— Куди ти?

— Додому. Одна. — вона відводить погляд і люто щось друкує у своєму телефоні.

— Я підвезу тебе.

— Ні! — вона вибігає з клубу.

Поспішаю за нею, але під'їжджає таксі, і Квінн швидко сідає всередину. Зачиняє двері, перш ніж я встигаю зловити її, і машина їде.

Якого фіга?

## Розділ 7

*Квінн*

Іду у свою улюблену кав'ярню, щоб зняти похмілля і підготуватися до майбутнього тесту. Тато на фізіотерапії, тож у мене є кілька годин побути

наодинці з собою. Так і думала, що йти в клуб минулої ночі було жахливою ідеєю.

Щоразу, коли Дейкон поруч, це не приносить нічого, крім неприємностей. В ту секунду, коли я послабила пильність, то побачила двох дівчат з фірми,

які спостерігали за нами. Мені здалося, вони мене впізнали. З'ясовувати це я не стала.

— Повторити?

Посміхаюся офіціантові.

— Будь ласка, і можна ще шоколадну булочку?

— Звичайно. — вона бере мою чашку, і на мій телефон приходить смс.

Від Хізер.

**Гізер:** *Офігіти! Я поїхала додому зі Стюартом учора після того, як отримала твоє повідомлення, і хочу зізнатися, у чувака вертоліт замість язика! Ти нормально дісталася додому? Картер сказав, що твій бос йому погрожував. Мені потрібні подробиці.*

Хитаю головою, перечитуючи її повідомлення. Вона так відкрито ділиться

подробицями про своє сексуальне життя, я ж, навпаки, обережна. Я ніколи не розповідала їй про Дейкона. Частина мене відчуває себе поганою подругою, але ж це дуже особисте.

До речі, про Дейкона. Він не перестає напружувати мій телефон, вимагаючи пояснень. Це навіть трохи мило, він постійно пише смс, щоб дізнатися, чи добре я дісталася додому.

Я ігнорую всіх і намагаюся зосередитися на майбутньому тесті.

Вирішую

відповісти Гізер, коли офіціант ставить переді мною каву з булочкою.

**Квінн:** *Він думав, що Картер до мене чіплявся. Так воно й було. Я зараз готуюся до іспиту. Повечеряємо сьогодні ввечері?*

**Гізер:** *Залежить від того, чи подзвонить Стюарт. Здається, він мені подобається.*

**Квінн:** *Гаразд, тримай мене в курсі. Поговоримо пізніше.*

Телефон знову пілікає. Цього разу ще одне повідомлення від Дейкона.

**Дейкон:** *Сьогодні субота. Ти маєш бути в моєму ліжку, гола.*

Щиро намагаюся побороти посмішку, що розповзається по обличчю, коли читаю його смс. Тіло вимагає підкоритися, але я не можу так ризикувати. Однак я знаходжу величезне задоволення в словесних суперечках із цим чоловіком. Дивлюся на телефон. Відповісти? І друкую відповідь перш, ніж встигаю злякатися.

**Квінн:** *Може, я вже гола. Ти про це не думав?*

**Дейкон:** *Пришли фото, а то не повірю.*

Щоки покриваються рум'янцем, коли я читаю його повідомлення.

*Знаєте що? До біса все це.*

Засовуючи ноутбук у сумку, збираю свої речі і пірнаю до вбиральні. Повірити не можу, що всерйоз збираюся... відправити Дейкону фотографію.

Замикаю за собою двері, кладу сумку на раковину і розстібаю сорочку, оголюючи ліфчик. Ніколи не витворяла нічого подібного, і це набагато незручніше, ніж я собі уявляла. Збільшивши масштаб, роблю знімок свого декольте і натискаю відправити.

Робочий телефон дзижчить у сумці, і паніка наповнює мою кров. Що, якщо Дейкон переплутав і скинув смс на службовий номер?

Проводжу великим пальцем по екрану і бачу електронний лист від Декера. Він просить, щоб я приїхала сьогодні і відправила контракт братам Беклі.

*От чорт.*

Він рідко просить про що—небудь у суботу, особливо після злиття фірм. Декер більше не працює у вихідні.

Надсилаю йому відповідь, повідомляючи, що обов'язково буду, а потім дзвоню батькові.

— Привіт, люба.

— Я трохи запізнюся. Мені потрібно з'їздити в офіс.

— Я поки що подрімаю.

— У тебе все добре?

— Перестань так сильно хвилюватися, матусю! — тато вішає слухавку.

Не можу втриматися від усмішки.

Я не повинна почуватися винною за те, що залишаю його самого, але відчуваю.

\*\*\*



Приїжджаю у фірму через двадцять хвилин, і один з охоронців притримує

для мене двері.

— Містер Коллінз у своєму кабінеті.

Я насуплююся, але, може, він має на увазі одного з інших братів. Якби Декер був тут, він міг би і сам відправити контракт.

— Дякую. Я ненадовго.

— Не поспішайте.

Входжу в ліфт. Двері зачиняються, і я натискаю кнопку свого поверху. Виходжу з ліфта і кидаю речі на стіл. Кабінет Декера замкнений, і світло вимкнене. Може, охоронець помилився? Повертаюся до столу і дістаю ключ від кабінету Декера з верхньої шухляди.

Перш ніж вставити ключ у замок, я відчуваю чийось присутність, і раптом хтось рукою затискає мені рот.

— Я знав, що ти прийдеш. — голос Дейкона скрипить у вусі, і аромат його туалетної води огортає мене. — Яка віддана маленька співробітниця.

Різко розвертаюся, готова вибити з нього всю дурь.

— Ти надіслав того електронного листа, так? Контракт узагалі є?

— Так, але він ще не готовий. — усміхається Дейкон. — Я хотів тебе побачити.

— Ну, побачив. — я тупаю до свого столу, щоб забрати свої речі і вирушити додому.

— Та годі, Квінн. Чорт. — він робить крок до мене. — Ти навіть не оцінила зусилля, які я доклав, щоб залишитися з тобою наодинці. — Дейкон виблискує поглядом.

— Ти перегнув палицю! — шиплю я на нього.

Він знизує плечима, ніби його витівки не ставлять під загрозу мою роботу.

— Я запросив тебе на вечерю, але ти сказала "ні".

Обхоплюю себе руками за талію і відвертаюся.

— Ми обидва знаємо, що в кінцевому підсумку мені буде боляче. Будь ласка, перестань так зі мною чинити.

— Ти нічого не знаєш. — Дейкон вторгається в мій особистий простір і проводить пальцем по моїй шиї. Потім киває в бік коридору. — Ходімо в мій кабінет. Дай мені п'ять хвилин. — я хитаю головою. — Я не стану робити нічого такого, чого ти не захочеш.

— Дейкон, я...

— Перестань так багато думати.

Він бере мене за руку і тягне за собою. Як ідіотка, йду за ним, знаючи, що

роблю величезну помилку. Водночас метелики пурхають у животі, що відбувається щоразу, коли він хоча б дивиться в мій бік.

*Що зі мною не так?*

Мені не слід навіть думати про те, щоб зустрічатися з ним. Ми обидва знаємо, що трапиться. Після того, як новизна і хвилювання минуть, Дейкон зрадить мене, або я випадково завагітнію.

Він не впорається з реальними стосунками або відповідальністю. Ось чому ми завжди користуємося презервативом, хоча я приймаю таблетки. Я не збираюся ризикувати.

Ми добираємося до його кабінету, і Дейкон замикає за собою двері, але не закриває жалюзі. Не те щоб я збиралася з ним чимось займатися. У нього є п'ять хвилин, а потім я піду звідси. Насправді, щойно він закінчить свою маленьку промову, я в свою чергу закінчу наші стосунки. Вони того не варті. Ніколи не варті.

Дейкон повертається до мене, і його обличчя напружене.

— Чому ти продовжуєш чинити опір? — він показує пальцем між нами.

— Просто припини, гаразд? У нас нічого не вийде.

Він усміхається і робить крок до мене.

— Ми обидва знаємо, що це брехня.

— Дейконе, я... — відступаю від нього на крок, і вриваюся спиною у двері, коли він наближається до мене, немов голодний лев.

Намагаюся придумати що йому сказати, і закінчити цю маленьку шараду, але в моєму мозку все перемішується, коли Дейкон так дивиться на мене.

Я починаю щось говорити, і він прикладає вказівний палець до моїх губ.

— Шш—ш—ш. Ми тут не для того, щоб розмовляти, — диявольська усмішка з'являється на його обличчі, і я втрачаю весь хід думок, коли він замикає моє обличчя в долоні і притискається губами до моїх губ. Він продовжує говорити, цілуючи мене. — Що я повинен зробити, щоб довести тобі, що це по—справжньому? А, Квінн? — Дейкон грубо

хапає мене за дупу і притягує до себе. Впивається зубами в шию. — Я хочу тебе. Всю тебе. Хочу знати, про що ти думаєш. — він ковзає язиком вгору по моїй шиї до вуха. — Чим займаєшся поза роботою.

— Дейкон, будь ласка...

— Я хочу тебе весь час. Не просто в довбаній підсобці.

— Нам не можна. — слова вириваються з неглибоким зітханням, коли він пестить мої груди.

Дейкон такий голодний, і водночас милий і щирий. Чому, чорт забирай, він так на мене діє? Я дозволяю собі ще трохи повірити в нас. Що можливо

щось більше. Що ми могли б стати чимось більшим, ніж просто інтрижкою.

Уже знаю, що щойно відсторонюся і проаналізую ситуацію, то одразу ж повернуся до того, що не довіряю йому. Повернуся до бажання покінчити з тим, що відбувається між нами, але зараз, коли Дейкон стоїть переді мною, це неможливо.

— Просто скажи "так", чорт забирай.

Неможливо заперечувати тяжіння, і те, як калатає серце в грудях.

— Чому я не можу триматися від тебе подалі? — хапаю його сорочку і, не

роздумуючи, висмикую її зі штанів. Потім розбираюся з гудзиками, оголюючи точені лінії його преса. Дейкон безумовно тренується. Він не такий худорлявий, як інші брати Коллінз. Він потужний і сильний, його м'язи добре виражені.

— Мило, що ти намагаєшся взяти відповідальність на себе. — він усміхається мені в губи, проводячи пальцем по вигину мого підборіддя і вниз по шиї. Кінчик його пальця залишає палючий слід на оголеній шкірі. — Хочу тебе голу.

Тіло реагує на його команду ще до того, як я встигаю подумати. Стягую через голову топ і скидаю туфлі. Дейкон хапає зав'язки моїх штанів і смикає їх вниз. Він ніколи раніше не бачив мене одягненою так недбало. Я завжди в спідницях і жакетах.

Мовчки молюся, щоб на мені була пристойна спідня білизна. Сьогодні вранці після душу я, здається, просто накинула першу—ліпшу чисту, але не можу згадати, яку саме. Дейкон усміхається, коли спускає мої штани на підлогу. Дивлюся вниз і розумію, що трусиків на мені немає.

Його брови піднімаються.

— Ти підготувалася. — обхопивши мене за спину, Дейкон двома пальцями вміло розстібає мій ліфчик і жбурляє його через весь кабінет. — Чорт, ти така гаряча. Ніколи не бачив тебе повністю оголеною. — він відсторонюється і оглядає мене з ніг до голови, ніби оцінюючи.

Я відступаю до стіни.

— А як щодо безпеки?

— Ніхто сюди не підніметься. Довірся мені.

Частина мене ненавидить Дейкона за те, що він усе спланував, і за те, що його план явно працює.

З важливим виглядом проходжу повз нього і нахиляюся над його столом. Знаю, що Дейкон дивиться, тому вилягаю перед ним дупою.

— І чого ж ти чекаєш?

В одну мить він опиняється позаду мене, а його твердий член притискається до моєї дупи.

Цей самовдоволенний чоловік обожноє знущатися наді мною. Він впивається зубами у моє плече і вивільняє член. Ковзає голівкою по клітору, і я вже відчуваю, як очікуваний оргазм пульсує між ніг.

Похитуючи стегнами, притискаюся до Дейкона, бажаючи більшого.

— Ти не уявляєш, наскільки сильно я хочу відчути тебе без гумки.

Озираюся і посміхаюся, коли він дістає презерватив із кишені. Деякі речі не підлягають обговоренню, незалежно від того, наскільки безглуздо діє мій мозок.

Хоча Дейкон найбезвідповідальніший чоловік, якого я коли—небудь зустрічала, він не сперечається зі мною в цьому питанні. Немов відчуває, де варто спробувати щастя, а де ні. Незважаючи на свою незрілість, він дуже розумний, коли це необхідно.

Щойно Дейкон готовий, він грайливо шльопає мене по дупі.

Легке воркування зривається з моїх губ.

— Я хочу не поспішати, але не знаю, чи зможу. — він входить у мене ззаду. — Так. До біса. Вузько.

Раптовість того, що він наповнює мене зсередини, майже нестерпна. Чому він так до біса гарний у цьому? Чому його слова так діють на мене?

— Ти не уявляєш, як довго я хотів тебе тут, ось так. — однією рукою він стискає моє стегно, іншу кладе на плече. — На моєму столі.

— Я вже майже...

Без попередження він піднімає одну з моїх ніг на стіл і проникає ще глибше.

Дуже глибоко.

Торкається місць, про існування яких я й не підозрювала. Дейкон кружляє

пальцем по моєму клітору, і я за дві секунди від того, щоб опинитися в хмарах.

— Я знаю кожну кнопку, на яку потрібно натиснути. Ніхто не знає, що тобі

подобається, крім мене, Квінн.

— Боже, Дейконе, я так...

— Скінчи для мене. Я хочу це відчути.

І ось так просто його слова штовхають мене через край, і я лечу у вільному падінні.

Мої стегна тремтять, а тіло здригається. Оргазм проноситься через мене, немов дика, неконтрольована річка. Перед очима з'являються розпливчасті зірки, і я не розумію, як взагалі стою на ногах.

Дейкон вислизає з мене, розвертає, і перш ніж я усвідомлюю, що сталося, моя дупа опиняється на його столі. Дейкон опускається на коліна, і його обличчя опиняється у мене між ніг. Він дивиться мені в очі, посмоктуючи клітор.

Дейкон повільно вводить у мене палець, спостерігаючи за кожною реакцією на моєму обличчі.

Я ледь можу зосередитися на його сірих очах, коли він вводить другий палець.

Ще один оргазм наростає в моєму центрі, і мине зовсім небагато часу, перш ніж я кінчу чоловікові прямо в рот.

— Немає нічого кращого, ніж дивитися, як ти кінчаєш.

Хапаюся за край столу, чіпляючись за життя. У ту секунду, коли я збираюся відпустити його, Дейкон відсторонюється і встає.

Він нахиляється і притискається своїм чолом до мого, ми обидва важко дихаємо, не в змозі силах вимовити жодного слова, просто дивимося одне одному в очі.

— Нічого кращого, — він ковзає членом назад у мене, вимовляючи ці слова, і легкий стогін виривається з глибини його горла.

Це так мило й інтимно, ніби ми займаємося коханням, а не просто сексом.

Дейкон обіймає мене ззаду за шию, штовхається всередину і назовні довгими глибокими рухами. Дивлячись прямо на мене, облизує подушечку великого пальця, потім простягає руку вниз і пестить клітор.

Ми не відриваємо погляд одне від одного. Дейкон повільно збільшує темп, і незабаром ми трахаємося жорстко і швидко.

Він стискає зуби, і кожен м'яз у його тілі напружується.

Його великий палець неблаганно пестить прямо там, де мені необхідно, а вологі шльопаючі звуки нашої шкіри луною разносяться по кабінету. Я закидаю голову і більше не можу стримуватися.

Рот Дейкона інстинктивно переміщається до моєї шиї, і він цілує мене в

чарівне місце між ключицею і вухом.

— Чорт забирай, Квінн...

Хапаюся за стіл якраз у той момент, коли Дейкон рвано видихає. Він вривається в мене так глибоко, як тільки може, і ми обидва одночасно кінчаємо.

Я стискаюся навколо нього так сильно, що задаюся питанням, чи не боляче йому. Якщо боляче, то він цього не показує і виливається в презерватив.

Ми обидва важко дихаємо, наші губи за кілька дюймів одна від одної, погляди прикуті один до одного.

Я чекаю якогось дотепного зауваження, яке зазвичай слідує за цим, але його не слідує. Дейкон має такий вигляд, немов перебуває у стані, схожому на гіпноз.

Він притискається до моєї шиї, і я клянуся, він шепоче:

— Ти для мене все.

*Що це, вашу матір, зараз було?*

За кілька секунд випрямляється, і його дихання приходить у норму.

— Чорт забирай, я був хороший, так?

*А ось це вже більше на нього схоже.*

## Розділ 8

*Дейкон*

— Трясця твоїй матері.

Проводжу пальцями по волоссю і нишпорю по кабінету в пошуках безглуздої презентації, яку для мене підготувала Марія Магдалина — одна з помічників юриста. Таке ім'я дали їй співробітники. Вона завжди читає Біблію за обідом і зовсім не п'є.

Презентація є в PowerPoint на моєму ноутбучі, але дівчина роздрукувала слайди, і я хочу погортати їх хоча б раз. Сьогодні ввечері мені читати лекцію в коледжі.

Довбаний Декер.

Я надеру йому зад, хіба він не розуміє? Жоден трюк проти мене не залишиться безкарним. Мені реально потрібно переглянути слайди, щоб я виступив так, ніби знаю, про що, чорт забирай, говорю. Не можна допустити, щоб мене сприйняли, як дилетанта.

Можна прикинутися хворим і скасувати лекцію, але Декер мене дістане. Навіть уявляти не хочу, яке задоволення від цього отримає Тейт.

Ну вже ні. Вони чекають, що я облажаюсь. Сподіваються довести свою правоту.

А я розправлюся з цією презентацією і жбурну її їм в обличчя. Я точно знаю, яким вони всі мене бачать. Незрілим братом, який до всього ставиться легковажно.

Класним клоуном. Я знаю свою роль і добре її граю. Що є, те є.

Однак мене турбує одне — Квінн.

У мене непереборне бажання домогтися більшого, щоб вона сприймала мене більш серйозно. Це суперечить усьому, що я знаю, і тому, ким я є.

Викинь це з голови, друже.

Знаходжу роздруківку і прямую до ліфта. Потрібно закінчити контракт для братів Беклі. І доведеться зробити це вдома. Тейт хотіла, щоб документи лежали в неї на столі сьогодні вранці, але мені потрібно було зустрітися з доктором у його справі про сексуальні домагання. Я ні хріна не знайшов на відео, тож повідомляти йому цю новину було відстійно. Проте, я впевнений, що він нічого не зробив, і будь я проклятий, якщо він заплатить своєму обвинувачувачу хоч десять центів.

Знаю, що почую купу всього з приводу затримки контракту. Тейт у курсі, що у мене багато справ, але їй же насрати.

— Готовий до лекції, професоре? — сміється Донован.

Мудак.

Декер, судячи з усього, уже всім розтріпав.

— Ти ж не підеш у цьому костюмі?

Я дивлюся на нього у відповідь, на кшталт: "що, матір твою, ти несеш?"

— По—моєму більше підійде твйд із латками на ліктях, як у Роберта Ленгдона.

— А як тобі такий жарт? — я піднімаю середній палець. — Що сталося?

Страждаєш через те, що майбутня невістка засунула свій член у твій судовий процес?

Обличчя Донована вкривається потом, і брат іде. Кицька. Не варто жартувати, якщо не здатен витримати відповідь. По—моєму, вийшло фантастично. Зачепив його і Тейт одночасно, поставивши під сумнів мужність Декера. Моя тріада — довбаний витвір мистецтва.

Якраз у той момент, коли я думаю, що у мене є секунда, щоб розслабитися,

підходить Декс.

— Не переживай, професоре. Я знаю, про що ти хвилюєшся.

— Про що ж? — уточнюю я.

Він поправляє мою краватку, намагаючись зберегти серйозний вираз обличчя.

— Що ти недостатньо кваліфікований, щоб читати вступний курс із юриспруденції. І це природна причина для занепокоєння, враховуючи твоє минуле в академії.

— Сказав хлопець, який отримав двійку за вступ до юриспруденції. Тобі слід було б мити тут підлогу. — Декс сміється. Принаймні, він не сприймає

лайно всерйоз, як Донован. Боже, той поводить як справжній мудак останнім часом. — У будь—якому разі, насолоджуйся переглядом порно на айпаді ввечері, поки я буду по самі яйця в якій—небудь кицьці з коледжу.

— Ні, щось мені підказує, що ти навіть не поглянеш на жодну з тамтешніх

ціпоньок. — на обличчі брата з'являється задоволена посмішка.

Він щось знає?

— Напевно, ти маєш рацію. Найімовірніше, там буде купка старих дів за сорок.

— Чувак, тобі самому вже за тридцять.



— Але хто, бля\*ь, ще ходить на вечірні лекції, щоб стати юристом? — хитаю я головою.

— У будь—якому разі, причина не в цьому, — усміхається Декстер. Лайно.

— Та ну? Просвіти мене...

— Ти реально хочеш, щоб я виголосив це вголос? — вигинає брову Декстер.

Кажуть, між близнюками існує зв'язок, ніби вони відчують одне одного.

Кидаю на Декстера погляд і розумію — він у курсі, що я закохався.

— Ні. Краще мовчи. — зітхаю я.

— Гарзд. Иди і порви їх усіх. Уяви аудиторію оголеною. Чув, це допомагає.

— Я уявляю оголеним тебе, великий хлопчику, — грайливо шльопаю брата по ширінці, і він відстрибує назад.

— Палицю не перегинай!

— Заборон не існує.

Декстер сміється і йде. Я прямую до ліфта. Коли двері зачиняються, чую, як на задньому плані лається Декер, і ще більш хрипкий сміх.

Ідіоти.

\*\*\*

Удома розігриваю залишки вчорашньої вечері та відкриваю контракт братів Беклі на ноутбучі. Вони виграли тендер на проект реставрації готелю. Усі деталі, здається, в порядку, за винятком графіка платежів, який ми вже обговорили. Я перечитую примітки до контракту і засовую в рот виделку з макаронами. Соус капає на мою білу сорочку від Бріоні.

Бля\*ь.

Дивлюся на годинник і розумію, що запізнюся, якщо не почну збиратися. Набираю номер, зазначаю, що контракт готовий, і відправляю його Квінн.

Він має пройти перевірку, але я замінив лише одну цифру і вже запізнююся з його відправленням.

Зітхаю з полегшенням. Текери (так я називаю Тейт і Декера) тепер залишать мої яйця в спокої.

Ім'я Квінн на екрані знову викликає знайомі почуття. Я не розмовляв із нею з тих пір, як поцілував на своєму столі.

Зараз немає часу думати про неї.

Цього разу внутрішній голос має рацію. Перевдягаю сорочку й роздивляюся себе в дзеркалі.

— Чорт забирай, сер, ви маєте чудовий вигляд, скажу я вам.

## Розділ 9

### *Квінн*

Займаю своє звичне місце в класі, палаючи бажанням дізнатися, хто читатиме сьогодні лекцію.

Я завжди була відмінницею, ще з початкової школи. Якби все йшло за планом, я би вже була партнером компанії, а не прославленою секретаркою.

Але в тата стався інсульт. Я не можу змінити минуле і ніколи не поскаржуся на те, що пожертвувала своїми планами, щоб піклуватися про нього.

Це й так його гризе.

Турбота про сім'ю — обов'язок кожного. Тато виростив мене один, і я б ніколи не кинула його через свої егоїстичні міркування. Якщо доведеться працювати вдвічі старанніше, ніж усім іншим, щоб домогтися того ж результату, я так і зроблю.

Зрозуміло, іноді буває важко. Я не про турботу, як таку, а про те, що бачити його в такому стані нелегко. Він був таким сильним і незалежним, коли я була підлітком.

Він ніколи не робив мені зачіски і не грався з ляльками Барбі, але дбав про

мене і підштовхував завжди старатися щосили.

Інсульт перевернув наше життя з ніг на голову. Піклуватися про тата — важка праця. Ліки. Дієта. Вправи. Доводиться багато чого брати на себе, працюючи повний робочий день і відвідуючи вечірню школу, але мені подобається те, що тато знає — я на його боці, і йому не доведеться справлятися з проблемами самотужки. Не в багатьох є така підтримка. Я проводжу з татом практично весь вільний час. Це допомагає пережити непрості дні та зосередитися на позитиві.

— Як думаєш, кого сьогодні запросили? — Джилліан сідає поруч зі мною.

По суті, ми — дві ботанічки, які ставлять безліч запитань. Іноді це викликає

стогони в інших студентів. Хоча насправді мені все одно. Я тут для того, щоб вчитися й отримувати знання, за які заплатила гроші.

— Поняття не маю. — посміхаюся їй.

Вона мати—одиначка, яка намагається забезпечити краще майбутнє своїм дітям.

— Сподіваюся, він не такий нудний, як усі попередні.

— Важко зробити податковий кодекс цікавим, тому не будемо особливо дорікати лектора.

Професор Біллінгс входить до класу, і в приміщенні стає тихо.

— Усім добрий вечір. Сьогодні в нас особливий гість. Людина, яка коли —небудь може стати вашим босом. Будь ласка, тепло привітайте Дейкона Коллінза з "Хантер Груп".

*Що за довбана хрін? Таке не могло статися зі мною!*

У мене пересихає в роті, а шлунок скручується у вузол. Фарба відливає від обличчя, коли я піднімаю погляд і бачу Дейкона.

Він помічає мене в першому ряду, і його очі розширюються, а потім губи згинаються у усмішці, і Коллінз підморгує.

Я хмурюся у відповідь.

— Ух ти. Тепер я знаю, де хочу працювати. Цікаво, чи всі чоловіки в його фірмі такі гарячі? — Джилліан обмахує обличчя руками.

Якби вона тільки знала.

Прикушую язик, щоб не сказати те, про що потім пошкодую. Наприклад, про те, що він мій. Або, навпаки, що Дейкон — марнославний засранець, або, може, про те, як добре він уміє працювати стегнами і язиком.

Груди стискаються, а в животі скручується вузол при думці про те, як Дейкон нахилиє мене над своїм столом і змушує кінчати кілька разів.

Він налаштовує свій ноутбук і презентацію в PowerPoint. Я точно знаю, що він ніяк не міг зібрати все це воедино. Схоже, це заслуга Мері. Звичайно, він не робив презентацію сам, але він впорається, тому що він до біса чарівний і харизматичний.

Це до біса ніяково. Я нікому в класі не говорила, де працюю, тому що моє особисте життя... дуже особисте. Крім того, я не говорила нікому на роботі, що вечорами ходжу на заняття. Не хочу, щоб люди знали, що я, асистентка, яка бажає стати адвокатом. Багато юристів у "Хантер Груп" зарозумілі і думають, що секретарка не впорається з їхньою роботою. Я бачу, як деякі з них дивляться на мене зверхньо.

Дейкон починає свою лекцію про право і про те, наскільки воно може бути застосоване в реальному світі. Насправді інформація дуже корисна, і я могла б багато чого в нього навчитися, але зосередитися неможливо. Усе, про що я продовжую думати — як усе пояснити йому пізніше. Він нізащо тепер від мене не відстане.

— Серйозно. Цей хлопець нереально сексуальний, — Джилліан підштовхує мене ліктем, коли Дейкон розстібає рукави сорочки й зачочує їх на своїх м'язистих передпліччях. — Цікаво, чи зможу я роздобути його номер і попросити допомоги на іспиті в середу?

Не в силах стриматися, кидаю на Джилліан злісний погляд, коли вона піднімає руку наприкінці лекції, щоб поставити запитання, але розумію, що поводжуся безглуздо.

Треба забиратися звідси до біса, поки Дейкон зі мною не заговорив.

Збираю свої речі так швидко, як тільки можу, і прямую до дверей. Не збираюся стирчати тут і спостерігати, як Джилліан підлабузнюється до нього, або слухати одне з його дотепних зауважень, поки він фліртує з моєю одногрупницею.

Ревнощі пронизують мене, коли я вибігаю з будівлі. Дейкон увірвався в мій світ, як руйнівна куля. Від думки, що він запросить Джилліан куди— небудь випити, кров закипає. Мені має бути все одно, але в глибині душі я знаю одну річ...

Мені не все одно.

Дуже навіть.

## Розділ 10

### *Дейкон*

Якщо Квінн не бачить, як Всесвіт зіштовхує нас разом, їй треба перевірити

клятий зір. Коли я увійшов у клас і побачив туфлі на підборах із відкритим носком, які вона одягала сьогодні на роботу, я не зміг стримати щастя, що спалахнуло в грудях.

Квінн вибігає з класу.

Я перериваю якусь ціпоньку на півслові, щоб наздогнати дівчину. Гадки не мав, що Квінн хоче бути адвокатом. У цьому є сенс. Вона була б до біса успішною.

Я тягну дупу через парковку і ловлю дівчину за руку якраз у той момент, коли вона збирається ковзнути на водійське сидіння машини.

— Куди так швидко тікаєш? Збираєшся пригостити мене яблучком? — усміхаюся я. — На випадок, якщо тобі цікаво, так, ти можеш стати улюбленцем учителя.

Квінн стискає губи в тонку лінію і напружується. Лайно. Вона виглядає розлюченою. Напевно, краще було не починати з жарту. Я завжди все псує.

Ми обидва розуміємо, що Квінн відчуває іскру між нами. Чому вона постійно бореться з цим — мені ніколи не зрозуміти. Було б до біса набагато простіше, якби вона просто піддалася потягу.

Чорт, це зробило б мене щасливою людиною. Найщасливішою.

Вона дістає ключі й мовчки сідає на водійське сидіння. Обличчя Квінн вогненночервоне.

Я лізу в салон і не даю їй вставити ключі в запалювання.

— Послухай, вибач. Я не хотів жартувати. Давай повечереємо де—  
небудь.

— Я не голодна. — її слова короткі й пронизані отрутою.

— Тоді кави? — я піднімаю брови, щоб спробувати підняти настрій.

Не спрацьовує.

— Мені потрібно займатися.

— Ти можеш позайматися за чашкою кави. Погоджуйся. Може, я зможу допомогти.

Квінн робить глибокий вдих.

— Це не дуже гарна ідея. Будь ласка, просто дай мені поїхати додому.

— Я не знав, що ти хочеш бути адвокатом.

Вона відводить погляд.

— Я не хочу про це говорити. І, будь ласка, нікому нічого не розповідай.  
Я піднімаю обидві руки.

— Добре, обіцяю. Але дозволь запитати тебе на чашечку кави. Я навіть не буду піднімати цю тему.

Квінн пильно дивиться на мене.

— Ти не залишиш мене в спокої, поки не доб'єшся свого, так?

Хитаю головою і посміхаюся. Що тут сказати?

— Гарзд. Але я серйозно, Дейконе, не будь придурком.

Витріщаю очі й зображую невинність.

— Ніколи ним і не був. — Схопивши її сумочку із заднього сидіння, веду дівчину до своєї машини і задаюся питанням, як швидко вона спробує втекти, коли зрозуміє, що я везу її до себе. Краще приберегти цю новину до того моменту, коли Квінн пристебнеться ременем безпеки. Я не уточнив, куди ми поїдемо, а найкраща кава — у мене вдома.

Від мене не вислизає один факт. Я ніколи не запрошую жінок додому. Квінн буде першою.

Мій дім саме мій, нічий більше.

Я не хочу, щоб жінки випадково там з'являлися або залишали свою сумочку чи куртку як привід для повернення. Це моє лігво, і дамам туди вхід заборонений.

Що ж, схоже, до сьогоднішнього дня так воно і було.

Квінн зовсім інша. Думка про те, що я відвезу її до себе, викликає легку нервозність, але я нічого не можу із собою вдіяти.

Коли відчиняю пасажирські двері, і Квінн опускається на сидіння, її спідниця трохи задирається на стегні. Член відразу ж оживає, але я змушую його повернутися в вихідну позицію. Передаючи Квінн її сумочку, буквально оббігаю машину ззаду і влаштовуюся на водійському сидінні. Брови Квінн злітають угору, коли з динаміків доноситься рев "Dr. Dre".

Дивлюся на дівчину, зменшуючи гучність.

— Що?

Вона знизує плечима.

— Нічого. Просто ти більше схожий на хлопця, який захоплюється музикою 80—х. Типу Вана Халена.

— Хм. Що за лайно ти слухаєш? Дай вгадаю. Тейлор Свіфт?

— Ні, дякую. Я більше люблю "Foo Fighters".

Я киваю.

— Непогано. Непогано. Це щось на кшталт панк—року. — розтягую останній склад, що викликає у Квінн легку посмішку.

*Один маленький крок...*

Я вливаюся у вечірній потік машин. Ми проїжджаємо повз три кав'ярні. Квінн помічає це, витягуючи голову, простежуючи поглядом кожну з них.

— Куди ти нас везеш? До Канади?

— У чудове місце. Повір мені. — посміхаюся і кладу руку на її стегно, яке

все ще прикрите спідницею. Квінн не прибирає руку, і я радію про себе.

*Один гігантський стрибок...*

Мене так і підмиває підняти руку вище, але не хочеться злити дівчину... поки що рано. Я здивований, що вона взагалі сіла в машину.

Ми під'їжджаємо до мого будинку, і Квінн повертається до мене.

— Це що, жарт якийсь? Я можу запросто проткнути тебе своєю ручкою!

Я витріщаю на неї очі.

— Не потрібно бути жорстокою, жінко! Оціниш вигляд, а я приготую гарну

чашку кави. — обдаровую її посмішкою, щоб заспокоїти.

Квінн складає руки на грудях, що зводить її цицьки разом, і в мене виникає

неймовірно бажання пірнути в них просто з головою.

— Не знала, що ти вмієш поводитися з кавником.

— У мені є щось більше, ніж великий член.

Її щоки порожевіли при згадці моєї гідності.

Чудово, що я знаю, якою вульгарною може бути Квінн.

Вона шльопає мене по грудях тильною стороною долоні.

— Чорт забирай, Дейконе. Ти обіцяв, що будеш добре поводитися.

— О, заради бога! Я справжній джентльмен. — виходжу з машини і відчиняю двері Квінн, посміхаючись на весь рот. — Це просто анатомія. Не потрібно ніяковіти.



## Розділ 11

*Квінн*

— Влаштувайся зручніше. Я приготую каву. — Дейкон возиться на своїй елегантній сучасній кухні з приладами з нержавіючої сталі. Він має в ній вигляд незграбний, і мені цікаво, чи готував він коли—небудь каву раніше. Приємно, що він хоч раз прислуговує мені. Ніколи не бачила, щоб він виконував свої власні доручення. Ніколи.

Кладу сумочку на кухонний стіл. Житло Дейкона — найбільш холостяцький барліг із усіх холостяцьких барлогів, і я задаюся питанням, чи не продезінфікувати мені руки, перш ніж до чогось торкатися. Усе занадто велике, від гігантського телевізора на стіні, до чорного шкіряного дивана, на якому запросто можуть спати три людини.

Ще раз оглядаю кімнату, роздивляючись обстановку, і бачу кілька чорнобілих фотографій, на яких Дейкон зображений зі своїми братами, коли ті були ще дітьми. Я ледь у змозі відрізнити будь—кого з них один від одного. У всіх на обличчях однакові хлоп'ячі усмішки.

Тут є кілька фотографій Дейкона і Дженні, його племінниці. А ще є колекція м'ячів із підписами "Ведмедів", від яких мій тато збожеволів би. Волтер Пейтон, Майк Сінглетарі та Брайан Урлачер... Впізнаю імена і чула їх мільйон разів, але на цьому все. Я не сильна в спорті. Іноді дивлюся футбол із татом, бо він його дуже любить, і ми ходили на ігри, коли я була маленькою.

Дивлюся у вікно від підлоги до стелі, яке тягнеться по всій стіні вітальні. У міру того, як сонце зникає за обрієм, внизу повільно запалюються вогні, будівля за будівлею. Озеро Мічиган розташоване на сході, і красиві фарби заходу сонця грають на його водах. Дейкон мав рацію в одному. Мені справді подобається вид. Він чудовий.

Повітря наповнюється ароматом дорогої кави.

Гадаю, Дейкон збагнув, як її зварити. Плюс у його скарбничку.

Він підходить до мене ззаду.

— Кава буде готова за кілька хвилин. — Дейкон обіймає мене. Я так розслаблена, що подаюся назад і злегка спотикаюся.

— Обережніше, Квінн. — котячим рефлексом Дейкон ловить мене і на довгу

мить укладає у свої обійми, перш ніж поставити прямо.

Він усміхається і тягнеться відчинити двері, що ведуть на балкон.

Боже, я така незграбна поруч із ним.

Балкон дуже гарний — на рівній відстані вздовж стіни розташовані квіти в

горщиках і пара величезних шезлонгів.

— Дуже захоплююче.

— Так, так і є.

Шлунок згортається у вузол, і водночас я внутрішньо здригаюся. Не слід перебувати поруч із Дейконом, але все ж я не можу залишатися осторонь.

— Мені подобається сидіти тут і пити каву, коли я працюю вдома.

— Розумію чому.

Він проходить повз мене і вмикає зовнішнє світло.

— Сідай і влаштуйся зручніше. Я принесу твою сумочку. Є підключення до мережі, якщо тобі потрібен Інтернет, пароль Wi—Fi — KimJongTateSucks. Ніяких пробілів. Перша буква кожного слова з великої літери.

Я хитаю головою, дивлячись на Дейкона. Той знижує плечима.

— Що?

— Нічого. Дякую. — опускаюся на товсті подушки одного з шезлонгів і намагаюся уявити Дейкона, який сидить тут і обмірковує свої справи.

Він

повертається за кілька хвилин з моєю сумочкою і чашкою, що димить.

Я вдихаю аромат. Мої брови злітають угору. Горіхові вершки та два шматочки цукру. Не дивно, що він так довго возився на кухні.

— Як ти здогадався, що я люблю таку каву? — усміхаюся поверх країв чашки, дмухаючи на гарячу рідину, перш ніж зробити ковток.

Дейкон сідає на інший шезлонг, пильно дивлячись на мене сірими очима.

— Я звертаю на тебе більше уваги, ніж ти думаєш. І помічаю кожну дрібницю, Квінн.

Мої щоки горять, і я не впевнена, що послужило тому причиною — кава чи слова Дейкона. Можливо, і те, і інше.

— Мені потрібно вчитися. — розумію, що грубо обривати його, коли він такий милий, але це вже занадто. Я вражена просто тим, що перебуваю тут, і мені справді необхідно переглянути свої записи.

— Залишу тебе наодинці. Подзвоню поки що по роботі. — він встає зі стільця і йде до дверей.

На мій превеликий подив, Дейкон залишається вірним своєму слову. Він залишає мене в спокої майже на півгодини, а потім повертається, щоб знову наповнити мою чашку

і приносить булочку з корицею, за яку можна померти.

— Ось це та—а—а—а... — я видаю довгий стогін, тому що булочка чудова.

— Люблю, коли ти так стогнеш. — проникливий погляд Дейкона зігриває мене зсередини. Провівши великим пальцем по моїх губах, він змахує кілька крихт із мого рота, а потім злизує їх.

Боже, це так до біса сексуально! Я знаю, що Коллінз хоче мене у своєму ліжку, і, якщо я швидко звідси не заберуся, він доб'ється успіху.

Починаю збирати речі. Дивно, але Дейкон не намагається зупинити мене.

— Мені пора. Ти обіцяв, що поводитимешся добре. Цей тест для мене дуже

важливий, він має вирішальне значення.

— Мм—м, гаразд. Я й не знав, що я погано поводжуся. — Дейкон хитає головою, наче перебуваючи в замішанні. — Ти в курсі, що фірма пропонує стипендії для такого роду речей? Я міг би замовити за тебе слівце. І ми б оплатили твоє навчання.

Я люто хитаю головою. У моїй свідомості одразу стає ясно, наскільки різним було наше виховання і як багато миль відділяє нас одна від одної. А, може, я просто шукаю привід забратися звідси, поки його маленький план не спрацював на мені.

— Я не беру подачок. І не займаюся благодійністю. Я хочу зробити це сама для себе. Тобі це не відомо, адже ти звик отримувати все на блюдечку! — роблю паузу і глибокий вдих. Насправді Дейкон не заслуговує на мої звинувачення, але вони просто якось самі собою вирвалися. — Послухай, Дейконе. Ми з тобою різні. Там, звідки я родом, щоб отримати щось, потрібно на це заробити.

Він грає жовваками і потирає підборіддя. Бачу напруженість, що горить у

сталевому погляді. Не думаю, що Дейкон коли—небудь злився на мене раніше, але просто зараз виглядає саме так.

Однак він не вибухає. Сидить весь такий спокійний. І я навіть не знаю, на кого зараз дивлюся. Таке відчуття, що переді мною, нарешті, дорослий чоловік.

— Тобто, по—твоєму, нормально ось так просто підганяти людину під шаблон?

Я зіщулююся. Це найближче, що в нас коли—небудь було до серйозної розмови. Незвідана територія.

Дейкон встає. Тепер, що більше крутяться шестерінки в його голові, то більш засмученим він виглядає.

— Так, моє життя таке просте! А ти знаєш, як це — бути молодшим братом Декера Коллінза? Бейсбольного бога! Я міг би стати таким же успішним, як він, якщо не краще, але тоді б на мене постійно тиснули, щоб я відповідав статусу. Я любив бейсбол, але грав у футбол на зло Декеру. Просто щоб довести, що можу зробити те, чого не міг він. Тобі здається, що ти знаєш мене, Квінн, але це не так.

Дивлюся вниз, не в силах зустрітися з ним поглядом.

Дейкон крокує до дверей, але в останню секунду обертається.

— З тобою я намагаюся бути кращим. Ніколи ні для кого цього не робив. Але, здається, мені не стати для тебе кимось більшим, ніж простим хлопцем, з яким ти трахаєшся в підсобці на роботі, так?

Його слова — ляпас. Від них боляче, дуже. Біль майже нестерпний, тому що

Дейкон має рацію. Я ніколи по—справжньому не давала йому чесного шансу. Я була сувора з ним і, можливо, справді обмежила рамками і не потрудилася зазирнути глибше.

Можливо, його гумористична легковажна сторона — захисний механізм, який він використовує, щоб приховати, яким є насправді.

Підходжу і тягнуся до його передпліччя.

Коллінз не дивиться на мене. Точно можу сказати, що заподіяла йому біль, і він не хоче, щоб я це бачила. Навіть зараз у мене таке відчуття, що він робить це не від сорому, а намагається захистити мої почуття, не показуючи, що я поранила його.

— Вибач мені. Ти маєш рацію.

Нарешті Дейкон повертається і дивиться мені в очі.

— Правий у чому?

— У всьому, що щойно сказав...

Він нахиляється, укладає моє обличчя в долоні й пильно дивиться на мене. Коли він так робить, усі мої стіни руйнуються, і мені хочеться впустити його в серце. Але я боюся довіритися йому. Боюся впасти. Дейкон Коллінз приводить мене в захват і водночас лякає. У нього є

можливість заподіяти мені біль. Ми обидва це знаємо. Але зараз він такий до біса вразливий. Здається, він ніколи нікому не дозволяв бачити себе таким або

говорити те, що щойно сказав мені.

— Ти мені подобаєшся, Квінн. Не знаю, що зробити, щоб ти зрозуміла, що це правда.

Перш ніж я встигаю заговорити, його губи з'єднуються з моїми, і все інше

зникає. Чоловік займається коханням з моїм ротом так, немов практикувався на мені все своє життя. Опускаючись на коліна, він ковзає рукою мені під спідницю, дразнивши пальцями трусики, але при цьому притискається чолом до мого живота.

— Я не хочу сваритися з тобою.

Інстинктивно простягаю руку і притягую його ближче до себе.

Нахиляюся і шепочу:

— Я теж, — починаю розстібати його сорочку.

Він хапає мене за руку.

— Пригальмуй. Ми не на роботі. У нас повно часу.

Він зараз такий милий і близький. Хочеться, щоб це тривало вічно, і водночас хочеться, щоб це був просто ще один швидкий секс — тоді не доведеться мати справу з усіма новими емоціями, що переповнюють мене.

Розум гарячково працює. Через цього чоловіка я відчуваю запаморочення і розгубленість.

Коли ми збираємося знову поцілуватися, мій телефон дзижчить у сумці, і це руйнує чари. Я витягую мобільний і бачу на екрані ім'я тата.

— Чорт. Мені пора. Вибач. — протискуюся повз Дейкона, мало не спотикаючись об нього, коли поспішаю взяти свої речі. Тато чекає на мене вдома вже годину. Він, напевно, хвилюється.

— Квінн.

Слова Дейкона летять у спину, і я озираюся через плече, щоб востаннє поглянути на нього. Просто хочу ще раз побачити його обличчя, коли він повністю відкритий мені.

Розчарування в його очах пропало дірку в грудях, але я просто не вивезу це прямо зараз. У мене надто багато проблем із батьком і вечірніми лекціями. Якби тільки обставини були іншими... Після всього, що Дейкон щойно сказав, може, у нас був би шанс.

## Розділ 12

### *Дейкон*

Холодного душу для полегшення виявляється недостатньо. Я зовсім не розумію Квінн. Вона поводить ся так, ніби це я граю в ігри, але смикає мене за ниточки, немов клятий ляльковід. Не можу викинути її з голови. Солодкий смак її губ. Зелені очі і каштанове волосся.

Я повністю відкрився їй. Ніколи ні з ким так не чинив. Це просто сталося, і виплеснулося назовні, перш ніж я зміг зупинитися. Ось який ефект вона на мене справляє. Але подивіться, до чого це призвело.

Саме тому я тримаю все лайно в собі. Ненавиджу приховувати образу і не люблю виглядати слабким. Усе життя мені твердили, що не можна говорити про свої почуття. Що потрібно змиритися і виконувати свою роботу. Валяти дурня і жартувати — ось що позбавляє від необхідності стикатися з суворими реаліями життя. Єдине, що слід зробити — здатися. Але я не можу. Я не боягуз, і знаю, чого, чорт забирай, хочу.

*Ї.*

Падаю на ліжку і дивлюся на годинник, гадаючи, чи прокинулася Квінн і чи збуджена вона так само, як і я.

Ця жінка зводить мене з розуму. Я хочу, щоб вона була тут просто зараз, поруч зі мною, в моїх обіймах. Навіть не обов'язково трахати її. Мені просто подобається, коли вона розмовляє зі мною.

Так, їй ні за що на світі не позбутися мене. Я наполегливий сучий син, коли

чогось хочу. Квінн це засвоїть. І по вечерає зі мною. Мене не хвилює, якщо для цього доведеться загнати її в кут і тиснути на неї роками.

Це буде моєю місією. Я починаю задаватися питанням, що зі мною відбувається, коли справа стосується її. Поводжуся немов маленька сучка. Мені боляче, коли Квінн постійно відмовляє і викидає мої квіти у відро для сміття. Особливо коли я знаю, що вона хоче мене так само сильно, як я хочу її.

Усе це лише посилює моє бажання. Вона буде моєю.

Беру мобільний телефон з тумбочки і переглядаю наше листування, де Квінн надіслала мені знімок декольте. Це до біса гаряче, але не йде в жодне порівняння зі справжнім. Палець зависає над кнопкою виклику, а член стає твердішим при думці про голос дівчини і про те, як вона тремтить, коли я всередині неї. Нахер. Мені потрібно її почути. Навіть якщо вона наоре на мене.

— Навіщо дзвониш?

— А сама як думаєш?

— Дейкон... — моє ім'я затихає на губах Квінн. Таке враження, що вона бореться сама з собою.

Просто поговори зі мною, жінко! Впусти мене у свій мозок.

— Я намагаюся вчитися.

— Ти мені потрібна.

— Я не стану говорити непристойності по телефону. Впевнена, у тебе є список жінок у резерві. — Квінн робить паузу. — Вибач, я не це мала на увазі. Просто...

— Ти маєш рацію. Але жодна з них не змушує мене почуватися так.

Ніщо на світі не люблю більше, ніж стискати твоє горло, поки ти кінчаєш. Квінн важко дихає в слухавку, і я обхоплюю стовбур рукою.

— Давай же. Скажи хоча б, що на тобі надіто.

— Чудово. Хочеш знати, що на мені надіто?

Член твердне в руці. Це вже почалося.

— Чорт забирай, так.

— Я щойно прийняла ванну і зробила епіляцію.

Я стримую стогін.

— Продовжуй.

— Зробила епіляцію скрізь, за винятком маленької смужки волосся. І я пещу своє тіло, уявляючи, що це робиш ти.

— Мені подобається, як це звучить. У тебе добре виходить. — пару разів проводжу по члену рукою. — Продовжуй.

— Хм... хочу заритися в твоє волосся пальцями і притиснути твій рот до моєї кицьки. Уявляю, як ти лижеш мене, як я стаю вологою...

— Боже, я зараз кінчу, Квінн. — відчуваю, як у яйцях наростає важкість епічних розмірів. Не очікував, що вона вміє говорити такі вульгарності по телефону.

— Боже, Дейконе. Я хочу, щоб ти був у мені просто зараз. Я вставляю в себе пальці, але їх недостатньо. Хочу, щоб ти взяв усе під свій контроль. Ти так сильно потрібен мені... — Квінн видає стогін, але він занадто гучний. Схоже на лайнову порноактрису, яка кричить, поки її трахають.

— Ти ж насправді не пестиш себе, так?

Дівчина стримує сміх.

— Ні. Я сиджу в зеленій масці для обличчя, втупившись у нотатки, одягнена в простору нічну сорочку і рожеві пухнасті капці з кроликами.

Я засмучено зітхаю.

— Весь стояк пропав. Геть.

Квінн хихикає, явно задоволена собою, що до смішного мило.

— Ви самі винні, сер.

— Якби ти була поруч, я б, напевно, прив'язав до члена олівець і все одно увійшов у тебе.

— Бувай—бувай, Дейкон, — регоче Квінн і кладе слухавку.

Відкидаюся на подушку і дивлюся на свій ствол.

— Просто невелика невдача, приятелю. Але це нас не зупинить. —  
закриваю очі і дозволяю своїм думкам повернутися до фантазії, яку Квінн створила кілька миттєвостей тому. Уявляю її, що лежить на ліжку, голу, з розсунутими ногами, яка вбивається у свою кицьку трьома пальцями і мріє про мій член.

Стовбур напружується в руці, знову стаючи твердим.

Хто б сумнівався.

Погладжую його і починаю дрочити так сильно, що рукою шльопаю по стегнах. Я б назвав те, що відбувається, енергійною мастурбацією. Ця жінка зводить мене з розуму. Її стогони звучать у мене в голові. Я уявляю її кристально ясно.

Б'юся об заклад, Квінн пестить себе, шкодуючи, що кинула слухавку. Її пальці слизькі, і вона мріє про те, щоб осідлати мене. Бля\*ь. Знай я, де вона живе, поїхав би просто зараз до неї і взяв те, що хочу. Квінн би здалася. Вона думає, що відштовхує мене, але лише загострює ситуацію.

Вона в курсі, що її гострий язичок заводить мене.

Краплі поту виступають на лобі. Квінн збуджує мене і хвилює, це вже точно.

*Боже.*

Видаю стогін і дрочу дедалі сильніше й швидше, думаючи про те, як було б увійти в неї і кінчити. Після цього я поставив би Квінн на коліна, щоб вона злизала язиком свої соки з члена. Чорт, це моя найяскравіша фантазія.

Картинки миготять у голові, і я більше не в змозі терпіти. Гарячі струмені

сперми вистрілюють на живіт. Я лежу, важко дихаючи. Рука вся липка. Потрібно привести себе до ладу, але бажання трахнути Квінн повністю знищує мене. І це погано.



## Розділ 13

### *Квінн*

Дзвенить будильник, і я накриваю голову подушкою. Зовсім не готова вставати і починати новий день. Половина ранку йде на те, щоб витягнути тата з ліжка і посадити в крісло, в якому він займеться ранковими процедурами. Наша ванна кімната обладнана для інвалідів, тож це знімає певний стрес із нас обох. Як тільки тільки тато опиняється на місці, і я переконуюся, що йому не потрібна моя допомога, снідаю і збираюся на роботу. У мене є майже дві години, але час пролетить непомітно. Знаю з власного досвіду.

Деякі дні проходять більш гладко, ніж інші, залежно від самопочуття тата. У хороший день він усе робить без особливої допомоги, але в поганий ледь може утримати склянку води. Сьогодні хороший день, і я зітхаю з полегшенням.

Кілька разів тато падав із крісла або мало не підпалював квартиру, намагаючись зробити занадто багато наодинці. Він неймовірно впертий.

Батько викочується з ванної і сідає на своє місце за столом. Помічаю кілька маленьких шматочків вати на його обличчі — він порізався, намагаючись поголитися.

— Чому не покликав? Я б допомогла, — докоряю, накладаючи татові яєчню і тости.

— Я тут подумав, малятко...

Починається. Я вже знаю, що буде далі.

— І про що ж?

— Мені краще переїхати в одне з цих місць для людей похилого віку. У тебе і так достатньо турбот, ти до біса старанно працюєш, ще й про мою стару дупу доводиться піклуватися. Не такого життя я для тебе хотів.

Я посміхаюся. Тато порушує цю тему принаймні раз на тиждень.

— Припини. Коли мама пішла, ти міг віддати мене в дитячий будинок. Це було б простіше. Але ти цього не зробив.

— Це інша справа. Ти давала мені мету. Я намагався стати кращою людиною.

Я встаю і чмокаю його в щоку.

— Люблю тебе, тату. Більше ніяких розмов про переїзд до будинку престарілих. Зрозуміло? — вказую на нього ножем для масла.

— Ясно. Зрозумів, малятко. Сніданок — це добре. — Його рука тремтить, коли він підносить кухоль до губ, і я прикидаюся, що не помічаю. Татове здоров'я сильно погіршилося за останні кілька років.

— Обід у холодильнику. Сендвіч із тунцем і фруктовий салат. —  
закінчую

снідати і споліскую тарілки в раковині. Кидаю погляд на годинник і помічаю, що чудово все встигаю.

Перед тим як поїхати на роботу, налаштовую для тата телевізор. Він любить класичні види спорту на ESPN, і там якраз показують стару гру "Ведмедів".

Деякі з моїх найтепліших спогадів про тата пов'язані з бейсболом, коли я була дитиною. Його приятель Джо завжди ходив із нами на ігри. Спочивай, Господи, його душу. Я знаю, тато сумує за ним. Я теж сумую. Вони були немов співучасники злочину. Кожного недільного вечора вони ходили випити пивка і подивитися гру, щойно я стала достатньо дорослою, щоб залишатися вдома самій. Я переживаю, що татові самотньо. Минув майже рік відтоді, як Джо помер. Батькові потрібен хтось його віку, з ким він міг би спілкуватися.

Цілую його в лоб і збираю речі.

— Повернуся до вечері. Тримайся подалі від неприємностей. —  
попереджаю я.

— О, не турбуйся. Усього лише запрошу парочку стриптизерок і хлопця Ронні з сусіднього будинку. У нього найкраща травичка.

Я хитаю головою.

— Тільки не влаштуй пожежу. І ніяких сигар! — Минулого тижня знайшла в тата заначку, заховану в кріслі. Ронні потайки приносить йому сигари, коли я на роботі.

Щойно добираюся до своєї машини, дзвонить Гізер, щоб розповісти про пристрасну ніч зі Стюартом.

— Здається, він той самий.

Я закочую очі.

— У тебе кожен чоловік — той самий.

— Гей, просто декому з нас подобається секс!

— У мене його достатньо. Не хвилюйся.

— Так ось куди ти випарувалася в суботу?

— Мене викликали на роботу. — щоки червоніють при думці про те, як Дейкон нахилив мене над своїм столом і взяв у всіх немислимих позах.

Цікаво, чи розлютився він, що я залишила його зі стояком після нашої телефонної розмови?

— Так ось як це зараз називається?

— Припини. Ми не будемо це обговорювати.

— Кайфоломка. Обов'язково будемо. Скоро. За випивкою. Тобі варто зайти в магазин цієї п'ятниці. У нас великий розпродаж.

— Відключаюся. Я за кермом.

— Бувай, сучко.

Кидаю мобільний на пасажирське сидіння і зосереджуюся на поїзді на роботу. Я точно не думаю про Дейкона Коллінза дорогою.

## Розділ 14

### *Дейкон*

Виходжу з ліфта на роботі, а Текери вже чекають на мене з величезними усмішками на обличчях.

— З поверненням, професоре, — уїдливо каже Декер.

Тейт дивиться на мене злим поглядом. Присягаюся, Декеру потрібно трахати її краще, тому що вона постійно виглядає розлюченою.

— Ви будете щасливі дізнатися, що лекція пройшла успішно. Я їм так сподобався, що мене знову запросили наступного тижня. — брат посміхається так, ніби він майже гордий. — Але потім передумали, коли спіймали мене з найкращою студенткою потоку. Я стояв зі спущеними штанами, а вона губами обхопила мій... Ну, ви зрозуміли. — підморгую я.

Обличчя Декера озлоблюється, і він примружується, дивлячись на мене.

— Сподіваюся, ти, бля\*ь, жартуєш.

Мені подобається, що він сумнівається. Піднімаю руки вгору, немов зважую щось на невидимих вагах.

— Може, жартую, а може, й ні. — знизую плечима. — Ти ж саме це хотів

почути, вірно? Що все вийшло лайно?

*Мудак.*

По правді кажучи, я зірвав овації на тій лекції. Всі студенти без винятку подадуть заяву в "Хантер Груп", коли закінчать навчання.

Тож Текери можуть з'їсти пиріжок із лайном.

Йду до свого кабінету, а вони прямують до зали засідань для телефонної конференції з Коулом Міллером і Вестоном Хантером.

Вестон — головний жеребець Далласа, який очолює нашу фірму. Я б не сказав, що він тут всім заправляє. Вони з Декером зберегли назву при злитті, але на цьому все. Ми працюємо всі разом у рамках великого партнерства. Вестон — колишній бос Тейт і один зі старих друзів Декера.

Тейт, боже, що за жінка! Ми порозумілися на якусь мить, але я виявив, що вона мені не так вже й сильно подобається. Вона занадто наполеглива. Тейт і Декер — союз, укладений на небесах. Б'юся об заклад, вранці вони сидять і обговорюють плани на день. Або встановлюють розклад для кожної сексуальної позиції, який закінчується на другій за рахунком.

І мій брат збирається одружитися з нею. Він освідчився, щойно

завершилося наше злиття з "Хантер Груп". Я маю намагатися з усіх сил ладнати з Тейт, але вона все ускладнює, вважаючи, що керує фірмою, а це виводить мене з себе.

Ми розвивали наше дітище десять років, а ця дамочка поводить ся так, ніби може прийти і почати командувати людьми!

*Ну її до біса!*

Вона навіть не була клятим партнером, поки не відбулося злиття. Коли Декер заснував фірму, передбачалося, що та буде тільки нашою — братів Коллінз. А не братів Коллінз і Тейт.

Розумію, чому Декер на це пішов: заради Дженні. Радий, що він проводить з нею більше часу, але можна ж було придумати інший спосіб, не залучаючи придуркуватих клоунів з Техасу. Декер міг би просто поговорити з нами замість того, щоб самому приймати остаточне рішення і влаштовувати засідку. Однак одну річ я запам'ятаю. Декер вирішив підколоти мене, відправивши читати лекцію в коледж.

Це не залишиться непоміченим. Прощати таке — не в моєму стилі.

Усміхаючись про себе, входжу в його кабінет і починаю перекладати всі речі, як робив, коли ми були дітьми. Я переставляв місцями іграшки Декера, а в нього, чорт візьми, мало не лопалася кровоносна судина.

Відкриваю Microsoft Office і змінюю всі налаштування та шрифти, потім перемикаю мову на африканську. Я її і сам не відразу впізнаю. Упевнений, Декер побіжить просити Квінн або кого—небудь з айтішників усе виправити.

Планую завдати достатньо шкоди, щоб він розгрібав його половину дня.

Закінчивши з комп'ютером, повністю зменшую яскравість монітора, поки екран не стає чорним. Його тупа дупа, ймовірно, подумає, що той зламався. Поки Декер про все здогадається, мине багато часу, а потім йому доведеться розібратися з налаштуваннями.

Потім я приклеюю всі його кулькові ручки скотчем до нижньої частини стільця. Він, чорт візьми, їх там до пенсії не знайде.

Хихикаю про себе, змішуючи скріпки і скоби зі степлера. Так, дитячий садок, але мені плювати. Так йому й треба за те, що він втягнув мене в ту лайнову лекцію.

Декер зовсім не сприймає мене всерйоз. Якщо він хоче поводитися зі мною як з надокучливим молодшим братом, то буду поводитися саме так. Дивлюся на стопку документів і задаюся питанням, скільки лайна вислухаю, якщо їх зачеплю. Звісно, я мудака, але не можна заходити занадто далеко і шкодити клієнтам. Залишаю папери в спокої

і натомість підходжу до книжкової полиці й переставляю всі книжки корінцями всередину.

Закінчивши, оглядаю справу своїх рук і посміхаюся.

*Досить.*

Виходжу з кабінету Декера і помічаю Квінн, яка розмовляє з якимось хлопцем із татуваннями від шиї й до кісточок пальців. Мені не подобається, як він на неї витріщається.

Чорт, вона і реально виглядає гарячою. На ній темно—синя спідниця з розрізом із правого боку, в якому ледь видно мереживні резинки панчіх.

Доводиться придушити стогін і поправити член, поки ніхто не бачить.

Квінн широко посміхається хлопцеві й жестом запрошує його йти за нею.

Щелепа мимоволі стискається, коли ревності пронизують мене наскрізь. Я до них не звик, і вони мені не до смаку. Я ніколи не ревную. Однак уже відчував подібне почуття з тим придурком у клубі. Мене ніколи не хвилювало, чи зустрічалися жінки, яких я трахав, з іншими чоловіками. Але Квінн — не просто якась там жінка.

Коли вони наближаються, я впізнаю цього хлопця. Коул Міллер, один зі старих приятелів Декса. Він володіє мережею тренажерних залів і раніше був професійним бійцем ММА. Він, напевно, за секунду виб'є з мене все лайно. Я б не став шукати з ним сварки, і він мій клієнт, але мені плювати.

Я б помер, намагаючись, якби до цього дійшло.

Квінн моя, і мені не подобається, як він трахає її поглядом.

На його спортзал подали в суд, справа досить гучна. Декер працював над нею цілодобово. Ось чому він сунув мені ті контракти для братів Беклі.

— Коул Міллер, Дейкон Коллінз. — Квінн представляє нас, проходячи повз мене, щоб потрапити в кабінет Декера.

Я обмінююся швидким рукостисканням із Коулом, і він своєю гробаною хваткою запросто зможе зламати кілька кісток. Утім, я навіть не морщуся. Тому що пішов він на хер.

— Вони з Тейт у залі засідань. — киваю в бік холу.

— Дякую. — Квінн обдаровує мене посмішкою і повертається до Коула.

— Хвилинку, я повідомлю містеру Коллінзу, що ви тут.

Міллер посміхається мені, а потім дивиться на дупу Квінн, коли та йде. Мої руки стискаються в кулаки. Хочеться сказати йому, щоб він стер цю клятву усмішку зі свого обличчя, але я знаю, що потрібно поводитися якнайкраще. Декер дійсно звільнить мене, якщо я провалю цю справу.

— Удачі вам, — слова вириваються крізь зціплені зуби.

— Дякую.

Відстороняюся і чекаю, поки Квінн проведе його всередину. Коли вона повертається до свого столу, то вся посміхається, сподіваюся не через те, що Коул фліртував із нею.

— Важко довелося вчора ввечері після нашої телефонної розмови?

Я потираю підборіддя і посміхаюся.

— Зовсім ні. — нахиляюся ближче і шепочу нахабі на вухо: — але якщо ти

потребуєш деякого полегшення, то буду радий допомогти. Час наближається до обіду, і я вмираю з голоду. — я торкаюся її вуха губами.

— Можливо, тобі варто що—небудь з'їсти?

— Тільки якщо твою кицьку. — шепочу я.

Судячи з того, як Квінн злегка здригається від моїх слів, розумію, що скоро

зустріну її в підсобці, але спочатку мені потрібно вирішити одне питання.

\* \* \*

Рік Лоуренс, приватний детектив нашої фірми, стукає у двері мого кабінету.

— Заходь. — зачиняю вікна на комп'ютері і встаю, щоб потиснути хлопцеві руку.

Якщо хтось і може вирішити мою проблему, так це він — найзухваліший мудак, якого я коли-небудь зустрічав і якого щодня оточують брати Коллінз. Це про щось говорить. Йому трохи за тридцять, він одягнений у пошарпані джинси й обтягуючу футболку Led Zeppelin.

Рік сідає і закидає ноги на мій стіл. Ось звідки я знаю, що він найкращий у

своїй роботі. У чувака вистачає нахабства розгулювати тут, ніби він господар, і ніхто йому про це ні хріна не говорить. Він клятий чарівник і зробить моє життя набагато простіше.

— Що сталося?

— Знаєш про справу, якою я займаюся? Флінн? Кардіохірург? Лайно з сексуальними домаганнями?

— Так. Чув, він ляснув якусь бабу по дупі і сказав "молодець". — Рік посміхається, немов не бачить нічого поганого в цьому сценарії.

Доводиться стримувати усмішку над його безтурботним ставленням до ситуації.

— Так, це здається повною собачою нісенітницею, але все так і було, як стверджує

жінка. Що мені від тебе потрібно — розкрити передісторію і стежити за нею всюди. Хочу знати, з ким вона зустрічається, з ким дружить, усе.

Копай старанно, але не видай себе.

- Нема проблем. Я буду бісовим ніндзя.

- Ідеально. Це в пріоритеті. Став моє завдання понад усе інше. І насрати, що скажуть брати. - Його брови піднімаються. Я точно знаю, що означає цей жест.

— Твоя робота не залишиться без винагороди, — зазвичай я купую йому квитки в ложу компанії на Солджер Філд.

Рік нахилиється до мене.

— Цього разу мені потрібно щось інше. Назвемо це альтернативним варіантом.

Цікаво.

— Про що йдеться?

— Останнім часом у вас тут бігає багато нових даллаських кицьок. — Можливо, він найбільший жінконенависник, якого я коли-небудь зустрічав.

— Я помітив...

- Хочу, вибрати першим, а не після Донована і Декса.

Чорт, це може виявитися складніше, ніж я думав.

— Я не довбаний сутенер. Квитки на футбол не підійдуть?

Рік усміхається.

— Я не прошу тебе про допомогу. Просто тримай цих двох подалі від мене. З рештою я впораюся сам. Повір.

Я не сумніваюся в його словах. Ніколи не бачив, щоб у нього були проблеми з

посадкою якоїсь дупи.

— Є хто на прикметі?

Рік повільно киває.

— О так. Мері.

— Магдалина? Новий помічник юриста, яка читає Біблію під час обіду і носить довгі спідниці?

Рік відкидається на спинку стільця.

— Вона сама.

Я хитаю головою.



— Ну, думаю, з нею проблем не буде. Декстер постійно витріщається на Ебігейл, і

ніхто з моїх братів не любить морочитися, щоб потрахатися. Мері насправді

не в їхньому смаку.

— Ну що ж. Вважай, твою маленьку проблему вирішено.

— Чудово. Дай мені знати, коли що-небудь накопаєш.

Рік встає.

— Без проблем. Я одразу ж займуся цим, щойно прочитаю кілька уривків із

Біблії... - він кидає мені усмішку. - Не буду відволікати. Знаю, ти кудись поспішаєш...

— Куди це?

— У підсобку.

Дивлюся на двері, з яких щойно вийшов Рік, і хитаю головою.

Звідки, чорт забирай, він усе знає?

Цей хлопець - клята загадка.

## Розділ 15

*Квінн*

Робочий день тягнеться, а Дейкон і його не дуже тонкі натяки не допомагають справі. Ніяк не можу викинути з голови думку про те, що він скоро візьме мене в підсобці. Це погано. Цей чоловік перетворив мене на сексуальну наркоманку. Звідки він знає, на які мої кнопки натискати без зупинки? Дейкон безжалісний.

Це виводить мене з себе, але ось я дивлюся на годинник і смикаю ручку, розуміючи, що слід триматися від нього подалі. Лунає дзвінок по внутрішній лінії від Тейт.

— Ми йдемо з містером Міллером на ланч. Якщо в тебе є якісь справи, можеш ними зайнятися, нас не буде півгодини.

— Ем, так. Дякую.

Тейт хороша.

Вона доброзичлива, і іноді ми разом ходимо обідати. Приємно бачити сильну жінку, яка не терпить лайна від хлопців і може постояти за себе. Хочу бути схожою на неї, щойно здам випускний іспит. Ми з нею легко знаходимо спільну мову. Тейт тут уже кілька місяців і, схоже, не дуже добре вміє заводити друзів на роботі. Підозрюю, це більше пов'язано з тим, що люди спочатку приймали її за шпигунку, а тепер вона раптово стала нареченою Декера.

Мене це не хвилює. Я рада бачити Декера щасливим. Він справді трохи розслабився відтоді, як приїхала Тейт. Вона стала саме тим, чого він потребував, і, до речі, про потребу... Я потребую певного роду полегшення.

Мені слід було б витратити вільні півгодини на навчання, але для цього завжди є вечір.

Треба подумати. Навчання чи язик Дейкона?

Двері залу засідань відчиняються. Тейт усміхається, і Декер з містером Міллером слідує за нею до ліфта.

Діставши мобільний телефон, відправляю Дейкону смс: "У тебе є лише п'ять хвилин."

Швидко йду до вбиральні, щоб освіжитися, але вирішую побешкетувати і зняти трусики, перш ніж Дейкон знову їх забере. За останні кілька місяців я купила більше спідньої білизни, ніж за все своє життя. Потрібно попросити в нього подарункову карту Victoria's Secret наступного разу, коли він захоче надіслати мені квіти. Він у мене в боргу.

Що, чорт забирай, він узагалі з ними робить? Секундочку, я не хочу знати.

До того часу, як я добираюся до підсобки, минає понад п'ять хвилин, і Дейкон уже чекає. Роздратований вираз на його обличчі змінюється диявольською усмішкою.

Штормовий сірий погляд застигає на мені.

— Ти запізнилася.

Він затягує мене всередину і припечатує грудьми до стіни, а сам притискається ззаду. Аромат чоловічої туалетної води огортає мене, і я з насолодою його вдихаю.

Дейкон зводить мене з розуму. Я почуваюся дикою і вільною в ті моменти, коли ми разом. Коли ми вдвох, не існує жодних очікувань. Жодних зобов'язань. Я не бігаю туди-сюди, намагаючись не відстати від життя. Я не студентка, не доглядальниця і, чорт забирай, навіть не друг. Я - це просто я, і поруч із Дейконом мені завжди добре.

Він впивається губами в мою шию з такою неприборканою пристрасстю, що в мене майже перехоплює подих. Всмоктує шкіру так сильно, що я боюся, залишаться сліди. Потрібно боротися, але я не можу - стаю його рабинєю, коли Дейкон блукає по моїх ногах руками і задирає спідницю.

— Милу виставу ти вчора влаштувала, так?

— Дейкон... Вибач, я...

— Мовчи. — він знімає піджак і кидає його на підлогу, потім розвертає мене. — На коліна.

Пильно дивлюсь на нього у відповідь.

— Я думала ти запросиш мене на обід.

Він пожимає плечима.

— Плани змінилися. На коліна Квінн.

Боже він такий владний.

Я опускаюся перед ним на коліна.

Він розстібає ширінку брюк і з неї буквально вистрибує товстий член.

Може, все буде не так уже й погано. Дейкон невпинно доставляє мені оргазми, тож це справді справедливо, і я не заперечую. Облизуючи губи, жадаю спробувати його на смак, прагнучи догодити. Стискаючи член, Дейкон повільно підводить його до моїх губ. Я робила мінет тільки йому, але він цього не знає.

У перший раз його розміри привели мене в жах, але я звикла. Мені подобаються звуки, які він видає, коли я беру його до рота. Дейкон - справжній альфа, однак, коли я роблю йому приємне, то сама контролюю

ситуацію. Охоплюю ротом голівку і проводжу язиком по кінчику, пробуючи і дражнячи його. Дейкон впивається в моє волосся пальцями, утримуючи голову на місці. Притискаючись язиком до його члену, беру його глибше і смокчу, палаючи бажанням прийняти ще більше. Я підстрибую вгору-вниз і давлюсь, коли він починає трахати мій рот.

— Чорти б тебе взяли Квінн. — стогне Дейкон. Нарешті він відсторонюється і напружено дивиться на мене, важко дихаючи. — Продовжимо в тому ж дусі і все закінчиться скоріше б, ніж хотілось.

— У тебе залишилось не так багато часу.

— Вірно. — Дейкон нахилиється в допомагає мені піднятися з колін. Спостерігаю, як він натягує презерватив і нервово чекаю, що буде далі.

## Розділ 16

*Дейкон*

Квінн кидає на мене погляд через плече, притуляється до дверей підсобки, задерши спідницю і виставивши оголену дупу. Готова і чекає. Я внутрішньо хмурюся, розмірковуючи над питанням, наскільки все було б краще, якби Квінн дозволила мені відвезти її в якесь гарне місце з гробаним ліжком. Не те щоб наш секс поганий. Він до біса феноменальний, але вона гідна кращого. Я хочу з нею більшого, ніж просто трахатися в цій шафі.

Хочу вкласти її і не квапитись, замість того щоб так до біса поспішати. Однак думка про те, що тебе спіймають, збуджує. Безумовно.

Чорт, я не можу триматися від Квінн подалі. Весь час думаю про неї. Коли прокидаюся, мені не терпиться поїхати до офісу, просто щоб подивитися, у що вона одягнена, а коли лягаю спати, то взагалі не думаю про секс із нею.

Я фантазую, як було б добре запросити її на вечерю, взяти за руку і показати, що в мені є щось більше, ніж хлоп'ячий мудак у костюмі, що грає в ігри і трахається як бог. Її слова, не мої, якщо чесно.

Підійшовши до Квінн ззаду, прослизав просто всередину неї, бо вона вже нереально мокра.

— Охріненно, чорт забирай.

Ніколи не трахаюся без презерватива, але заради неї я б ризикнув, просто для глибшого зв'язку. Я тримаю цю думку при собі. По-перше, тому що вона мене страшенно лякає, а по-друге, я не хочу розлучатися з Квінн. Не знаю, коли перейшов від похоті до симпатії, але мені справді подобається ця дівчина. Більше, ніж подобається. Навіть більше, ніж дуже подобається.

Квінн тремтить від мого дотику, коли я проводжу рукою по її талії і гладжу клітор.

— О, чорт. — схлипує вона, і я закриваю їй рот, щоб заглушити її стогони.

Хотів би я хоч раз побачити її верхи на собі. Брак місця не дозволяв нам здійснити цю позу. Мене так і підмиває перекинути Квінн через плече і віднести на диван у кабінет, щоб подивитися, як підстрибуватимуть її груди, поки дівчина об'їжджатиме мій член.

У кутку стоїть старий складаний стілець. Шестерінки в моєму мозку починають обертатися. Це може спрацювати.

Хочу бачити її обличчя, коли вона кінчить. Коли я залишаю її кицьку, Квінн кидає на мене злий погляд. Погляд, який убив би слабшого. Я розвертаю стілець і сідаю, тримаючи член вертикально.

Квінн неквапливо наближається до мене, і з кожним рухом її стегон усі мої фантазії зливаються в одне ціле. Опускаючись до мене на коліна, вона забирається на мене, стискаючи мої плечі. Її цицьки труться об мої груди, і я насолоджуюся кожною секундою, коли Квінн притискається до мене — так близько, як тільки може. Вона цілує мене так, як ніколи раніше. Я входжу в неї. Дюйм за дюймом.

Ми трахаємося швидко і жорстко. Квінн підстрибує вгору і вниз, шльопаючи дупою по моїх стегнах. Єдине, що існує між нами — це важке дихання і здавлені стогони. Її очі пропалюють дірку в моїй сітківці. Міцно стиснувши м'язи, Квінн тремтить і трясеться, бурмочучи моє ім'я, уткнувшись головою мені в шию.

Хапаю її за волосся і закидаю голову.

— Дивись на мене, коли кінчиш.

Щойно вона переживає свій оргазм, то виглядає задоволеною і повністю спустошеною. Шльопаю її по дупі, намагаючись повернути в сьогоднішня, і наказую їй перегнутися через стіл.

Квінн закінчила, але я ні. Не те, щоб я занадто сильно відстав. Я до біса близький. Чого я жадаю, так це зірвати презерватив і по-справжньому відчувати її, але я цього не роблю. Штовхаюся в Квінн ззаду і вихлюплюю своє розчарування. По ногах проходить тремтіння, а яйця піднімаються і напружуються. Я намагаюся стримуватися так довго, як можу, але інтенсивність надто велика, коли оргазм досягає мого стовбура.

— Чорт, Квінн, — єдине, що я здатен вимовити, виливаючись у презерватив.

Весь цей час я уявляю, як це - кінчити в неї. Думка про те, щоб позначити її як свою, переповнює мене.

Це нав'язлива ідея.

І одного разу вона збудеться.

Після кількох миттєвостей важкого дихання ми двоє дивимося один на одного і посміхаємося. Пиздець.

Я не знаю, як тепер повернутися до роботи.

Почуваюся маленькою сучкою, бо все, чого мені хочеться - це тримати Квінн у своїх обіймах і спати. Потім трахнути її знову, коли прокинуся,

зрозуміло. Я ніколи ні з ким не відчував себе так. Ніколи ні про що особливо не мріяв, поки не з'явилася Квінн. Завдяки їй, відчуваю, що можу завоювати весь світ. І що хочу бути кращим для неї.

## Розділ 17

*Квінн*

Коли Тейт запросила мене на обід у Capital Grille, я не могла відмовити. Мені слід було готуватися до іспиту, але це приголомшливе місце, а я вмирала з голоду - весь ранок займалася справою Коула Міллера і виконувала доручення Донована, бо його секретарка захворіла.

— Тебе щось зовсім не видно останнім часом. — Тейт колупає оливки у своєму салаті.

— Багато справ. - потягну воду і змінюю тему розмови. — Я й тебе майже не бачу відтоді, як ти вдягнула на палець цей гігантський камінь.

Тейт показує свою каблучку й усміхається.

— Красива, так? — Я киваю.

— Чудова. Ви вже призначили дату?

— Ні. Ми навіть не можемо домовитися про місце. Моя сім'я в Техасі, а сім'я Декера тут. Ну, його батьки у Флориді, але всі брати тут. - вловлюю презирство в її голосі, коли вона згадує братів Коллінз.

Це майже по-шекспірівськи — Тейт ні з ким із них не ладнає. Беру скибочку хліба й намазую її маслом.

— Дженні у твоїй команді?

Тейт відкидається на спинку стільця й усміхається.

— Ми чудово ладнаємо. Отримуємо масу задоволення, ходячи по магазинах у вихідні.

— Можу собі уявити.— А як щодо тебе? — Тейт нахиляється і посміхається, пильно в мене вдивляючись. — У тебе хтось з'явився в житті?

Я дивлюся вгору й убік, перш ніж схоплююся. Потискаю плечима і намагаюся віджартуватися.

— Тільки мій тато. — І це не брехня. Адже ми не зустрічаємося з Дейконом.

— Значить тато посилає тобі всі ці квіти?

Присягаюся, їй подобається допитувати мене. Я хитаю головою.

— Ні. Якийсь хлопець, який не розуміє натяків.

— У нас новий співробітник із Далласа. Я знаю його багато років, але він тут новачок. Я могла б дещо для вас влаштувати. Мої щоки червоніють, і мені цікаво, що про це подумає Дейкон.



— Хіба це не суперечить політиці компанії? Я не маю на увазі тебе і Декера, звісно ж, але... — боже, хочеться засунути ногу собі в рот.

Тейт заправляє золотистий локон за вухо і знизує плечима.

— Усе гаразд, якщо він не твій начальник і стосунки не заважають роботі. Технічно, ти працюєш на Декера, але він уже зайнятий мною. — вона нахиляється і знижує голос. - За останніми чутками в офісі, або Дейкон, або Декстер водять когось у підсобку для так званих позакласних занять. Ти що-небудь про це чула?

От чорт.

Моє обличчя мало б побіліти, як у примари, але я запихаю їжу до рота і хитаю головою.

— Не звертаю уваги на цих клоунів. Тейт усміхається, і я знаю, що вона бачить мене наскрізь. Ця жінка може прочитати будь-кого.

— Поглядай і дай мені знати, якщо що-небудь побачиш. Останнє, що нам потрібно, — неприємності через те, що ці ідіоти не в змозі тримати причандали в штанах.

— Абсолютно вірно. — киваю я.

Коли вже закінчиться цей обід?

\* \* \* \*

На той час, як я повертаюся додому з іспиту, тато вже спить. Прибираю залишки його вечері і злегка наводжу порядок у квартирі. Я склала тест і відчуваю, ніби з плечей звалився величезний тягар. Можна зітхнути спокійно. До наступного іспиту.

Розігриваючи залишки їжі, згортаюся калачиком на дивані й перемикаю канал на телевізорі. Навіть не пам'ятаю, коли востаннє дивилася телевізор. За іронією долі, весь вільний час я проводжу з Дейконом - а це десять хвилин то тут, то там. Навіть коли намагалася розвіятися з Гізер, то в підсумку опинилася з ним. Знаю, це тупо, але в ту секунду, коли думаю про нього, у мене виникає бажання зателефонувати і розповісти йому про іспит. Він єдина людина, яка розуміє мене і знає, що я вступаю до юридичного коледжу. Я маю бути виснажена, але спати наразі не варіант.

Набираю номер Дейкона, коли йду до своєї спальні, і розриваюся від сумнівів. Чи варто дзвонити йому? До біса сильно цього хочу, але не впевнена, що це гарна ідея.

Після короткої битви із самою собою падаю на ліжку і натискаю кнопку "виклик". Дейкон відповідає після третього гудка, і я сподіваюся, що не розбудила його. — Що сталося? — голос у нього зовсім не втомлений. Не

розумію, щаслива я чи мене це турбує. Він із кимось зустрічається? Адже я не повинна ревнувати. Я навіть не знаю, чи права, але це все, на чому може зосередитися мій мозок. Є тільки один спосіб все з'ясувати.

— Сподіваюся, твій член... — Дейкон голосно прочищає горло, не відповідає саркастичними зауваженнями і не підіграє, тож, наче ідіотка, я продовжую, — щойно повернувся додому і згадує пригоду в підсобці, коли був у мене в роті. Я була такою до біса мокрою.

Збираюся запитати Дейкона, чому він мовчить, коли чую жіночий голос на задньому плані.

— Сер, ваш столик готовий. Ваша дівчина скоро приєднається до вас?

— Квінн, я передзвоню...

— Не турбуйся про це.

Кидаючи слухавку я стримую лють, що наростає в грудях.

Мені не варто засмучуватися, але я почуваюся нерозумно через те, що мені боляче, а я навіть не знаю, що він робить або з ким він. Не кажучи вже про те, що я знала, хто такий Дейкон, коли ми затіяли цю маленьку інтрижку. Саме тому я відмовляла йому щоразу, коли він запрошував мене на побачення. І все ж нічого не можу вдіяти з тим, що відчуваю зараз.

Дурні почуття.

Дурний Дейкон.

Дурна підсобка.

Досить.

Більше я туди ні ногою.

Не хочу завдавати собі болю.

## Розділ 18

*Дейкон*

Витріщаюся на телефон, коли Квінн вішає слухавку.

Що, чорт візьми, це було? Вона навіть не дала мені слова вставити.

Люто дивлюся на адміністраторку за те, що вона використала слово "дівчина" для опису цієї зустрічі, але розумію, що вона не винна.

Проте, не думаю, що Квінн це чула, а якщо й чула, то не могла так розлюститися з цієї причини. Я просто пізніше розповім їй, що сталося насправді, і все буде добре.

Карен Річардсон зателефонувала, коли я виходив з офісу, і попросила про зустріч. Вона та сама засранка-співробітниця в судовому процесі Коула Міллера, яка зробила фотографії та розмістила їх в Інтернеті. Я мало не послав її нахрін, але, може, у неї є інформація, яка стане в пригоді Декеру. Я б ні за що на світі не став представляти її інтереси, але, може, це допоможе Текерам відстати від моєї дупи.

Коли Карен входить, усі чоловіки в ресторані повертаються в її бік. Вона одна з тих жінок, які здалеку мають карколомний вигляд. У неї величезні фальшиві цицьки і, ймовірно, силіконова дупа, платинове світле волосся, обтисла міні-спідниця. Але знаєте, в чому справа? Зблизька на її тілі немає нічого природного, шкіра вся блищить і натягнута на обличчі.

Я повертаюся до адміністратора.

— Здається, це вона.

Карен підходить ближче.

— Дейкон Коллінз?

Киваю і тисну їй руку.

Ми слідуємо за адміністратором через переповнений ресторан до окремої кабінки. Я забронював кабінку, тому що я Дейкон Коллінз, і мені подобається почуватися комфортно. Чокнута сучка сідає поруч зі мною.

Якого біса.

Мій розум негайно перемикається на Квінн, і шлунок зав'язується у вузол, усвідомлюючи, що б вона подумала, якби побачила це. Я струшуюся від своїх думок, тому що мені потрібно дізнатися, чи є у цієї ципоньки якась інформація, яку ми можемо використати.

Щойно ми замовляємо напої, Карен притискається до мене, і стає до болю очевидно, що ця жінка клеїться.

Кожен другий чоловік у ресторані, напевно, зараз страшенно мені заздрить, і ще кілька місяців тому я був би повністю відкритий для флірту. Але не зараз.

Піду-но я звідси до бісової матері.

Відсуваюся від неї, намагаючись створити якусь відстань між нами.

— Чим можу бути корисний, міс Річардсон? - сподіваюся, вона зрозуміє натяк, якщо я звертатимуся до неї на прізвище.

Вона робить вигляд, що поправляє волосся.

— Я не хотіла, щоб усе настільки вийшло з-під контролю. Хіба ви ніколи не робили того, про що потім шкодували? - вона плескає своїми накладними віями, дивлячись на мене.

Хочеться сказати їй, так, робив, наприклад, погодився зустрітися з нею в ресторані. Абсолютно марна трата часу. Хоча, може, вдасться витягти з бесіди що-небудь корисне для Текерів.

— Якими були ваші наміри, коли ви публікували фотографії?

— Це не було зловмисно. Я робила селфі на роботі, а та корова просто випадково опинилася на задньому плані! Спочатку я її не помітила, але потім ми з подружками посміялися. Це був просто жарт. Я не розумію, в чому справа. Адже все нешкідливо! Я знаю, що слід було видалити фото тієї ж хвилини, як клієнтка його побачила, але мій пост отримав так багато лайків і коментарів! Я була знаменита, поки мій акаунт не закрили і всі не відвернулися від мене. — Карен нахиляється ближче і притискає своє декольте до біса близько до моєї руки. — Я зателефонувала вам, бо сподіваюся, що ви зможете продати мої права на це фото або щось на кшталт цього. Не знаю, як це називається. Може, я зможу отримати якусь вигоду? Я б добре виглядала на екрані телевізора, вам не здається?

Ця жінка - найбільша дурепа, яку я коли-небудь зустрічав.

Вона не тільки хоче тепер зняти про себе фільм, але ще й зателефонувала адвокату, який представляє інтереси її колишнього боса. Її рука на моєму стегні - ясна ознака того, на що саме вона готова, щоб отримати бажане.

Пригнічую лють, що наростає в грудях, і якимось чином примудряюся ввічливо прибрати її руку зі своєї ноги. Усе, про що я думаю - це Квінн і про те, як би вона розлютилася, побачивши те, що відбувається.

— Ви практикуєте право в шоу-бізнесі? Ми б чудово виглядали разом у засобах масової інформації. Я бачила вашого старшого брата, в курсі, що він заручений, але ви все одно маєте кращий вигляд.

Я настільки шокований цією дамочкою, що мені важко навіть просто встати і забратися звідси нахрін. Дивлюся на годинник і допиваю залишки свого напою, намагаючись зберігати холонокровність, перш ніж втекти.

— Як гадаєте, Коул хотів би до нас приєднатися?

Вона серйозно? Адже він звільнив її.

— Ні.

Вона хмуриться.

А я стримую все лайно, яке крутиться у мене на язиці.

— Прошу вибачення, але я не зможу вам допомогти. Проте, бажаю удачі. — виходжу з-за столу, не озираючись. Не бажаю давати цій божевільній привід вирушити слідом за мною.

Тієї хвилини, коли виходжу за двері, одразу ж набираю Квінн. Нам потрібно поговорити. Я маю сказати їй про свої почуття, бо не можу тримати емоції під контролем. Автовідповідач продовжує відправляти мене на голосову пошту, і це реально починає мене дратувати. Знай я адресу Квінн, поїхав би просто до її клятого будинку.

\* \* \*

Квінн не відповіла ні на один мій дзвінок, ні на смс. Ні вночі, ні сьогодні зранку. Тієї ж секунди, як вхожу в офіс, шукаю її. Квінн немає ні за своїм столом, ні в кімнаті відпочинку. Я навіть перевіряю вбиральню. Дівчина явно намагається щосили уникати мене.

Вона реально настільки розлютилась?

Звісно, ні, але це додає мені ще більше рішучості знайти її. Вона поговорить зі мною так чи інакше. Коли я підходжу до свого столу, то телефоную щоб замовити квіти і цього разу дві коробки шоколаду.

Зрештою, сьогодні п'ятниця. Деякі традиції священні.

Квінн, найімовірніше, викине їх, але не приховає швидко посмішку, яка щоразу з'являється на її обличчі.

Вона - жінка для постійних стосунків. Таких приводять додому, щоб познайомити з батьками. Я ніколи не думав, що наважуся на серйозний зв'язок, але Квінн - це те, що потрібно. У глибині душі я весь цей час знав. Не можу перестати думати про неї. Без зупинки, двадцять чотири на сім, Квінн у моїй голові. Перейти на наступний рівень - єдиний варіант, тому що я не можу уявити, що коли-небудь ми будемо не разом.

Дорогою на обід я нарешті застаю Квінн за столом, але тієї ж миті, як вона бачить мене, підхоплюється зі стільця і тікає.

Злегка гублюся, але ж я конкурентоспроможний сучий син. Її поведінка лише підливає масла у вогонь.

У цю гру можуть грати двоє. Невже вона реально думає, що зможе уникати мене вічно? Дістаю телефон і втілюю свій план у дію.

Шах і мат Квінн.

## Розділ 19

*Квінн*

На телефоні з'являється повідомлення з Outlook.

Якого біса?

Відкриваю його, і на мене буквально вистрибують яскраво-червоні літери. Це прохання про зустріч із Дейконом, і воно позначене як термінове. Там навіть є знак оклику і таке інше.

Він не призначає зустрічей. Не можу повірити, що він узагалі розібрався, як працює цей клятий додаток!

Моє обличчя палає, і волосся на потилиці стає дибки. Це так схоже на нього - зловживати своєю владою, щоб домогтися свого.

Якщо я не прийду на зустріч, він вирушить до Декера і влаштує мені неприємності за непокору. Придумає якусь причину, через яку йому потрібно було зустрітися, і виставить мене в поганому світлі через те, що я не з'явилася.

Найгірше те, що Дейкон знає мене так само добре, як я знаю себе. Коли в мене щось з'являється в розкладі, я маю це виконати. Скриплю зубами, натискаючи кнопку "прийняти".

Придурок.

Наближається час нашої зустрічі, і я входжу до його кабінету - вчасно - щоб висловити йому все, що про нього думаю.

— Закрий двері і сідай, - командує він, перш ніж я встигаю вставити хоч слово, і це розпалює мене ще більше.

Самовдоволений мудак посміхається, сидячи за своїм великим столом. Блін, Дейкон має чудовий вигляд у костюмі-трійці.

Залишайся зосередженою.

Відвертаюся від Дейкона, просто щоб його палаючий погляд не дістався до мене. Я й так провела всю ніч, проклинаючи його, а потім намагаючись зрозуміти, чим він зайнятий. За рідкісного повороту подій та частина мого мозку, яка намагалася не ненавидіти його, здавалася логічною. Я не дала Дейкону шансу порозумітися, а повинна була. Ніколи не роблю поспішних висновків, за винятком тих випадків, коли справа стосується цього чоловіка.

Після довгих дебатів із самою собою я зрозуміла, що шукала причину, щоб розлучитися з ним, щоб мені не було боляче. Зараз ідеальна можливість для цього, поняття не маю, коли випаде інша.

— Щодо вчорашнього вечора...

— Прибережи свою промову для кого-небудь іншого. — Складаю руки на грудях і хитаю головою.

"Його безглузді виправдання не мають жодного значення", - кажу я собі, - і все ж частина мене хоче почути все до останнього слова. Натомість переконую мозок, що заслуговую на краще, і не погоджуся на якогось бабія, здатного трахнути половину Чикаго.

Ніякі слова Дейкона не змусять мене передумати. Все було добре, але так тривати не може. Нам потрібно розлучитися.

Він робить крок до мене, дотягуючись до моїх передпліч.

— Ти можеш просто заспокоїтися на дві довбані секунди? Минулого вечора, коли ти подзвонила, я був на зустрічі. Вона була пов'язана з роботою.

Він щойно сказав мені заспокоїтися? Невже він ні чорта не розуміє в жінках?

Смикаю руки назад.

— Вважаєш мене істеричкою, Дейкон?

Він, вочевидь, розуміє, що ляпнув щось не те, оскільки його очі розширюються, коли він бачить похмурий вираз на моєму обличчі.

Піднімаю руки і роблю глибокий вдих.

— Знаєш що? Все гаразд. Ти ж не мій хлопець. Тому не зобов'язаний мені нічого пояснювати.

— Дивись. — він бере блокнот, ніби це має щось для мене означати. Боже, чому він не може просто відпустити мене? Чому він такий упертий? — Я зустрічався з Карен Річардсон.

Я й не знала, що здатна хмуритися сильніше, ніж уже насупилася, але в мене це якось виходить. Чи стало мені легше? Я знаю, хто ця жінка і як вона виглядає. У нашої фірми немає підстав зустрічатися з нею у справах. Ми представляємо інтереси містера Міллера. Є тільки одна причина, з якої Дейкон міг сидіти з цією дамочкою в ресторані так пізно. Я не вчора народилася.

Переконую себе, що це саме той самий шанс, на який я чекала, щоб перевести наші стосунки в минуле. Може, якщо удати, що це моя вина, це заспокоїть його совість, і Дейкон, нарешті, залишить мене в спокої.

— Послухай. Усе гаразд, справді. Ми добре провели час. Було весело, але зараз усе інакше. Я була нерозважлива і дурна, затягнувши на такий довгий період наші таємні зустрічі. Це закінчиться катастрофою, тож



давай просто зірвемо пластир, поки все не стало ще складніше... Будь ласка?

Доки я говорю, Дейкон встає і наливає собі склянку води, ігноруючи моє запитання.

Я стою, чекаючи, що він що-небудь скаже, але він не вимовляє ні слова. Нарешті, я киваю.

— Гаразд. Гарна в нас вийшла бесіда. Я піду, мабуть... — замовкаю, коли він усе ще не відповідає, і прямую до дверей.

Якраз у той момент, коли я перебуваю за кілька футів від свободи, Дейкон хапає мене за руку і розвертає.

От чорт.

Тепер він стає спиною до дверей, перегороджуючи мені шлях.

— Ми ще не закінчили.

Мій пульс частішає. Здається, я ніколи не бачила, щоб Дейкон дивився на мене так пильно і зосереджено. У його сірих очах вирує буря, у якій я можу загинути. Дейкон навіть не виглядає злим, він просто такий... серйозний.

Я очікую, що він ковзатиме поглядом по моєму тілу, як зазвичай, але його погляд залишається прикутим до мого. Чоловік навіть не моргає.

— З тією ідіоткою в мене нічого не було.

Я киваю, але знаю, що це брехня.

— Прекрасно.

— Ти хочеш правди. Я її кажу. Карен зателефонувала і хотіла зустрітися. Я подумав, що вдасться отримати деяку інформацію для справи Міллера, щоб Тейт і Декер від мене відвалили. Ця жінка сіла поруч зі мною в кабінці, і єдине, що спало мені на думку: "Що, якщо Квінн побачить?" І я звалив звідти так швидко, як тільки міг, і спробував тобі передзвонити.

Я знаю, що він говорить правду, але це моя єдина можливість зупинити безумство, яке відбувається, перш ніж воно переросте в ситуацію, яка заподіє мені біль.

— Ти не зобов'язаний мені щось пояснювати.

— Чому ти не можеш просто визнати, що між нами все по-справжньому?

Я вдаю, що нічого не розумію.

— Ммм... Про що ти говориш.

— Перестань заперечувати. Ти хочеш, щоб я поцілував тебе. Прямо зараз.

Так, я до біса сильно цього хочу, але ми повинні розлучитися.

— Ні, я...

— Нісенітниця собача. Це єдина довбана думка, яка крутиться у твоїй голові, і ти ненавидиш себе за неї. Поняття не маю, чому ти пручаєшся, але ти пручаєшся. - Дейкон нахилиється ближче, так близько, що я відчуваю його тепле дихання біля свого вуха. - І, якщо я засуну руку тобі під спідницю, ми обидва знаємо, що я там знайду. Твою мокру кицьку.

— Ти мудак. — гарячу я.

Образа не заважає його губам обрушитися на мої, перетворюючи мої ноги на ніщо - на тремтячі опорні балки, що здатні обрушитися будь-якої секунди. На мить моя слабкість майже перемагає.

Майже.

Я вивертаюсь і відсторонююсь.

— Забирайся геть, з дороги.

Очі Дейкона пропалюють мою сітківку, він зухвало посміхається, немов знає щось, чого не знаю я, і злегка киває.

— Гаразд. — він відходить убік. — Поки залишу тебе в спокої. — коли я проходжу повз нього, Дейкон нахилиється до мого вуха. - Але нічого не змінилося. Ти будеш моєю.

\* \* \*

Слова Дейкона все ще лунають у голові, коли я виходжу з машини і йду вулицею до магазину Гізер. Від однієї думки про його голос по спині пробігає тремтіння, а по руках біжать мурашки.

Шлунок стискається в нервовий вузол, коли я думаю про те, що він сказав мені.

"Нічого не змінилося. Ти будеш моєю".

Владність у його голосі й те, як він це вимовив... Тьху, чому я не можу триматися від нього подалі? У його тоні не було помилки. Він мав на увазі кожне кляте слово. Чому Дейкон такий... Дейкон? Він до біса гарячий і водночас зводить мене з розуму, не в хорошому сенсі. Як він сміє поводитися так, ніби хоче отримати мене? Ніби я буду належати йому? Невже це все, що я для нього значу? Якась власність, на кшталт іграшки, яку можна дістати і погратися з нею, коли захочеться?

Він каже, що хоче серйозних стосунків, але чи справді розуміє, про що просить? Не кажучи вже про те, що в мене немає часу на щось подібне. Навіть якби я хотіла дати йому шанс, я не можу взяти на себе це

зобов'язання просто зараз. Навіть якщо Дейкон здатний на щось серйозне, у чому я не впевнена, це все одно неможливо.

Я так до біса збита з пантелику, а я ненавиджу бути збитою з пантелику. Мені подобається, коли моє життя просте. А плюс В дорівнює С. Легко і просто. Кришталево ясно.

Дейкон Коллінз каламутить воду. Для нього все - сіра зона. Частина мене повністю це підтримує, а частина мене хоче кричати на всю горлянку.

Мені не завадить дівчача балаканина. Ось чому я чекаю, коли Гізер закінчить роботу, і набираюся сміливості, щоб розповісти їй про мою таємну інтрижку з Дейконом.

Тримати все в собі так довго зводить мене з розуму. Вона буде засмучена, що я приховувала від неї свій службовий роман, але сподіваюся, вона мене зрозуміє, бо знає, що я люблю зберігати своє особисте життя, ну, загалом, у таємниці.

Гізер, напевно, помічає, як я сперечаюся сама з собою перед входом до магазину. Я навіть не бачу її, поки вона не опиняється прямо переді мною.

— Привіт! Я так скучила за тобою! — вона практично світиться, коли обіймає мене.

Це сяйво може означати тільки одне: вона закохується в Стюарта. Він страшенно не підходить їй, але що я можу сказати? Адже сама вже кілька місяців трахаюся з братом свого боса. Я зовсім не доктор Дрю.

— Так, я складала дуже важливий іспит.

— Точно і як?

— Завтра виставляють оцінки, але я майже впевнена, що впоралася.

— Я в тобі не сумнівалася. Треба відсвяткувати цю подію.

— Звучить ідеально.

— Піду візьму свою сумочку. - її очі спалахують. — О, Боже мій! А давай підемо в караоке-бар тут недалеко? Я напишу Стюарту.

Я закочую очі, коли вона не дивиться. Ось тобі й дівчачі розмови. Тусовка зі Стюартом - найвіддаленіше від веселощів, що я можу собі уявити. Якщо вона скаже йому, що я буду там, Картер теж з'явиться. Поняття не маю, чи витримаю, але все одно погоджуюся.

Гізер прямує в магазин і повертається зі своєю сумкою.

— Ти голодна? По-моєму, у них є що поїсти.

— Чудово. — киваю я.

Ми проходимо кілька кварталів до бару.

Мій шлунок бурчить, щойно я вловлюю запах смаженої їжі. Після напруженого тижня я готова до жиру й алкоголю. Між цим лайном із

Дейконом та екзаменаційними переживаннями почуваюся так, наче пройшла через соковижималку.

На небі гуркоче грім, і кілька крапель дощу падають мені на голову. Це ознака. Ми з Гізер кидаємося бігти і примудряємося ухилитися від шторму, що насувається. Щойно ми опиняємося всередині бару, пірнаю у вбиральню і витираюся кількома паперовими рушниками. Стираю туш з очей, поки Гізер займає для нас столик. Оновивши макіяж, проводжу пальцями по своєму сплутаному волоссю, щоб запобігти утворенню вузлів. На моєму телефоні з'являється повідомлення від Дейкона, але я натискаю "видалити", навіть не прочитавши його.

Придурок.

Не зрозумію, чому він так діє на мене.

Тому, що він гарячий, веселий і безжалісний.

Замовкни, мозок.

Я відправляю швидко повідомлення татові, щоб він не хвилювався, коли мене не буде вдома у звичайний час. Тепер, коли моє відображення в дзеркалі межує з презентабельним, засовую телефон у сумку на випадок, якщо Дейкон вирішить зателефонувати. Не хочу піддаватися спокусі відповісти.

Виходжу з вбиральні і знаходжу Гізер, яка сидить за столиком біля сцени караоке і чекає на мене з графіном пива і кошиком смажених сирних паличок.

— Ми сьогодні з тобою тусимо вдвох. Стюарт працює. — хмуриться Гізер.

Тайкома видихаю з полегшенням.

— Чудово, — бурмочу я так, щоб вона не могла почути, і засовую в рот сирну паличку. Це схоже на рай, і я, мабуть, маю такий вигляд, ніби занадто сильно насолоджуюся собою.

Гізер напружується, але нічого не каже.

Напевно, це добре, тому що, якщо вона почне чіплятися до мене, я можу сказати що-небудь, про що потім пошкодую. Я не хочу сперечатися з нею про чоловіків і не хочу чути, який приголомшливий Стюарт. Я просто хочу отримувати задоволення.

У будь-якому разі, я не так вже й багато можу сказати. Гізер романтик, завжди закохується швидко і сильно. Я знала це давним-давно, тож не слід очікувати від неї нічого іншого.

Незабаром тема розмови переходить на роботу і навчання, і ми сміємося і базикаємо, як зазвичай.

Я п'ю одне пиво за іншим, п'ю набагато швидше, ніж слід було б.

Збирається натовп, і починає звучати музика. Після кількох раундів караоке ми виходимо на сцену, щоб заспівати.

Гізер трясє своєю дупою, поки я співаю пісню. Я впевнена, що для самої себе звучу набагато краще, ніж для всіх інших, але кого це хвилює? Це саме те, що мені потрібно. Вирватися на свободу і ненадовго забути про весь світ і про всі свої проблеми.

У всякому разі, доти, доки не зустрінуся з Дейконом завтра на роботі.

## Розділ 20

*Дейкон*

Залишаю записку з квітами та шоколадом.

*"Побачу їх у відрі для сміття - наступної п'ятниці замовлю ще дві дюжини і приведу оркестр маріачі. Д."*

Виходжу в коридор і чекаю появи Квінн. Спостерігати за її реакцією - найкраща частина, і я ніколи її не пропускаю. Визираю з-за рогу, коли вона кидає свою сумку в нижню шухляду столу - усе як завжди.

Квінн дивиться на квіти й шоколад, але не торкається їх. Я дивлюся, як вона бере записку. Переглядає мій почерк, її губи ворухнуться, коли вона читає слова про оркестр. Її очі розширюються, і Квінн дивиться на відро для сміття поруч зі столом.

Ти цього не зробиш Квінн.

Її губи згинаються в усмішці, лише на частку секунди, перш ніж повертається похмурий погляд.

Ти моя і ти це знаєш.

Вона не викидає квіти у відро для сміття. Але навіть якби й викинула, це було б варте того, щоб побачити цю її посмішку.

Я вимотаю, і завоюю її серце так чи інакше. Чекаю, поки Квінн піде до кімнати відпочинку, щоб приготувати каву. Її розпорядок дня такий передбачуваний. Вона - ходяча звичка, і я не проти використати у своїх інтересах будь-які відомості, які зібрав з плином часу.

У ту секунду, коли помічаю, як її туфлі з відкритим носком повертають за ріг, хапаю Квінн за руку і тягну в підсобку. Нашу підсобку. Місце, де все почалося.

— Що, твою матір, ти робиш? — гарчить на мене вона, і чорт мене візьми, якщо мені не подобається вогонь у її очах. Підходжу до дверей і замикаю їх, не давши Квінн протиснутися повз мене і втекти. — Ти ж знаєш, що означає слово "ні", правда?

— Звісно, але ми обоє в курсі, що це несправжнє "ні". Правда, ж? — посміхаюся тому, як груди Квінн здіймаються з кожним її вдихом.

— Це викрадення. Я можу закричати.

Я пожимаю плечима.

— Можеш, але не будеш.

— Іноді я реально тебе ненавиджу. — Її зелені очі пропалюють дірку в моїх грудях.

— Візьми свої гормони під контроль, жінко. Я привів тебе сюди не для того, щоб трахатися.

Її очі розширюються, а потім зупиняються на мені. Квінн хмуриє брови.

— Ти взагалі чуєш, що говориш? Навіщо ж іще ти притягнув мене сюди?

Збрешу, сказавши, що не почуваюся мудаком через її слова. Вона вважає, що все, чого я хочу - це взяти її.

Цей момент наздоганяє мене, і я завмираю на кілька секунд. Незнайоме почуття гризе всередині, воно в тисячу разів сильніше за звичайне хвилювання, ще й у поєднанні з метеликами.

— Ну? — Квінн хитає головою, немов збирається з думками. - Для чого ми тут?

Ти зможеш це зробити, Дейкон.

— У мене є питання.

— Ну тоді поквапся.

Квінн завжди приходиться на роботу раніше, їй доводиться дотримуватися свого розпорядку, інакше день піде шкереберть. Як я вже сказав, я в курсі всього, що стосується її, чорт забирай.

Роблю глибокий вдих. Не зрозумію, чому це так до біса складно, і чому я раптом поводжуся як слабак. Мої долоні стають липкими, і я ще раз глибоко видихаю.

— Кажи.

— Днями в тебе був серйозний іспит, і, знаючи тебе, впевнений, ти чудово з ним впоралася. Я хочу запросити тебе на вечерю, щоб відсвяткувати цю подію.

Чорт, чому це так в біса було важко.

— Звучить щиро. Ти щойно офіційно запросив мене на побачення? Справжнє побачення? Типу посидіти в ресторані й поговорити?

— Послухай, я почуваюся жахливо через той вечір. Мені хочеться загладити свою провину перед тобою. І хочеться почути про іспит і... — заламую пальці, замовкаю і нарешті набираюся сміливості подивитися їй у вічі. — Будь ласка?

Квінн посміхається, наче їй це подобається.

— Ти блідий. Виглядаєш наляканим до смерті. — вона сміється так, немов наполовину нервує, наполовину радіє. — Ти коли-небудь запрошував когось на справжнє побачення раніше? Таке, коли хочеш провести час із кимось, а не тому, що просто мрієш переспати?

— Ні.

Її щоки стають рожево-червоними.

— Я маю на увазі, не так, як щойно запросив тебе. Офіційно або щось у цьому роді... — хитаю головою, лаючи себе за безглузду і схвильовану поведінку. - Чорт забирай, ніколи раніше не стикався з відмовою. Це, напевно, жахливо.

— А ось і наш Дейкон повернувся. — усміхається Квінн.

Сміюся, але потім примружуюся і дивлюся на неї.

— Слухай, поняття не маю, як мені ще сказати це, чорт забирай, але ти мені подобаєшся. Я був відвертий із самого початку, і це все нелегко для мене, але я дуже хочу бути з тобою. - Підходжу ближче, так що ми опиняємося віч-на-віч, і проводжу пальцем по її підборіддю. - Що мені потрібно зробити, щоб ти зрозуміла, що я маю на увазі кожне слово? Ти думаєш, я раніше надсилав жінкам квіти? Я навіть мамі їх не посилаю.

Квінн відводить погляд, і, клянуся, мені здається, я помічаю сльозу, що виступила в куточку її ока. Коли вона знову дивиться на мене, сльози вже немає.

— Я не...

— Перестань, блять, думати. Сьогодні ввечері у нас побачення.



## Розділ 21

*Квінн*

Я, нарешті, киваю.

Очевидно, це заспокоює Дейкона, бо він буквально впечатується в мій рот губами, перш ніж я встигаю вимовити хоч слово. Цього разу поцілунок інший. Неохотливий і неквапливий. Дейкон не цілує так, ніби хоче поглинути чи збудити. А ніжно й солодко, і я досі не знаю, як таке переварити. Він запросив мене на справжнє побачення. Не якесь там "агов, давай сьогодні потусуємося", після траху. І зізнався, що вперше запросив дівчину на побачення. Зазвичай я б подумала, що він бреше, але побачила щирість у його очах.

Те, як Дейкон цілує мене - несподівано, але приємно. Коли він ковзає рукою до мого стегна, я розумію, що ось-ось залишуся без одягу. Усе тіло горить від його дотиків, і метелики пурхають у животі. Я чекаю, коли чоловік роздягне мене догола і притисне до стіни. Розверне і відшльопає. Зробить хоч щось.

Але Дейкон відсторонюється і відмикає двері.

— Куди, чорт забирай, ти зібрався?

Він пожимає плечима.

— Піду працювати.

Почуваюся так, немов перебуваю в "Сутінковій зоні".

- Цілком очевидно, що ти дещо не закінчив, - я дивлюся на нього "серйозно, ти відмовляєшся від сексу???" поглядом.

Дейкон ковзає поглядом вгору і вниз по моєму тілу, і здається, що він бореться сам із собою. Нарешті, він проводить рукою по волоссю і хмуриться.

Я сказала щось не так? У чому справа?

Мій пульс частішає, коли чоловік спрямовується до мене. Ніколи в житті не була настільки збита з пантелику. Збирається він продовжити розпочате чи ні?

В останню секунду Дейкон зупиняється і нахиляється так, що наші очі опиняються на одному рівні.

— Я більше не буду трахати тебе в цій підсобці. Я хочу більшого, а ти заслуговуєш на краще. — він цілує кісточки моїх пальців. — Побачимося ввечері.

Роблю глибокий вдих, і усвідомлюю, що взагалі не дихала, і, здається, не можу підібрати жодних слів, коли Дейкон виходить із підсобки. Моє тіло горить, обличчя розчервонілося, а погляд кидається кімнатою.

Що, чорт візьми, щойно сталось.

Злегка засмучуюся, озираючись навколо. Якщо Дейкон мав на увазі те, що сказав, то наші захопливі зустрічі в підсобці закінчені. Чекаю кілька хвилин і хапаю дурну кулькову ручку для алібі, хоча цього разу ми тут не робили нічого поганого.

Серцебиття віддає у вухах, а долоні слизькі від поту. Тіло ние від бажання, не отримавши звичайної розрядки. Я все ще відчуваю на собі його погляд, ніби Дейкон десь тут, пильно дивиться на мене, і кожне слово з того, що він сказав, прокручується в голові.

Зрештою, роблю довгий видих і набираюся сміливості, щоб повернутися в офіс. У той момент, коли я повертаю за ріг, стикаюся з Тейт, яка чекає на мене. Вона опускає погляд на кулькову ручку в моїй руці.

— Майданчик на даху. Підемо поговоримо.

— Мм-м. Добре. — виходжу слідом за нею на свіже повітря і милуюся краєвидом на озеро Мічиган, усе ще стискаючи ручку в долоні.

— Взяла в підсобці, все що потрібно? — усміхається Тейт.

— Хм-м? — я могла б послатися на її невігластво, але Тейт розумна... занадто розумна для моєї брехні. На щастя, вона відповідає перш, ніж це встигаю зробити я. — Ти не викинула квіти сьогодні. Нарешті поступишся хлопцеві, який не може прийняти "ні" як відповідь?

— Не зовсім.

— Знаєш, хотілося б думати, що ми з тобою подруги. Можеш поговорити зі мною. Знаю, що буваю трохи зухвалою. Але інакше мені не впоратися з усіма его в цій фірмі. Я не побіжу все розповідати Декеру і не штовхну тебе під автобус. Зараз ми просто подруги. Обіцяю.

Я вирішую бути чесною. Не хочу копати собі яму, і мені слід вимовити правду, перш ніж та поглине мене зсередини. Плюс, якщо хтось і здатний зрозуміти побачення з одним із братів Коллінз, так це Тейт.

З якоїсь причини я не в змозі дивитися на неї, поки говорю.

— Квіти від Дейкона.

— Я в курсі. — посміхається Тейт. — Звідки? — опускаю голову від сорому.

— Пам'ятаєш той раз, коли ми ходили на ланч? Ти згадала веснянку в нього на великому пальці. Зазвичай такі подробиці знаєш тільки якщо... ви... ну, ти зрозуміла.

— Він щойно не став займатися зі мною сексом і запросив на побачення ввечері.

Тейт видає смішок, схожий на частковий зітхання.

— Серйозно?

Я киваю. Вона вимовляє одними губами "вау" і кладе обидві руки на стегна.

— Ну, значить усе-таки є надія, що він не пропащий. Було б чудово. Може, перетвориш його на повноцінного дорослого.

— Не впевнена, чи станеться це коли-небудь, але, можливо, вийде трохи його поліпшити, — сміюся я.

— Ось вона велика правда.

Секунду ми обидві сміємося. Важко не посміхнутися хлоп'ячій натурі Дейкона, навіть якщо вона часто дратує.

— Послухай, Квінн. Усе, про що я коли-небудь дбала, — це кар'єра і завоювання поваги однолітків. Стосунки, не кажучи вже про шлюб, ніколи по-справжньому не розглядала. Але якщо я чогось і навчилася відтоді, як приїхала в Чикаго, так це того, що все можливо. - Тейт опускає погляд на обручку з діамантом.

— Дейкону пощастило б із тобою. І як би мені не було боляче це говорити, він має рацію. Ти вартуєш набагато більше, ніж швидкий перепах у підсобці. Змусь його заслужити тебе. Усю тебе. Кидаю погляд на човни в гавані, потім на горизонт озера Мічиган.

— Боюся покладати великі надії. З мого досвіду, зазвичай це призводить до прямо протилежного результату. Хлопець здається милим і турботливим, але всі його дії вказують на інше. Дейкон бабій. Саме таким я його сприймаю. Проте його вчинки говорять про протилежне, коли я дивлюся на них збоку. Він завжди чесний і відвертий. Звертає увагу на все, що мені подобається, і не тільки коли справа стосується сексу. Він надсилає мені квіти щотижня відтоді, як ми вперше зустрілися. Чим сильно мене бентежить.

— Ну, по-моєму, ти йому реально подобаєшся. — Тейт робить паузу на секунду й озирається навколо. — Тільки між нами, — вона нахилиється ближче і знижує тон. — Я особисто не думаю, що він великий адвокат. — Тейт знову випрямляється. — Але я справді

вважаю його хорошою людиною.

Хочеться вірити, що вона має рацію. Особливо, що Дейкон хороша людина, і я йому подобаюся.

Коли сідаю за свій стіл, то ні на чому не можу зосередитися. Усі мої думки продовжують повертатися до Дейкона і, якщо чесно, до того, що вдягнути сьогодні ввечері.

Надсилаю повідомлення Гізер.

**Квінн:** *SOS. Мені потрібна нова сукня. У мене побачення.*

**Гізер:** *Не питання. Приходь у магазин. Є одна на прикметі.*

Я була так схвильована словами Дейкона, що геть забула перевірити свій результат з екзаменаційного тесту. Заходжу на студентський портал університету і соваюся на місці. Побачивши свій результат, видаю вереск, за що отримую кілька неприємних поглядів від співробітників, які проходять повз, але мені начхати.

Я здала! Дев'яносто вісім відсотків! Найдивніше... перше бажання, яке я відчуваю - побігти і розповісти про це Дейкону.

\* \* \*

— Я просила сукню, а не новий гардероб. — хитаю головою, дивлячись на вішалку, яку викочує Гізер.

— Шш-ш-ш. І хто в нас гарячий кавалер? Здивуєш?

— Це Дейкон. — підтискаю губи і чекаю її відповіді.

— Той придурок з роботи? — Гізер простягає мені чорну сукню на бретельках.

— Саме так. — вона квапить мене в роздягальню, але махає рукою, мовляв, продовжуй. Я зачиняю за собою двері і кажу, втискуючись у сукню.

— Той самий.

— Розкажеш подробиці завтра за ланчем.

— Домовилися. А що вчора у вас сталося зі Стюартом?

— Дівчинко, я навіть не знаю, чи готова ти почути. Упевнена, тобі закортить позловтішатися, але тримай це лайно при собі, якщо дорожиш моєю знижкою.

Звучить не надто багатообіцяюче. — О, ні. Що він накоїв?

— Отже, квартира, в яку він мене водив, виявилася навіть не його. Він доглядав за нею для друга, якого не було в місті. Стюарт, нарешті, зізнався в усьому і відвіз мене у своє справжнє житло.

Доводиться стримувати сміх. Не через скрутне становище подруги, а через те, що вона розповість далі.

— О, і найкраща частина. Сьогодні вранці я вийшла з його кімнати, а в коридорі стояла якась літня жінка. Вона назвала мене шльондрою і веліла вдягнути що-небудь з одягу. Так. Це була його мама. Стюарт живе з нею.

Вау.

- О, люба, який кошмар. Ти була голою?

- Звісно!

Я виходжу з роздягальні.

Гізер змінюється в обличчі і її погляд загоряється.

— О, так. Це безумовно воно.

Трохи здивована, що вона так швидко переключилася з ситуації зі Стюартом, але, здається, вона просто звикла так ставитися до хлопців. Я кручуся перед дзеркалом.

— Не надто відкрите? - смикаю за поділ, відтягуючи сукню нижче по стегнах. Боюся, що моя дупа вивалиться ззаду, але вона справді має фантастичний вигляд.

— Безумовно ти береш це. Я не дам тобі взяти інше.

— Чудово. Отже, що сталося після того, як мама Стюарта побачила тебе голою?

— Друг, за чиєю квартирою він доглядав, виявився його колишньою дівчиною.

— Та ну! І ти нічого не помічала, поки була там? Як ти дізналася?

— Після того, як я одяглася і попрямувала на вихід, з'явилася його колишня з моїми трусиками... — Та годі... - прикриваю рот і хитаю головою.

— Так. Ось так. — Гізер опускає голову, прикидаючись сумною. — Я, напевно, проклята. Притягую її до себе, щоб обійняти.

— Може, спробуєш зустрітися не з твоїм звичайним типом хлопців?

— А який у мене тип? - подруга закидає голову.

— Симпатичні хлопчики, які виглядають багатими, але живуть зі своєю матір'ю.

— Вагомий аргумент.

— Тобі потрібен роботяга. Грубі руки. Добре серце. Скромний.

— Шкода, що твій батько не молодший. — усміхається Гізер.

Плескаю її по плечу трохи сильніше, ніж мала намір.

— Жах який.

## Розділ 22

*Дейкон*

Холодний піт бісеринками виступає на лобі, і це раптово вражає мене. З Квінн усе реально. Вона не відмовила мені.

Ніколи не думав про майбутнє з жодною жінкою, але тільки не з нею. Запросити Квінн на кілька побачень - це перший крок, але як щодо всього, що послідує за цим? Чи зможу я відповідати? Чи здатен я дати їй усе, на що вона заслуговує?

Оглядаю свою вітальню. Вона чисто чоловіча і приголомшлива. Мені подобається тут усе - ігри, гаджети і всяке футбольне лайно.

Що буде, коли Квінн почне залишатися на ніч і перевезе речі?

Упевнений, усе почнеться із зубної щітки або якогось одягу, може, з чогось для сну. Квінн повільно захоплюватиме мій дім, немов вірус, доки він не наповниться фруктовими свічками і новими фіранками. Наступне, що я усвідомлю - вона попросить жити разом і залишатиме весільні журнали на столику. Розумієте мене? Такі собі підсвідомі натяки, які зазвичай роблять жінки.

Потім замінить мої речі маленькими затишними квітковими композиціями та м'якими подушками. Чи одягне вона каблучку на свій палець? Чи збере все моє лайно і зведе все, чим я був, до кількох коробок у гаражі?

Чи почне планувати нашу сім'ю?

Так, Квінн безумовно це зробить. Вона знайде якийсь додаток, який покаже, який вигляд матимуть наші діти. Повільно руйнуватиме моє колишнє життя, шматочок за шматочком, поки я не стану лише оболонкою того, ким колись був. Доведеться навіть питати дозволу купити абонемент на "Ведмедів"...

Викинь це зі своєї голови. Твої переживання необґрунтовані.

Потискаю плечима, але, на подив, кошмарний перебіг думок, що проноситься в мозку, турбує не так сильно, як слід було б.

Бути самотнім весело. Не буду лукавити. Але я хочу Квінн. Крім того, впевнений, що ми не поспішатимемо. Знаю, вона стверджує, що її все влаштовує, але мені потрібно взяти бика за роги. Вона заслуговує на весь світ, і, якщо мені не вдасться дати їй його, хоч як би важко не було, я повинен буду дозволити їй рухатися далі.

Стукіт у мої двері повертає мене в повну паніку. Дивлюся на годинник. Ще не час їхати за Квінн, і я не чекаю гостей.

— Відкривай, придурок. — це Декс.

Я відчиняю двері.

— Якого хріна ти приперся?

Він проноситься повз мене до холодильника і наливає собі пива.

— Потрібно спланувати парубочий вечір Декера. Треба покликати стриптизерок із великими цицьками і замовити випивку. — брат хмурить брови і відкручує кришку пляшки.

Звучить як повна протилежність тому, чого хотів би Декер, але він поводить як мудак, тож, можливо, буде кумедно поспостерігати за його поведінкою в стрипклубі.

— У мене плани на вечір.

Декс усміхається.

— Плани? Що може бути важливішим, ніж поставити Декера в незручне становище?

Відводжу погляд, і подвійна інтуїція брата зчитує мене, як відкриту книгу.

— Чорт забирай. Нагадай мені не пити воду з кулера в офісі. Спочатку Декер, а тепер ти? — хитаючи головою, він робить ковток із пляшки. — Два маленьких закоханих цуценяти. — Декс вказує на мене пальцем. — Зі мною такого ніколи не станеться. Я віддаю перевагу гарему з кицьок. І хто щасливиця?

Ковтаю, задаючись питанням, чи варто йому відповідати. Зрештою, приховати нічого не вийде. Він мій брат-близнюк. У нас немає секретів.

Адже Квінн погодилася на побачення. Зрозуміло, вона не заперечуватиме, якщо люди про все дізнаються.

— Квінн.

Брови Декстера злітають угору.

— З фірми?

Я киваю.

— З тобою все гаразд? Виглядаєш блідим. - Декс якимось незрозуміло дивиться на мене, і я відчуваю хвилю невпевненості. Чи обманюю я себе, думаючи, що стосунки з Квінн можливі? Судячи з обличчя Декстера, я щойно припустив, що пекло може замерзнути.

Намагаюся відігратися і знизую плечима.

— Може, варто скасувати побачення. Так що там зі стриптизерками?

Декс робить крок назад.

— Чорт візьми, синку. У тебе реально каша в голові.

Від нього неможливо приховати ні хріна. Я киваю, тому що це правда. Ніколи раніше не відчував нічого подібного.

— Слухай, чувак. Я просто вішав тобі локшину на вуха. Не скасовуй. Квінн - найкраща. Подивися, як вона терпить усе те лайно, яке ми повертаємо на роботі. — брат посміхається, ніби тепер усе стало мати більше сенсу. — То це ти посилав їй квіти й цукерки!

Я знову киваю, очікуючи, що він назве мене маленькою сучкою й оцінить мою мужність за шкалою десь між 0 і 1.

— До речі, цукерки були смачними. Я вкрав парочку, поки Квінн не бачила. — Декс усміхається. — Якщо вона тобі подобається, чорт забирай, вперед, чувак! — він робить кілька кроків до вікна і бурмоче: — Квінн. Хто б міг подумати?

— І це все? Ти не будеш вставляти мені палиці в колеса?

— О, буду. Повір. Але не хочу, щоб мене звинуватили, якщо ти все зіпсуєш. Крім того, ти маєш такий вигляд, немов у тебе ось-ось станеться зрив. Розслабся і насолоджуйся моментом, якщо це твоє перше побачення.

Не знаю, як до всього цього поставитися. Декс ніколи раніше не поводився так безтурботно. З ним щось не так, але я розумію, що він має рацію, і моя впевненість повертається на відповідний рівень. - Дякую за пораду. А тепер досить пити моє гробане пиво і звалюй. Мені потрібно підготуватися і вбити дівчину наповал, як я роблю і все інше в житті. На відміну від тебе.

Декс ставить пиво і йде до дверей, але в останню секунду обертається.

— Тоді перестань бути слабаком і виправдай своє ім'я. Ти ж у курсі, що говорять про братів Коллінз? Ніхто не трахає краще за нас, ні в залі суду, ні в спальні.



## Розділ 23

*Квінн*

У мільйонний раз поправляю волосся і зітхаю. Не можу вирішити, зробити зачіску чи залишити волосся розпущеним. Треба було зібратися у Гізер вдома. Це катастрофа. Я навіть не в курсі, де зустрічаюся з Дейконом і коли.

Якого біса? Чому він не подзвонив і не написав смс?

Знову перевіряю телефон на наявність будь-яких повідомлень. Нічого. Нічого.

Якщо він мене обдурить, я вб'ю його. Повертаюся, роздивляючись себе в дзеркалі в підлогу на зворотному боці дверей у кімнату. У мільйонний раз дивлюся на телефон, але замість повідомлень перевіряю час. На щастя, у мене ще кілька годин, і потрібно нагодувати тата, перш ніж я піду. Мої думки лише про побачення.

Що буде після?

Ми поїдемо до нього додому?

Спокійно.

Чи потрібно мені взяти домашній одяг?

Ні за що. Не хочу виглядати так, ніби збираюся провести в нього ніч.

А чи хочу я взагалі залишитися в нього на ніч?

А чи буде цей варіант?

Знімаючи сукню, переодягаюся у штани для йоги та футболку, щоб приготувати вечерю. Не хочу, щоб тато спалив квартиру дотла. Іноді він забуває прості речі, і я живу в постійному стані тривоги. Турбуюся, що в нього проявляються ознаки раннього недоумства. У вільний час я проводжу занадто багато часу, читаючи медичні сайти. Я не лікар, але симптоми очевидні. Можна збожеволіти, зіставляючи їх, але я переживаю.

Кілька днів тому він говорив про Джо так, ніби вони планували випити пива з крильцями, як у старі добрі часи. Тато вдавав, що вдавався до спогадів, але я побачила збентеження, що відбилося на його обличчі.

Входжу у вітальню якраз у той момент, коли він кричить на якусь команду по телевізору. Схоже, дивиться хокей. Може, грають "Блекхокс"? Важко стежити за всіма видами спорту, які він дивиться.

Мій телефон дзижчить, і серце перемикається на п'яту передачу, але це повідомлення від Гізер, яка бажає мені удачі сьогодні ввечері. Подумки проклинаю її за злочин, про який вона й не підозрює.

Надішли мені кляте повідомлення,  
Дейконе! Ти мене з розуму зведеш!

Накладаючи татові курку з овочами, розумію, що сьогодні ввечері він вечерятиме на самоті, поки я розважаюся. Почуття провини закрадається в груди. Я не повинна так почуватися, і тато б насварив мене, якби дізнався про це. Крім наших сусідів, ніхто не в курсі, що я доглядаю за ним. Тільки Гізер і Тейт. А Тейт я майже нічого не розповідала.

Ми не просимо подачок, і, зрозуміло, насилу зводимо кінці з кінцями, але наше життя прекрасне. Ми є одне в одного.

Іноді тато розповідає своїм лікарям про нашу ситуацію, і я помічаю жалість у їхніх очах. Але я не бажаю нічиєї жалості. Я дбаю про батька не з почуття обов'язку. А тому, що люблю його.

Він повертається до мене після того, як я ставлю його вечерю на столик біля телевізора.

— Вечеряю один, судячи з усього. — його губи розтягуються в усмішці.  
— Великі плани?

— У мене побачення.

Підморгну татові й іду до своєї кімнати, щоб уникнути допиту. Гарзд, ще для того, щоб дізнатися, чи відповів Дейкон на мої повідомлення.

Нуль повідомлень.

Хмурюся, але продовжую збиратися, як і планувала. Вирішую залишити волосся розпущеним, оскільки завжди прибираю його в зачіску на роботі. Натягну обтислу сукню і взуваю туфлі на танкетці з відкритим носком. Гізер наполягла - вони ідеально пасують до сукні й додають кілька дюймів до зросту.

Коли повертаюся у вітальню, тато присвистує, але запитує:

— А де решта сукні? — кидаю на нього суворий погляд. — Напевно, варто вдягнути щось зверху. Візьми мій старий плащ...

— О, перестань! — заперечую я. — Воно не таке вже й відверте.

Тато червоніє і видає глузливе фиркання.

— Хто цей хлопець?

— З роботи.

Він вказує на мене здоровою рукою.

— Сподіваюся, він не буде розпускати лапи. Я серйозно. — його слова звучать як гарчання, і я давно не бачила, щоб тато так дивився.

Моє серце зігрівається, і водночас я кидаю погляд на його інвалідне крісло.

— Переламаєш йому пальці?

Батько поплескує по підлокітнику і посміхається.

— У мене тут вмонтований дробовик. Ронні допоміг його встановити.  
Я хитаю головою.

— Дуже смішно. — Потай турбуюся, що він, можливо, і не бреше.

— Незалежно від того, можу я ходити чи ні, ти завжди будеш моєю принцесою.

— Знаю, тату. — нахиляюся і цілую його в лоб.

— А якщо серйозно, ти маєш чудовий вигляд. Я пишаюся тобою, крихітко. Цьому хлопцеві краще зрозуміти, як йому пощастило.

Переконайся, що його наміри порядні.

— Припини, тату. Ти зіпсуєш мій макіяж.

— Гаразд, гаразд. Але я маю на увазі кожне слово.

— На крайній випадок у мене є перцевий балончик, який ти мені дав. — підморгну я.

Усередині в мене все перевертається. Дейкон досі не подзвонив і не написав смс, а до сьомої всього кілька хвилин, і я не знаю, куди, чорт забирай, мені їхати. Звісно, він не злякався. Він здавався таким рішучим, коли запрошував мене на побачення...

Лунає дзвінок у двері.

Що. За. Хрінь.

Я завмираю і пильно дивлюся на тата.

— Запросив Ронні, не сказавши мені?

Тато хитає головою.

— Ні. Він працює сьогодні ввечері. — бурчить і намагається зрушити крісло з місця.

— Я сама відчиню. — Ймовірно, це одна з сусідок, яких він покликав.  
Хто знає, чим вони тут займаються, коли я піду.

Відкриваю двері, і моє обличчя блідне.

Лайно!

Це Дейкон.

Звідки, чорт забирай, він знає, де я живу?

## Розділ 24

*Дейкон*

Двері відчиняються, і Квінн на секунду посміхається, а потім її погляд змінюється на лютий.

Чого вона очікувала?

Я ж сказав, що робитиму все правильно.

Це означає, що я заїду за нею додому. Адже вона не поїде за кермом на наше перше побачення! Я підкупив Ріка, щоб той дізнався, де живе Квінн, і тепер я винен його дупі вкотре, але воно того варте. Квінн має знати, що я серйозно ставлюся до неї. Доглядаю? Це начебто так, блять, називається? Незважаючи ні на що, все буде правильно, і я зроблю це краще, ніж будь-яка інша людина на планеті.

— Привіт.

Квінн знижує голос і шепоче-кричить:

— Що ти тут робиш?

— Це вийде не справжнє побачення, якщо я за тобою не заїду. Так влаштований світ.

— нахилиюся, щоб поцілувати її в щоку, але Квінн ухиляється і загороджує дверний отвір. Вона прикриває за собою двері, коли я чую, як якийсь чоловік щось кричить на задньому фоні. Намагаюся зазирнути їй через плече, але вона зачиняє двері перш, ніж я встигаю що-небудь побачити.

— Ти з кимось живеш?

Вона морщитьється.

— З батьком.

Потираю підборіддя й озираюся на двері.

— Ти мене соромишся?

Її очі розширюються.

— Що? Ні. Просто, розумієш... — вона хмикає, — знайомство з батьками не відбувається на першому побаченні, вірно?

Торкаюся губами її губ, але швидко зупиняю себе і відстороняюся. Не хочу бути занадто наполегливим.

— Боже, ти маєш чудовий вигляд.

Її щоки злегка рожевіють.

— Дякую, ти теж нічого. — Квінн хитає головою. — Я реально переживала. Міг би зателефонувати.

— Хотів зробити сюрприз, і знав, що ти не дозволила б забрати тебе.

— Саме так і було б.

Вказую в бік її квартири.

— Я хочу познайомитися з ним. - повертаю ручку і штовхаю двері.

Квінн напружується.

— Ні, Дейкон...

Але я вже проходжу повз неї.

Вона йде за мною, хапаючи мене за біцепс.

— Почекай...

— Я переламаю йому ноги! - розноситься квартирою грубий голос, коли я повертаю за ріг.

Зупиняюся, перш ніж опинитися в полі зору чоловіка, і повертаюся до Квінн обличчям.

Вона задоволено усміхається і знизує плечима.

— Ти ж сам хотів познайомитися.

Роблю глибокий вдих. Нахрін. Хочу справити на старого враження, і хочу, щоб він знав, що його дочка в надійних руках.

Виходжу з-за рогу якраз у той момент, коли її батько вигукує чергову погрозу.

У той момент, коли наші погляди зустрічаються, він примружується, а потім його погляд спалахує.

— Дейкон, блять, Коллінз?

Повертаюся до Квінн і посміхаюся, а вона заковчує очі сильніше, ніж я коли-небудь бачив.

Це буде весело.

## Розділ 25

*Квінн*

Спостерігаю за перетворенням тата з того, хто погрожує переламати Дейкону ноги, на того, хто потискає йому руку і посміхається, немов хлопчисько на дитячому майданчику. Він абсолютно приголомшений, і я й гадки не маю чому.

Якого біса? Вони знайомі?

— Квотербек Іллінойсу!

— Так точно, сер. — киває Дейкон.

Приголомшливо.

Тато - найпалкіший футбольний фанат у світі. Якщо вони почнуть базікати, мені ніколи не витягнути Дейкона звідси. Залишаю їх на хвилинку самих, щоб принести татові попити з кухні. Коли повертаюся, він розхвалює майстерність Дейкона в якійсь грі.

Це мило і водночас дратівливо. Я думала, батьки мають розносити в пух і прах хлопців, які зустрічаються з їхніми доньками.

— Досі перед очима стоїть, як ти отримав ту травму коліна! "Ведмеді" планували зламати тебе в першому раунді!

Дейкон посміхається так, ніби розмовляв на цю тему тисячу разів, але не виявляє жодних ознак роздратування.

— Невдало вийшло, але все обернулося добре. Ціную ваші добрі слова. — він дивиться на мене. — Нам уже час, але даси нам ще хвилинку?

— Звичайно. — притуляюся до стіни.

Обидва витріщаються на мене, як на якусь болячку, немов я маю розуміти, що в них тут відбувається.

— Я мав на увазі наодинці. — примружується Дейкон, дивлячись на мене.

Переводжу погляд з одного на іншого.

— Командуєш у моїй власній квартирі?

Дейкон дивиться так, наче вже благає про прощення.

— Будь ласка?

Зітхаю і підкидаю руки вгору.

— Гаразд. — йду коридором до спальні, але зупиняюся там, де можна чути їхню розмову.

— Хотів би заспокоїти вас, сер. Я особисто подбаю про безпеку вашої доньки сьогодні ввечері.

Перш ніж встигаю взяти себе в руки, притискаю долоню до грудей і червонію. Це наймиліша чортівня, яку я коли-небудь чула, і вона повністю спокутувала провину Дейкона за те, що той заслав мене в спальню.

— Ловлю на слові. Ти мені подобаєшся, хлопче. І ти був до біса хорошим футболістом. Для тебе Квінн жінка, а для мене - моя маленька дівчинка, і все моє життя. Я тобі довіряю. Але хочу дати пораду.

— М-м-м?

— Не облажайся.

— Ставитимуся до неї тільки з повагою, на яку вона заслуговує.

— Подбай про неї, інакше виб'ю тобі друге коліно.

— Зрозумів. Піду покличу Квінн, поки нам обом від неї не дісталось.

— Швидко схоплюєш, синку. Думаю, у тебе все вийде.

От чорт!

Мчуся до спальні настільки швидко, наскільки дозволяє взуття, щоб Дейкон не спіймав мене за підслуховуванням. Серцебиття частішає, коли він наближається до кімнати і, нарешті, відчиняє двері.

Піднімаю на нього погляд і вдаю, що роздратована, хоча насправді хочеться схопитися, обхопити ногами його стегна й цілувати до сходу сонця.

— Закінчили?

Дейкон робить крок у спальню і простягає руку.

— Вибач. Більше ніяких відволікаючих чинників, обіцяю. Ти готова?

Беру його за руку і киваю, не в силах стримати посмішку.

— Тоді ходімо.

У ту секунду, коли стикаються наші руки, моє серце калатає зі швидкістю мільйон миль на годину, і адреналін наповнює вени. Таке відчуття, що це початок чогось нового, чогось свіжого і захопливого. Усе здається правильним, і я не пам'ятаю, чи відчувала коли-небудь подібне раніше.

Цілую тата в щоку на прощання.

— Гарного вам відпочинку. - він показує Дейкону великий палець догори.

Класичний татів хід.

— Не хвилюйтеся, сер. Поверну Квінн додому в пристойний час. — Дейкон пустотливо мені посміхається.

Дорогою до машини оглядаю його з ніг до голови. На ньому костюм, який, імовірно, коштує більше, ніж моє авто. Хоча про це неможливо здогадатися через поведінку Дейкона. Він упевнений у собі й зухвалий, але

я ніколи не бачила, щоб він розмовляв із кимось зверхньо, навіть на роботі з підлеглими.

Спочатку я переживала, що він побачить, де я живу, і відвернеться від мене. Це нерозумно, розумію, але я мала справу зі стількома багатими клієнтами й адвокатами, які ставилися до мене, як до прислуги. Я не зі світу великих грошей. Я старанно працюю заради всього, що в мене є, але знаю, що ця риса притаманна не тільки бідним людям. За останні кілька місяців я помітила в Дейконі щось більше, ніж побачила спочатку.

Мені справді подобається ця його сторона. Дуже подобається.

— Куди ти мене повезеш?

Дейкон обходить навколо машини і відчиняє пасажирські двері. Шалено мило, що він уважний до кожної деталі, щоб наше перше побачення пройшло правильно.

— Сюрприз.

— А раптом я не люблю сюрпризи?

— Тоді поверну тебе додому і покличу на вечерю твого тата. - підморгує він.

— Дуже смішно.

— Не знай я тебе краще, то подумав би, що ти ревнуєш до свого старого.  
— Дейкон виїжджає з житлового комплексу на шосе.

— Підловив. Зараз позеленію від ревнощів, — сміюся я. — Хочеш правду? Усе пройшло не зовсім так, як я собі уявляла.

— Отже, ти все ж уявляла моє знайомство з твоїм батьком?

Усміхаюся і дивлюся на дерева та рекламні щити вздовж узбіччя дороги.

— Такий самовпевнений.

Він кладе руку на моє стегно, і моє тіло охоплює полум'ям. Як він це робить? Адже це нормальний жест. Дейкон не намагається чіплятися, але кожен його навіть звичайний дотик відправляє мене в стратосферу.

— Мені сподобався твій батько. Хороша людина.

Коли ми під'їжджаємо до готелю, стискаю зуби і кидаю на Дейкона похмурий пекельний погляд.

Він усміхається, повністю ігноруючи мою реакцію.

— О, прибери цей чортів вираз зі свого обличчя! Це не те, що ти думаєш! Довірся мені.

— Я довіряю тобі, Дейконе.

Саме це й лякає.

Він відкриває мені двері, і ми прямуємо до готелю. Здається, Дейкон нервує, але добре це приховує.



Як мило.

Його рука ковзає вниз до моєї, і наші пальці переплітаються. Обоє одночасно дивимося на свої руки, потім знову один на одного й усміхаємося. Поки що все в цьому побаченні ідеально.

Дейкон веде мене до приватного ліфта, і мені зовсім не хочеться, щоб він відпускав мою руку. Коли ми виходимо, то опиняємося на даху, на найкрасивішій терасі, яку я коли-небудь бачила: мерехтливі вогні, квіти, свічки і вишукане шампанське - все це поглинене освітленими хмарочосами, які з усіх чотирьох боків йдуть у нічне небо.

Знаю, люди іноді кажуть, що від чогось там у них перехоплює подих, але від видовища, яке відкрилося переді мною, справді затамовує подих.

Посміхаюся Дейкону. Усе в моєму житті - турботи, страхи і стрес - зникає в цей момент, і зараз я просто дівчина на побаченні з хлопцем, якому подобаюся. Дейкон перевершив самого себе.

— Вразив? — він відсуває для мене стілець.

— Можна й так сказати. — хочеться подразнити його і змусити трохи старанніше домагатися компліментів, але я цього не роблю. Ніколи в житті не була на такому побаченні.

— Ти, здається, здивована. — Дейкон сідає навпроти мене і відклеює етикетку з пробки на пляшці шампанського.

— Так і є. Ніхто не робив для мене нічого подібного. Я просто не розумію... Чому я?

Він виймає пробку з пляшки і наповнює мій келих.

— Я міг би сидіти і перераховувати твої хороші якості цілу ніч, але насправді все досить просто. Ти мені подобаєшся. І ти варта витрачених зусиль.

Роблю ковток й намагаюся увібрати все і жити теперішнім моментом. Коли Дейкон зосереджує увагу на мені, мені стає трохи не по собі. Я не звикла, щоб люди обсипали мене похвалами. Не те щоб я цього хотіла чи просила, але мені справді приємно. Усім подобається чути, що хтось їх цінує.

Однак потрібно змінити тему. Увага прикута до мене досить довго.

— Гадки не мала, що ти така футбольна зірка.

Дейкон пильно дивиться на навколишні будівлі.

— Це дрібниці.

— Не будь скромнягою. Мій батько фанат. Якби він не вважав тебе хорошим гравцем, він би сказав.

Його погляд повертається до мене.

— Я міг стати професіоналом, але пошкодив коліно. — Дейкон знизує плечима. — Таке трапляється. Я просто радий, що в мене є моя сім'я і фірма, на яку я зміг спертися. А ти? Не знав, що ти живеш із батьком.

Дейкон не виявив ані найменшого осуду з приводу того, що ми тулимося з батьком у крихітній квартирці.

— Я ні з ким цим не ділюся. Тато водив міський автобус близько двадцяти років. Моя мама залишила мене з ним, коли мені було п'ять, і я більше ніколи її не бачила. Він виростив мене сам. Кілька років тому в нього стався інсульт і серйозно пошкодилася нервова система. Більше він не може працювати. Тепер настав мій час піклуватися про нього.

— Але чому ти нікому не розповідала? Може, вам допомогли б або щось у цьому роді? Він начебто товариська людина. Упевнений, що за своє життя твій батько завів багато друзів.

Я хитаю головою.

— Не хочу, щоб хтось нас жалів. Та й довіряти комусь у такій ситуації важко.

Дейкон кидає на мене погляд, немов відчуває, що не варто тиснути сильніше.

— Ну, у будь-якому разі, він чудовий хлопець. Я в цьому не сумніваюся.

— Чому?

— Він виростив чудову доньку.

"Він найкращий..." — хитаю головою, і мільйон почуттів одночасно наповнюють груди.

Минуле прокручується в голові: яким тато був до, а тепер і після.

Дейкон бере мою руку у свою.

— Ти завжди можеш довіритися мені. Кажу це не просто з ввічливості. Я хочу пізнати тебе і твою сім'ю.

— Я переживаю, що в нього проявляються ознаки раннього недоумства.  
— видихаю я.

Дейкон нахиляється до мене.

— Якого роду ознаки?

— Дрібниці, такі як перепади настрою, короткочасна втрата пам'яті, інколи він сам може подбати про себе, а інколи майже безпорадний. — витираю куточок ока.

— Гей, гей, усе гаразд. — Дейкон накриває мою руку своєю. — Давай поговоримо про щось інше на нашому першому побаченні. Прибережи сльози для другого. — усміхається Дейкон.

Я сміюся і киваю.

— Умовив.

— Мені хочеться знати все, але ти маєш такий гарний вигляд, і тут так добре. — він відкидається на спинку стільця і складає руки за головою. — Запитай що-небудь про мене. Я - відкрита книга.

— Улюблений фільм?

— "Міцний горішок". Наступне запитання.

Я сміюся.

— Що? Хто не любить "Міцний горішок"? Це найбільший різдвяний фільм усіх часів!

— Е-е-е, це зовсім не різдвяний фільм.

Брови Дейкона злітають угору.

— Це не просто різдвяний фільм, а найбільший, як я вже сказав.

Наступне питання.

Я не можу перестати сміятися, потім зупиняюся і просто дивлюся йому в очі та посміхаюся.

— Що?

— Нічого, ти просто... чудово порозумієшся з татом.

— Сподіваюся. У нього чудовий смак на фільми і квотербеків.

Як Дейкону вдалося за десять секунд перевести мене з грані сліз на посмішку і сміх?

Ми п'ємо, їмо і сміємося.

Вечір минає надто швидко, і не встигаю я отямитися, як Дейкон проводить мене до дверей. Не знаю, чому я так нервую. Наше перше побачення ідеальне, і я не хочу, щоб воно закінчувалося.

— Мені дуже сподобалося з тобою сьогодні. — губи Дейкона торкаються моїх, коли він притискає мене спиною до дверей. Це не звичайний поцілунок, але в мене все одно перехоплює подих. Дейкон повільно цілує мене. Без язика.

Коліна слабшають від того, наскільки це чуттєво. Ніжно і владно одночасно. Поцілунок, який говорить: ти - моя. Поцілунок, який говорить про те, що Дейкон хоче більшого, ніж просто секс у підсобці.

Що б він не робив, це працює, бо я вже відчуваю знайому пульсацію між ніг і мурашки, що пробігають по шкірі.

Я готова до цього. До біса сильно хочу його просто зараз, і не просто для того, щоб кінчити. Мені хочеться відчути зв'язок між нами. Щось підказує, що наш секс просто зараз був би на зовсім іншому рівні існування. Подумки благаю Дейкона увійти в мене і притиснути до чого-небудь.

Він відсторонюється, і я зітхаю. Не можу сказати, роздратована я чи приголомшена, чи і те, і інше, але я миттєво сумую за ним.

Жестом вказую на квартиру.

— Тато... він спить. Можу показати тобі свою кімнату. Ти ж не встиг подивитися її.

Дейкон видає легкий стогін.

— Боже, не роби цього зі мною просто зараз. — його рука витягується переді мною долонею вгору.

Стою і дивлюся, не в силах вимовити ні слова.

Він знову відмовляється від сексу? У якому світі я живу?

Дейкон проводить рукою по волоссю.

Він має такий до біса сексуальний вигляд у цьому костюмі, коли бореться із самим собою до такої міри, що готовий рвати на собі волосся. Полум'я з ревом проноситься моїм тілом і облизує пальці рук і ніг, побачивши чудового чоловіка, який хоче мене так сильно, що йому доводиться стримуватися щосили. Хочеться схопитися, обхопити його ногами і не відпускати, поки він не увійде всередину.

— Не можу повірити, що ці слова ось-ось зірвуться з моїх губ, але ні.

Мої очі відкриваються.

— Ні?

Дейкон тримає моє обличчя в долонях і закарбовує ще один ніжний поцілунок на моїх губах, і я не впевнена, скільки ще зможу витримати.

Коли він відсторонюється, то дивиться на мене благально.

— Будь ласка. Я дуже хочу ідеального закінчити сьогоднішній вечір. Хочу подивитися, як ти ввійдеш у ці двері, і хочу шалено сумувати за тобою, щойно вони зачиняться. Потім дійти до своєї машини, поїхати додому і прокручувати цей момент у голові знову і знову, доки він не закарбується в мозку. Ідеальний момент нашого ідеального першого побачення, щоб я міг розповісти цю історію через п'ятдесят років і згадати кожен яскраву деталь. - він простягає руку і притягує мене ближче до себе.

Ковзає вниз по моїй сукні й обхоплює зад.

— Але, щоб ти не думала, що я перетворився на цілковитого слабака, я скористаюся твоєю пропозицією в майбутньому. — Дейкон цілує мене в шию. — Ще раз. — стискає мою дупу. — І ще раз. — він цілує мене, і я впевнена, що він бореться з усім своїм тілом, щоб не зтягнути мене в квартиру і не зробити неймовірні речі.

Матір божа.

Коли ми розлучаємося, я даю йому саме те, про що він просив. Обертаюся, обдаровую його посмішкою і ніяково махаю рукою, перш ніж закрити двері.

Чого він не знає, то це того, що я роблю те саме, що й він просто зараз. Ловлю момент, щоб у майбутньому ясно його згадувати. Майже неможливо ні на чому зосередитися, бо Дейкон має такий до біса щасливий вигляд, немов маленький хлопчик, що вперше подарував дівчинці квітку. Я, мабуть, посміхаюся, як дурепа. Вечір був ідеальним. Абсолютно ідеальним.

Щойно зачиняю двері, то повертаюся, притискаюся до них спиною і хапаю ротом повітря. Притискаю подушечки пальців до своїх розпухлих губ і шепочу:

— Вау...

## Розділ 26

*Дейкон*

Квінн й гадки не має, як важко було не перекинути її через плече і не потягнути в спальню.

Здається, мій член досі злий на мене.

Я до біса сильно хотів Квінн, але просто не зміг. Пообіцяв собі, що зроблю все правильно і буду ставитися до неї з повагою, на яку вона заслуговує. Мені дуже сподобався її батько. Нізащо на світі я не зайду до них у квартиру відтрахати Квінн, поки він спить у сусідній кімнаті.

Навіть попри те, що вона запевнила, що все гаразд, я б ніколи не виявив до нього такої неповаги. Її батько став приємним сюрпризом. Не думав, що це можливо, але тепер я захоплююся Квінн ще більше - вона піклується про нього, відвідує юридичний коледж і працює повний робочий день.

Відчуваю себе кінченим неробою.

Тепер зрозуміло, чому вона так не хотіла з кимось зустрічатися, особливо зі мною.

Доведеться намагатися краще, якщо я хочу зберегти з нею стосунки.

Стосунки.

Зараз ми у стосунках, що здається незручним і приголомшливим одночасно. У мене ніколи не було справжнього серйозного зв'язку з жінкою. До Квінн.

Під'їжджаю до будинку і ніяк не можу позбутися неймовірного припливу адреналіну.

Прийнявши довгий душ, забираюся в ліжку і намагаюся подивитися що-небудь по телевізору. Але ніщо не викликає в мене інтересу. Я перемикаю канали цілих сорок п'ять хвилин.

Весь час озираюся і витріщаюся на свій телефон. Почуваюся слабаком, бо хочу зателефонувати братові й розповісти про побачення. Декс, мабуть, єдиний, хто зрозумів би, хоча я не впевнений. Насправді, є тільки одна людина, з якою я жадаю поговорити просто зараз.

Нахрін все. Телефоную їй.

Квінн відповідає, позіхаючи, після третього гудка.

— Дейкон?

— Розбудив?

— Ні. Все гаразд. Я якраз збиралася спати.

— Не обманюй. Ти лягаєш рано.

— 22:42...

— Що?

— Нічого, просто перевіряю, як довго ти обходишся без ненормативної лексики. Я в курсі, що ти спеціально стримувався на побаченні.

Дивлюся на годинник на тумбочці й усміхаюся.

— Помітила?

— Помітила, звісно. Буду чесною. Я спала. Але дуже рада чути твій голос.

— Гаразд, я теж буду чесним. Коли я повернувся додому, то прокричав "блять" приблизно сорок вісім разів, щоб надолужити пропущене між восьмою і дев'ятою годинами.

У слухавці лунає сміх.

— Усе, я прокинулася. Отже, що трапилося?

— Я пообіцяв не брехати, тому зізнаюся... Мені потрібно дещо розповісти, і насправді мені більше немає з ким про це поговорити.

— Що сталося?

— Ну, ти значною мірою мій найкращий друг, не рахуючи моїх братів, і я...

— Викладай, Коллінзе.

— Гаразд. Що ж, сьогодні ввечері в мене було приголомшливе перше побачення з ідеальною дівчиною, і я просто хотів цим поділитися.

Квінн шмигає носом.

— Ти плачеш?

— Ні! Нічого подібного, — вона знову шмигає носом. — Це... просто алергія. І, боже, ти буваєш реально милим, коли захочеш.

— Я як та цукерка, яка спочатку кисла, а потім солодка, коли добираєшся до середини.

Квінн сміється.

— Точно! Ідеальна аналогія. І Дейкон...

— Так?

— Я теж сьогодні чудово провела час.

— Справді?

— Так, бачиш, є один хлопець... Я ніколи по-справжньому не знала, що про нього думати. Ми спимо вже кілька місяців, але досі я ніколи не сприймала його всерйоз.

— Ну, по-моєму, він приголомшливий. Тобі потрібно обов'язково зустрітися з ним знову.

— Думаєш? Він мені ніби як подобається.

— Абсолютно впевнений. Б'юся об заклад, у нього величезний член.  
Квінн вибухає сміхом.

— Щодо останньої частини не впевнена. Він досить пересічний. Але, може, я з ним усе-таки зустрінуся. Зрештою, він чудово вміє користуватися язиком.

Я, не перестаючи, посміхаюся.

— Гей, Квінн?

— Так?

— Дякую, що вислухала. Солодких тобі снів.

— На добраніч, Дейконе.

Закінчую розмову і відчуваю себе здатним здійнятися до стелі.

Життя прекрасне, чорт забирай!



## Розділ 27

*Квінн*

Розгортаю свій килимок для йоги поруч із килимком Гізер.

Та штовхає мене ліктем.

— І, як усе пройшло? - вона нахиляється і знімає взуття.

Роблю швидкий ковток зі своєї пляшки з водою перед початком тренування.

— Ідеально.

— О, вау, подивися на себе, скромняшка! Судячи з твого обличчя, це було до біса ідеально! — подруга піднімає брови.

Хитаю головою, дивлячись на неї. — Усе було не так. Він зняв ресторан на даху. Ми повечеряли і випили шампанського. Приголомшливо поговорили, потім він відвіз мене додому і поцілував на прощання.

Гізер перестає розгортати свій килимок і пильно дивиться на мене.

— І все? Ніякої прелюдії? Адже ви вже спали з ним?

— І все. — шльопаю її по руці. — Усе було ідеально. Дейкон подзвонив, коли повернувся додому, бо не міг перестати думати про мене.

— Він прийде сьогодні, щоб заплести тобі косички на ніч? — хихикає Гізер, але прочищає горло, коли з'являється інструктор.

— Доброго ранку, пані.

— Доброго ранку, — вітаються всі в унісон.

— Давайте зайmemo позицію. Почнемо з собаки, мордою вгору.

— З тобою такого жодного разу не було. — шепоче Гізер і висовує язика, коли інструктор не дивиться.

Прикидаюся, що чухаю ніс, і показую середній палець.

Повернувши увагу до йоги, зосереджуюся на диханні та розслабляюся. Ми ходимо на йогу для початківців, бо в мене рідко з'являється час відвідувати тренування, і щоразу я почуваюся тут новачком.

— Вище ніс, Квінн, — командує інструкторка.

Роблю, як вона каже, і м'язи негайно напружуються.

— Зберігай позицію. Добре. А тепер давайте перейдемо до "морди вниз".

Наступні півгодини пролітають непомітно, і Гізер не гавкає мені у вухо. Вона моя найкраща подруга, і я її дуже люблю, але хочеться тримати свої почуття до Дейкона в секреті. Мені подобається, коли він повністю належить мені.

Гізер йде збиратися на роботу. Сьогодні в них щомісячна інвентаризація, але я ще не готова йти додому. У мене не так часто видається вільний час.

Переодягнувшись, прямую зі своєю спортивною сумкою вниз вулицею.

Пірнаю в одну з улюблених кав'ярень і розоряюся на мокко-латте з дрібною кориці.

Розплачуся і беру напій, потім іду через невеликий парк дорогою до будинку, спостерігаючи за дітьми, які граються. Вони такі безтурботні, ні про що не хвилюються в цьому світі. У них немає божевільного розкладу лекцій або робочого навантаження. Ніяких рахунків.

Немає хворих батьків, про яких треба піклуватися.

Приємно спостерігати за ними, і я ловлю себе на думці, що задаюся питанням, як я дійшла до свого нинішнього стану. Це сталося не відразу. Зрілість не б'є по обличчю раптово, вона підкрадається повільно, поки одного дня не перестанеш впізнавати себе.

Переглядаю свій телефон і думаю про те, щоб відправити Дейкону повідомлення, але згадую, що в Декера сьогодні парубочий вечір. Ну ось, у мене, нарешті, з'явився вільний вечір, а Дейкон зайнятий. Однак я ніколи не попросила б його пропустити вечірку. Це безглуздо й ірраціонально. Але я можу потай побажати, щоб він був тут, проводив час зі мною. У цьому немає нічого поганого.

Тейт полетіла в Даллас на вихідні, щоб потусуватися зі своїми подругами вдома на дівич-вечорі. Вона запрошувала і мене, але я ніяк не можу залишити тата. Кого я обманюю? Я не можу дозволити собі переліт, навіть якби захотіла. Хоча з її боку було мило запропонувати поїхати.

Перш ніж я усвідомлюю це, стає пізно, і мені час вирушати додому готувати вечерю. Намагаюся дотримуватися розпорядку дня з татом, наскільки це можливо. Коли йду тротуаром до нашого будинку, завмираю на місці. Перед входом стоїть машина швидкої допомоги з увімкненими мигалками. Лікарі швидкої допомоги викочують когось на каталці. Моя кава падає на тротуар. Я зриваюся з місця в стрімкому спринті.

Будь ласка, нехай це буде не він. Будь ласка, нехай це буде не він.

Це він.

Оллі, домоуправляюча, зустрічає мене біля машини швидкої допомоги.

— Він упав і вдарився головою. Ронні почула, як він кликав на допомогу. З ним усе буде гаразд, Квінн. Не хвилюйся.

Голова паморочиться так швидко, що мені стає погано. З ним усе буде гаразд.

Мене не пускають у машину швидкої допомоги. Там немає місця, і лікарі поспішають, на випадок якщо в тата станеться ще один інсульт.

Хлопець зі швидкої допомоги кричить:

— Медичний центр Чиказького університету.

Я поспішаю до своєї машини, щоб поїхати за ними.

## Розділ 28

*Дейкон*

Декер заковчує очі й перекидає ще одну чарку в стрип-клубі.

— Ви, придурки, планували це для мене чи для себе? — глузливо фиркає він.

Я піднімаю обидві руки вгору.

— Не дивись на мене. Це придумали ті двоє. — вказую пальцем на Декстера і Донована. Усе, чого мені хочеться - поїхати до Квінн просто зараз, але я застряг тут. Мені ніяк звідси не виїхати, а час тягнеться повільно.

Брюнетка з гігантськими цицьками крутиться на жердині. А наші брати-ідіоти жбурляють у неї доларовими купюрами. У них обох з рота стирчать незапалені сигари, і вони голосно сміються. Лише кілька місяців тому я був би просто там, із ними. Однак це був колишній Дейкон.

Посміхаюся, побачивши цю картину. Принаймні, Декер і Донован перебувають в одному приміщенні разом. У них дуже напружені стосунки відтоді, як Донован зателефонував Вестону і розповів йому про Текерів. Їм потрібно поцілуватися і помиритися. Я ніколи не бачив, щоб мої брати злилися один на одного довше, ніж день чи два.

— Я був би щасливий провести ніч за покером. — Декер перекидає ще один келих. — Чорт, уяви, скільки мікробів у цій лайновій дірі.

— Я тебе розумію. — киваю я.

Декер заковчує очі. Він мені не вірить, але він не в курсі про нас із Квінн. Я не говорив нікому, крім Декса. Не хочу влаштовувати їй неприємності на роботі, а Декс нічого не скаже. Квінн ні за що не звільнять. Я б у будь-якому разі вирішив питання, але їй не потрібно зайвих приводів для занепокоєння. У неї й так їх достатньо.

— Ти бачиш це лайно? — виє Декс і вказує на сцену.

Стриптизерка збирає доларові купюри просто геніталіями.

- Чорт, - відводжу погляд.

Це взагалі не моє. Насправді, це відштовхує. Не можу повірити, що раніше мені подобалося подібне лайно.

Я б вважав за краще бути де завгодно у світі, тільки не тут.

Чого б мені хотілося найбільше - запросити Квінн на вечерю або просто потусуватися і подивитися фільм.

Знаю, що це прояв слабкості, але мені плювати. Цікаво, чи вб'є мене Декер, якщо я піду раніше? Перевіряю телефон, щоб подивитися, чи відправила Квінн смс.

— Що з тобою? Ти якийсь розсіяний. Волів би перебувати в іншому місці?

— Хто? Я?

— Так, ти, придурок. Як її звати?

— Кого?

— Ту, чийого дзвінка ти чекаєш. Постійно витріщаєшся на екран.

Перш ніж встигаю відповісти, мобільний оживає, і на екрані висвічується ім'я Квінн.

— Не думай, що я не здогадався, що безлад у моєму кабінеті — твоїх рук справа...

Слова Декера затихають, і все інше зникає, коли я проводжу пальцем по екрану.

— Мені потрібно відповісти на дзвінок. — прикриваю слухавку, поки не опиняюся зовні. - Привіт.

— Дейкон... — моє ім'я зі схлипом долинає з динаміка.

Стискаю телефон так міцно, що кісточки пальців біліють, а шлунок скручує.

— Що сталося?

— Мій тато... він, мм-м, упав. Я їду в лікарню... не знала, кому ще зателефонувати. Мені не дали поїхати у швидкій. Не дозволили...

— У яку лікарню? Я вже їду.

— Ні, перестань, ти ж у Декера. Я справжня егоїстка. Просто захотілося на секунду почути твій голос...

Квінн звучить так, наче в неї ось-ось станеться зрив, і все, що я хочу - тримати її у своїх обіймах.

— Декер зрозуміє. У якій лікарні?

— Медичний центр Чиказького університету.

— Усе буде добре. З ним усе буде гаразд. Просто веди машину обережно, я вже в дорозі. - зриваюся з місця і стрімко біжу на вулицю. Єдине, що зараз має значення - це як швидко я зможу дістатися до неї. Ловлю таксі і, мабуть, до смерті лякаю таксиста, коли застрибую в машину.

— Медичний центр Чиказького університету! Швидше! - витягую з гаманця триста баксів і кидаю їх на сидіння. — Так швидко, як тільки зможеш.

\*\*\*

Приїжджаю в лікарню і бачу Квінн саму в приймальні. Кидаюся до реєстратури, перш ніж дівчина встигає перехопити мене.

— Чому, чорт забирай, її не пускають до батька?

Дама за стійкою піднімає руки вгору, і її очі перетворюються на дві величезні білі кулі.

Вказую на Квінн, але навіть не повертаюся.

— Це неприйнятно! Негайно пустіть її до нього!

Квінн кладе руку мені на плече і розвертає обличчям до себе.

— Усе гаразд. Я його вже бачила. — вона кидається в мої обійми.

Притягую її ближче і проводжу рукою по спині, потім пригладжую її волосся. Бути поруч із Квінн, коли я їй потрібен - ось і все, про що я здатен зараз думати. Усе в моєму світі знову здається правильним.

Відстороняюся, укладаю її обличчя в долоні й змахую сльози дівчини великими пальцями.

— Що сталося?

— Боже, я не знаю, просто... спасибі, що приїхав. Я б зателефонувала Гізер, але вона працює, і я...

— Пригальмуй. Все буде добре. Я радий, що ти подзвонила.

Її заплакані очі зустрічаються з моїми.

— Справді?

— Звичайно. То що сталося?

— Мене не було вдома. Я йшла парком і побачила машину швидкої допомоги... усе сталося так швидко. Мене відвели до тата одразу ж, як я приїхала сюди, але зараз йому роблять щось на кшталт сканування, щоб виключити інсульт. Припускаю, що він намагався пересісти в крісло, але забув зафіксувати колеса на місці. Ударився головою об кут підставки.

Зітхаю з полегшенням. Значить, просто удар, але я намагаюся нічого не применшувати.

— Упевнений, усе буде добре. Він міцний, як цвях.

Квінн хитає головою.

— Ах, якби я залишилася вдома...

— Це не твоя вина. Нещасні випадки трапляються.

— Я знаю, але все ж таки. Він - моя відповідальність. Якби я була вдома...

— Ти не можеш нависати над ним двадцять чотири години на добу.

Ти могла б бути в душі або на кухні. Він не буде звинувачувати тебе. — цілую Квінн у скроню і притискаю до себе.

У хол входить медсестра і кличе Квінн.

Я йду слідом.

— У нього не було інсульту, але ми залишимо його на ніч, щоб відстежити ознаки струсу мозку. Вибачте, я знаю, що ви хвилювалися. Можете знову пройти до нього просто зараз.

Квінн озирається на мене.

— Іди. Я почекаю тут.

Вона йде за медсестрою.

Я підходжу до стійки. Жінка по той бік має такий вигляд, немов у неї ось-ось почнеться напад паніки.

— Вибачте. Я не знав, що вона вже була в батька.

Вона киває.

— Усе нормально. Без проблем.

— Ні, це не нормально. Я мав з'ясувати всі факти до того, як накричав на вас. Приношу свої вибачення.

— Добре, вибачення прийняті, сер.

— Дякую. — виходжу на вулицю подихати свіжим повітрям і відправляю повідомлення Декеру.

*Дейкон: Вибач, брате. Довелося відскочити. Сталося дещо важливе.*

*Декер: Дещо чи дехто?*

*Дейкон: І те, і інше.*

*Декер: Усе нормально?*

*Дейкон: Думаю, так, але не зможу повернутися. Вибач.*

*Декер: Усе гаразд. Ти у мене в боргу.*

\*\*\*

Коли Квінн нарешті повертається з палати, то посміхається.

— Дякую, що приїхав і почекав. Вибач, якщо я була трохи драматична по телефону.

— Не думай про це. З ним усе гаразд?

— Здається, так. Він злегка вражений, але все нормально.

— Гаразд. Отже, ми йдемо?

— Так. Тато сказав, що нам обом потрібен відпочинок, і він накаже персоналу вигнати мене, якщо я не піду додому спати.

— Я відвезу тебе.

Квінн хитає головою.

— Це не...

— Квінн, я поїду за кермом.

Вона киває і віддає ключі. Ми виходимо через відділення невідкладної допомоги на парковку до її машини. Я відчиняю для неї пасажирські двері, потім обходжу машину і забираюся на водійське сидіння.

Усю дорогу додому майже нічого не кажу. Я знаю, у неї багато чого на думці.

Коли ми приїжджаємо, проводжаю Квінн до дверей. Цілую дівчину, але не хочу, щоб вона думала, що я бажаю більшого, з огляду на все, що відбувається.

Коли наші губи роз'єднуються, Квінн дивиться мені в очі.

— Залишишся зі мною? Будь ласка.

Знаю, я казав їй, що нам потрібно не поспішати, але, чорт забирай, вона перетворює цю подорож на тортурі.

Як, чорт забирай, я можу сказати їй "ні"? Це неможливо. Найбільше на світі мені хочеться обійняти Квінн і втішити - подбати про неї і переконатися, що в неї є все, що їй потрібно. Я киваю.

Ми обоє заходимо всередину, і Квінн прямує до своєї спальні.

— Влаштуйтеся зручніше. Я поки переодягнуся.

— Звісно. — прикидаюся, що збираюся сісти, але щойно вона опиняється у своїй кімнаті, йду до ванної та набираю для Квінн ванну. Знаходжу трохи лавандової солі під раковиною і насипаю її.

Потім дістаю телефон, щоб замовити піцу.

Прямую назад у вітальню, але Квінн раптом з'являється в дверях спальні.

— Я думала, ти влаштуєшся зручніше на дивані.

Вказую на ванну.

— Іди туди. І щоб я тебе не чув протягом тридцяти хвилин. Я дам тобі знати, коли привезуть їжу.

— Яку їжу?

— Піцу.

Квінн хитає головою.

— Не знаю як, але іноді здається, що ти читаєш мої думки.

— Я просто уважний.

— О, невже? І яку піцу ти замовив?

— З грибами та подвійним сиром. — проходжу повз дівчину і грайливо шльопаю її по дупі, супроводжуючи це підморгуванням. — Нема за що.

— Рада бачити, що ти все такий же самовпевнений, як завжди. — те, як Квінн посміхається, вимовляючи ці слова, говорить мені, що я роблю все правильно.



\*\*\*

Сорок п'ять хвилин по тому Квінн виходить з ванної у смішних піжамних штанях з качечками і відповідній майці. Я бачу її соски крізь тонкий матеріал, і мій член звертає на це увагу.

Смикаю Квінн за штанину, коли вона сідає на диван.

— Класні штани.

— Одягла їх спеціально для тебе. — вона притискається до мене, і мені до біса приємно просто обіймати її. — Дякую за ванну. Це було ідеально. Ти завжди знаєш, що саме мені потрібно.

На задньому плані по телевізору йде фільм, але я не можу перестати витріщатися на неї.

Квінн притискається до мене дупою, щоб влаштуватися зручніше, і це трохи схоже на рай і пекло одночасно.

— Я рада, що ти тут. Дякую тобі.

Заправляю кілька пасом волосся їй за вухо.

— Я більше ніде не хотів би бути. — піднімаю її підборіддя і ніжно цілую в губи. До біса ідеально.

У двері дзвонять. Мабуть, піца.

Квінн починає вставати.

Я зупиняю її.

— Я сам. Просто ляж і розслабся.

— Слухаюся, сер. — усміхається вона.

Чорт, навіть те, як вона називає мене "сер", збуджує.

Повертаюся з піцою і ставлю її на кавовий столик.

— Повірити не можу, що ти згадав мою улюблену піцерію і саме ту піцу, яку я завжди замовляю.

— Я бачив, як ти тягаєш їжу в офіс. Я помічаю в тобі все.

Квінн відкушує величезний шматок і зачочує очі, ніби відлітає на небеса.

— Не можу з тобою сперечатися. Ти б'єш просто в яблучко.

Я сміюся.

## Розділ 29

*Квінн*

Було б применшенням сказати, що я нервую через те, що сьогодні залишаю тата наодинці, але він чудово справлявся останні кілька днів, коли я нарешті повернулася до роботи. Мені справді не потрібно було брати два вихідних минулого тижня, але Дейкон через мою голову звернувся до Декера і наполіг, щоб мені дали відпочити. Минув тиждень з моменту татового падіння.

Я все ще здивована, що Дейкон нічого не зробив, поки ми перебували самі у мене вдома.

Всередині все тремтить при думці про нього. Я їду до нього додому; у нас не було сексу відтоді, як ми почали зустрічатися. Було приємно краще його пізнати, але я б збрехала, сказавши, що не сумувала за нашим сексом. Боюся, що тепер, коли між нами встановився емоційний зв'язок, усе буде по-іншому. І все ж, я хочу Дейкона, неймовірно сильно.

Коли приїжджаю до нього додому, він вітає мене поцілунком.

— Я майже готовий.

— Добре. — посміхаюся, роздивляючись стіни. Ті виглядають так, ніби Дейкон найняв мого батька для декорування.

— Цей шолом підписаний Томом Брейді.

— Ким? — усміхаюся. Кумедно над ним жартувати. Навіть я знаю, хто такий Том Брейді.

— Ти ж жартуєш, правда?

— Так. Він одружений на Жизель. — сміюся я.

Дейкон кидає на мене грайливий погляд.

— Це єдина причина, з якої ти знаєш, хто він?

— А в нього є й інші переваги? - знизую плечима.

Він підходить і бере мої руки у свої.

— Ти знаєш, що ти ідеальна?

— Серйозно? І що я тоді тут роблю? - посміхаюся я.

Дейкон обіймає мене за талію і лоскоче ребра. Наші губи зустрічаються, і похід куди-небудь пообідати відсувається на другий план.

— Чорт, я сумував за твоїм гострим язичком. Приємно, що ти повернулася.

— Це все, за чим ти сумував? — шепочу я.

— Ні. І за ними теж, — Дейкон губами вкриває солодкими поцілунками мою шию, тоді як руками ковзає вниз до грудей.

Нарешті!

Не гаючи часу, він хапає поділ моєї футболки і стягує її через голову. З його губ зривається стогін, коли він розглядає мій білий прозорий мереживний бюстгальтер.

— Джинси. Геть. — Дейкон возиться з гудзиком на моїх джинсах, і я скидаю червоні шкіряні туфлі на підборах, які одягла спеціально для нього. У той момент, коли я стягую джинси, Дейкон піднімає мене в повітря.

Обхоплюю ногами його стегна, і він несе мене у свою спальню.

— Ваш одяг мені заважає, містере Коллінз.

— Потрібно щось із цим зробити.

— І негайно.

— Хтось дуже хоче потрахатися?

Хитаю головою і знову цілую його.

— Ти навіть гадки не маєш наскільки.

— Так, так, моя маленька вульгарна шльондра все ще жива?

Будь-який інший чоловік отримав би коліном по яйцях за те, що так зі мною розмовляє, але просто зараз, на цей момент, це страшенно гаряче. Збудження струмує вниз і накопичується між стегон від сказаних вульгарностей. Дейкон перекидає мене на ліжку, і я дещо усвідомлюю. Це не тільки мій перший раз у його ліжку, а й узагалі наш перший раз у ліжку.

Таке відчуття, що ми маємо це відсвяткувати або щось у цьому роді. Вважаю, секс буде достатньою нагородою, але в цьому моменті є щось особливе.

Поняття не маю як, але його одяг в одну мить чарівним чином зникає.

Дейкон нависає наді мною і заправляє пасмо волосся мені за вухо.

— Ти не уявляєш, скільки разів я уявляв це. — його сильні руки блукають по моєму тілу, коли дивиться мені в очі. — Наодинці. У моїй кімнаті. Жодних часових рамок.

Ковтаю, дивлячись на нього у відповідь. Дейкон виглядає наполовину вовком, наполовину левом.

Він проводить пальцем по вигину мого плеча.

— Ти хоч уявляєш, наскільки ти красива?

— Люблю слухати твої компліменти.

— Найкрасивіша жінка, яку я коли-небудь бачив. — його губи опускаються на мої.

Спочатку це відбувається м'яко й повільно, але мені потрібно щось більше. Протягну руку між його ніг і гладжу член. Той стає твердішим у моїй долоні.

Вигинаюся назустріч, бажаючи дотиків і будь-якого виду тертя, яке можу отримати.

Дейкон спускається до моєї промежини й притискається носом до моїх трусиків, вдихаючи мій аромат.

— Обожаю... Шкода тільки, твої трусики заважають. — Дейкон зриває їх одним рухом.

Якщо я думала, що Дейкон сексуальний і домінуючий у підсобці... то він абсолютний альфа в спальні. Погляд його очей говорить про все, що він хоче зі мною зробити, і я б збрехала, сказавши, що мій пульс не скаче як скажений.

Оглядаю кімнату. У ній немає нічого особистого напоказ, крім чорно-білої фотографії його і його братів. Я ледь не благаю Дейкона відвернути фото. Таке відчуття, що брати спостерігають і чекають, щоб оцінити наш виступ.

Він, звісно, може подумати, що я божевільна, але просто зараз, можливо, я реально божеволію через його пестоші.

Повільно і методично Дейкон цілує мої стегна, нікуди не поспішаючи. Зараз мені потрібно від нього більше, але він точно знає, чого я хочу, і стримується, як завжди, доводячи мене до нестями. Прикушує мою шкіру досить сильно, щоб залишити слід.

Я видаю тихий схвальний вигук і вчіпляюся нігтями в його волосся.

Дивлячись на мене від низу до верху, Дейкон каже:

— Моя дівчинка... — він проводить язиком по клітору, не спускаючи з мене очей, спостерігаючи за кожною реакцією. — Тільки моя, Квінн.

Його слова перетворюють мої нутроші на желе. Коли він вимовляє подібні речі, всі мої думки і сумніви випаровуються. Усе, на що я здатна - кивнути на знак капітуляції.

— Пальцями чи ротом? — він дразнить клітор язиком і вводить палець усередину мене.

Я люто киваю.

— Говори, Квінн. — Дейкон витягує палець, і я стискаюся тієї самої секунди, як він залишає мене.

Інстинктивно піднімаю стегна, практично благаючи про дотик, і видихаю все повітря з легень.

— І пальцями, і ротом, — єдине, що я можу вимовити.

— Жадібна дівчинка. — Дейкон притискається до клітора ротом, а потім глибоко і жорстко засовує в мене два пальці.

Якраз у той момент, коли я наближаюся до межі епічного оргазму, він підводиться, не даючи мені кінчити.

— Немає нічого кращого, ніж дивитися, як ти кінчаєш. — Дейкон цілує внутрішню сторону мого стегна і проводить руками по сосках. Одним швидким рухом простягає обидві руки і стягує чашечки мого ліфчика вниз, оголюючи груди. Впивається пальцями в мої стегна, знову притягуючи їх до свого обличчя. - Я готовий трахати твою кицьку ротом весь клятий день.

— Я... зовсім не... проти. — Дейкон перетворює мої слова на тарабарщину, і легкий стогін зривається з губ.

Дейкон ковзає вгору по моєму тілу і нависає наді мною.

Наші губи зливаються в поцілунку, і він шепоче:

— Як тобі твій смак?

О... Мій... Бог.

Дейкон дістає презерватив із шухляди тумбочки біля ліжка.

На голівці його члена блищить передсім'я, і мені хочеться його злизати.

Дейкон не поспішає надягати презерватив. А я практично звиваюся на його ліжку. Якщо він хоча б дихне на мене - я негайно запалюся.

Між нами щось є, і ми обидва це відчуваємо. Потрібно просто здатися і прийняти те, що відбувається, викласти всі карти на стіл, тому що несерйозні стосунки з Дейконом - не мій варіант.

Він лягає на спину і стискає член у руці.

Повзу до нього, не в силах чинити опір тяжінню, що вібрує в кожній клітинці тіла. Піднімаю ногу і повільно опускаюся на Дейкона, вбираючи його всього до останнього дюйма.

Він стогне, коли я стискаюся, і заочує на коротку секунду очі.

— Я помирав, як хотів тебе в моєму ліжку, на мені.

— Тепер я тут.

Ми рухаємося разом в ідеальному ритмі, ніби робили це мільйон разів. У певному сенсі, так воно і є. Прямо зараз ми дві душі, які завжди були пов'язані одна з одною. Я рухаю стегнами по колу, насолоджуючись тим, як це діє на Дейкона.

Він опускає великий палець прямо на клітор, погладжуючи його, і спостерігає за моїм обличчям. Потім шльопає мене по дупі й стогне.

— Чорт. Охріненно.

Я здригаюся від його слів, пальця, члена - всього його. Мені шалено подобається те, що я відчуваю, коли Дейкон всередині мене, і мені також подобається знати, що я зводжу його з розуму. Що я можу задовольнити його так само сильно, як він задовольняє мене.

— Кінчи на мій член. Я хочу відчути тебе.

— О боже, Дейкон! — оргазм захоплює, немов ураган.

Дейкон прискорює рухи пальцем по клітору, і я пливу на хвилях задоволення, поки не перехоплює подих. Не знаю, як мені вдається не впасти на нього. Прямо зараз покладаюся на чисту рішучість і силу волі.

— Я. Близько. — його погляд залишається прикутим до мого весь час.

Нарешті Дейкон кладе обидві руки мені на стегна і притискає мене до себе, а я приймаю кожен його дюйм якомога глибше. Член пульсує всередині мене.

— Чорт, Квінн.

На коротку секунду я шкодую, що Дейкон надів презерватив.

Хочеться відчути його без захисту.

Подібна думка неймовірно нерозумна і дурна, але я нічого не можу із собою вдіяти. Мені хочеться знати, на що це було б схоже. Це має лякати мене до чортиків, але не лякає. Я не можу зараз мислити раціонально. Мій мозок - це безладна мішанина оголених дротів.

Падаю на Дейкона зверху, і він притискає мене до своїх грудей.

Здається, минула вічність, але насправді минуло кілька секунд. Згадую, що він усе ще всередині мене з повним презервативом, і перекинувся на бік.

Ми обоє лежимо, важко дихаючи, втупившись у стелю.

Через кілька миттєвостей я кажу: — Це було...

— Неймовірно, — закінчує за мене Дейкон.

Я не хочу вставати. Ніколи більше не хочу вставати з його ліжка.

Зрештою, мозок відновлює свою звичайну роботу, і я, вибачившись, іду до ванної.

Дивлячись у дзеркало, бризкаю на обличчя холодною водою.

Озираюся навколо, все ще не вірячи, що я з Дейконом у його квартирі. Це здається нереальним після кількох місяців перепихону на роботі. Три місяці тому, якби хтось сказав мені, що я зустрічатимуся з одним із братів Коллінз, я б померла зі сміху. І списала б його з рахунків як божевільного.

Але ось я тут.

Повертаюся в кімнату, Дейкон стоїть перед шафою і дістає якийсь одяг.

Кидає мені безрозмірну футболку і йде в мій бік. Зупиняється і цілує мене в лоб, потім проходить повз у ванну.

Дейкон такий... досконалий і до біса мужній. Його широкі плечі та м'язи стегон розширюються і скорочуються з кожним кроком. Хода виглядає майже пихатим, але не тому, що він якийсь придурок, який намагається виглядати крутим. А тому, що його груди неймовірно широкі, через що руки звисають під незвичайним кутом.

Не можу втриматися і переводжу погляд з його спини вниз, між ніг. Товстий член погойдується з боку в бік.

Присвистую Дейкону вслід.

— Насолоджуєшся краєвидом? — запитує він через плече.

— Здогадався. — прикушую нижню губу передніми зубами. — Подам у відділ кадрів скаргу на сексуальне домагання. — він зачиняє двері у ванну, сміючись.

— Воно того варте, — шепочу я собі.

Натягую його футболку через голову, насолоджуючись тим, що вона пахне Дейконом.

Він виходить із ванної, все ще повністю оголений.

Я червонію від його вигляду спереду.

І це незважаючи на те, що ми щойно займалися сексом у його ліжку.

— Мені подобається, коли ти червонієш. — Дейкон підходить і проводить пальцем по моему підборіддю. — Голодна?

— Вмираю з голоду.

— Дай вгадаю. Твоя найулюбленіша страва... яйця?

Вдарю його в груди, тверді, як граніт.

— Заткнися. Ти вмєєш готувати?

— Я можу робити з яйцями багато речей. — Дейкон натягує боксери.

Йду за ним на кухню.

— Чим тобі допомогти?

Він вказує на барний стілець біля кухонного острівця.

— Просто сядь он туди своєю гарячою маленькою попкою і дивись на мене. Я сам упораюся. — він цілує мене в ніс.

— Умовив, гарячий хлопчику. Давай подивимося, на що ти здатен. — сідаю на табурет.

— Добре. — він сміється. — Ти зайняла місце в першому ряду. Буде велике шоу. Можливо, варто взяти блокнот і олівець.

— Щоб написати рецензію на підгорілі яйця?

— Ти пошкодуєш про свої слова за кілька хвилин. Просто почекай. — Дейкон дістає лопатку з підвісної підставки для каструль і вказує нею на мене. — Ось побачиш.

Сміюся і дивлюся, як він готує. Боже, який вигляд. Є щось сексуальне в тому, що чоловік готує в одних трусах-боксерах. Його м'язи розширюються і стискаються за найменших рухів. Присягаюся, Дейкон схожий на живу скульптуру Мікеланджело.

Він усміхається мені, дістаючи яйця і бекон із холодильника.

— Любиш омлет?

— Люблю. — люблю все, що пов'язано з Дейконом. Чому мені здається, що все повітря покидає приміщення, коли він поруч? Він зводить мене з розуму.

Не можу повірити, що він готує для мене на своїй кухні. Це схоже на сон. Досі весь цей день був приголомшливим. Мені не хочеться, щоб він закінчувався, але я знаю, що, коли сонце сяде за горизонт, настане реальність. У якийсь момент потрібно буде піти додому і подбати про тата. Я не заперечую. Просто хотіла б, щоб існував якийсь спосіб отримати все бажане відразу. Моє життя схоже на гру.

Якщо я хочу проводити час із Дейконом, то не вийде перебувати з татом. І навпаки.

Ненадовго замислююся про те, на що було б схоже, якби ми жили всі разом.

Божевілля, знаю. Проте не довелося б розриватися між ними двома. Намагатися бути у двох місцях одночасно виснажливо.

— Що відбувається у твоїй голівці? — Дейкон, мабуть, помітив відсутній погляд у моїх очах.

— Гадаю, наскільки жахливим буде омлет. — посміхаюся і зітхаю з полегшенням, коли він сміється з мого жахливого жарту.

Нізащо на світі не зізнаюся йому у своїх фантазіях. У мене в голові виникла яскрава картина його реакції, від якої я ледь стримую сміх. Вона складається з силуету Дейкона, що тікає за горизонт у променях заходу сонця. Він біжить в одних труселях і не озирається. Жодного разу. Залишаючи за собою лише хмару пилу.

Не хочу його відлякувати, але мої почуття до Дейкона неймовірно сильні. Він робить мене щасливою. Щасливішою, ніж я коли-небудь була.

— Моя леді. — Дейкон робить якийсь середньовічний реверанс і ставить переді мною тарілку, потім підсуває склянку апельсинового соку.

Їжа має такий до біса привабливий вигляд, що мені майже хочеться сфотографувати її на телефон. Відкушую шматочок пишного омлету з сиром і хрустким беконом і, чорт забирай, ледве не відчуваю ще один оргазм.



Жартую, звісно, але це неймовірно. Досить неймовірно, щоб я видала легкий стогін. Він реально щойно це приготував? Я так захоплена моментом насолоди омлетом, що не помічаю, як Дейкон бочком підходить до мене зі своєю тарілкою. І теплим диханням торкається мого вуха.

— Мені подобається, як ти стогнеш, але особливо, коли я всередині тебе.

Жар розливається по моїх щоках; вони, мабуть, десяти різних відтінків рожевого. Де Дейкон примудряється знаходити способи увігнати мене в фарбу? Він такий до біса... я не знаю. Він просто Дейкон. Я ніколи не зустрічала нікого, схожого на нього.

— Не соромся, — він починає їсти і робить це нереально швидко. У житті не бачила, щоб хто-небудь так їв.

Мабуть, він помічає, що я витріщаюся на нього, бо перестає жувати й запитує з повним ротом: — Що?

Усміхаюся й хитаю головою. Тут слова зайві.

— Ти просто ніколи не була в їдальні з купою футболістів. Там їси, коли встигаєш, або лінійні забирають усю їжу.

Що ж, у цьому є сенс. І також пояснює його почуття гумору.

Тато завжди називав це розмовами в роздягальні.

Дейкон продовжує знищувати свою їжу, а я не можу не роздивлятися його тіло.

Мабуть, потрібно багато білка, щоб залишатися в такій формі. Здається, костюми насправді не віддають йому належного. Усі чоловіки Коллінз високі, але Дейкон, безумовно, потужніший і м'язистіший за них усіх. Футбол пішов йому на користь.

Дейкон дивиться мені в очі.

— Що сталося?

— Усе, чого мені хочеться — повернути тебе в ліжку і зняти з тебе це. - смикаю за пояс його боксерів.

Він робить гігантський ковток соку і продовжує запихати яйця в рот.

Дивлюся на нього широко розкритими очима. Його чортова виделка схожа на ноги страуса.

Дейкон стукає виделкою по моїй тарілці.

— Їж. — звучить як наказ інструктора зі стройової підготовки.

Я продовжую просто витріщатися на нього.

Дейкон завмирає на секунду і каже:

— Тобі знадобляться калорії, Квінн.

Хитаю головою і сміюся.

— Ти божевільний.

— Я божеволю від тебе.

## Розділ 30

*Дейкон*

Кряхтячи і потягуючись, намагаюся скотитися з ліжка і розумію, що Квінн спить на моїх грудях. Ми подрімали після того, як поїли. Оглядаю кімнату, оцінюючи обстановку, і проводжу пальцями по волоссю дівчини. Усе ідеально.

Життя прекрасне.

Кілька місяців тому в мене б перехопило подих при думці про те, що до мене переїде жінка, але тепер, здається, я міг би звикнути прокидатися поруч із Квінн щоранку.

Відкидаю простирадло і дивлюся на вигин жіночого стегна, притиснутого до мене. На правому плечі Квінн розсип веснянок. Неможливо дивитися на них і не хотіти поцілувати.

Погляд блукає слідами зубів на її лівих грудях. У мені прокидається щось первісне, як у ті часи, коли печерні люди мітили свою територію. Але мене це не хвилює. Найбільше на світі я хочу захищати Квінн - піклуватися про неї, хоча я знаю, що вона може постояти за себе.

Сказати, що я збуджений просто зараз - применшення століття. Я немов чортів наркоман. Просто спостерігати за Квінн на кшталт наркотику, що біжить по венах.

Член твердне, побачивши її бліду шкіру і гладенькі ноги. Дивлюся на годинник і розумію, що її батька, ймовірно, скоро выпишуть додому. Вислизаю з ліжка, думаючи, що, можливо, зараз зроблю помилку, але однаково беру телефон Квінн з кавового столика і натискаю кнопку виклику.

- Привіт, - звучить хрипкий голос.

- Містере Річардс, це Дейкон Коллінз.

- Із Квінн усе гаразд?

- З нею все гаразд. Просто хотів попередити, що вона заснула. Я в курсі, що зазвичай вона в цей час вдома. Не хотів, щоб ви хвилювалися, якщо раптом не додзвонитеся. Але, якщо вам що-небудь знадобиться, я зроблю все, що зможу.

- Відпочивайте. Мене протримають тут ще кілька годин.

- Чудово. Зрозумів, сер. Дякую. - закінчую розмову, беру склянку води, потім лягаю назад у ліжко.

Квінн перекочується на бік, обіймаючи мою подушку. Бажання простягнути руку і доторкнутися до дівчини нестерпне, і я здаюся. Проводжу по її вигинах кінчиком вказівного пальця, вниз по стегну, повільно просуваючись до містечка між її ніг. Квінн ось-ось отримає найкращий сигнал для пробудження у своєму житті - спеціальний будильник Дейкона Коллінза.

Уявляю, як було б занурювати свій член у неї щоранку.

Ідеально. Ми б прокидалися і трахалися. Йшли на роботу, поверталися додому, вечеряли і знову трахалися.

Затискаю сосок Квінн між пальцями і проводжу головою вниз по її животу. Вона має знати, як здорово щоранку прокидатися від дотику мого язика.

Не встигаю спуститися вчасно.

Квінн м'яко позіхає, і її очі розчиняються. Погляд спрямовується вниз і приземляється на мою голову між її стегон.

- Привіт, - шепоче Квінн.

- Привіт. - підводжуся і прибираю пасмо волосся з її щоки. - Добре спала?

- Як дитина. Здається, я закохалася в твоє ліжко. - вона закидає руки за голову.

Користуюся нагодою, щоб схопити Квінн за зап'ястя і притиснути їх до ліжка. Ми лежимо так мить, наші обличчя в кількох дюймах одне від одного.

Хочеться запитати її, чи тільки в ліжко вона закохалася, але я проковтую слова. Ще занадто рано для подібних розмов.

- Котра зараз година? - на її обличчі відбивається паніка.

- П'ять тридцять.

- Чорт! - Квінн виривається і протискується повз мене, опускаючи ноги на підлогу. - Мені пора за татом.

Я спостерігаю за нею з ліжка.

- Не хвилюйся. - Обхоплюю руками її талію і притягую її назад до себе під ковдру. - У нього все гаразд. Я дзвонив йому.

Очі Квінн перетворюються на дві величезні кулі.

- Дзвонив йому? - потім на її обличчі розпливається усмішка. - І як ви поговорили?

Потискаю плечима, ніби в цьому немає нічого особливого.

- Він сказав, що буде готовий за кілька годин.

Квінн падає в мої обійми і зітхає з полегшенням.

- Тепер ви двоє найкращі друзі? Будете листуватися й обмінюватися футбольними історіями? - вона сміється, і мені подобається чути цей звук. Звук її щастя.

- Іди сюди, - гарчу я. - У нас лише дві години, і я не знаю, чи вистачить нам часу.

Квінн піднімає брови, знову опускаючи голову мені на груди.

- Часу для чого?

- Трахати одне одного ротом.

Вона вигукує моє ім'я, коли я перевертаю її.

- Дейкон!

- Маєш щось проти "69"? - нахиляюся і захоплюю її сосок зубами.

Вона видає тихий стогін, більше схожий на муркотіння, і член твердне від цього звуку.

Продовжую дражнити її, доки Квінн не розсовує ноги і не вимовляє:

- Добре. Робіть те, що повинні, сер. Я переживу.

- Мені подобається, коли ти називаєш мене "сер". Відчуваю себе могутнім і все таке. - перекочуюся поруч із нею, відмовляючись від ідеї не поспішати. Не можу відірвати від дівчини своїх рук. - Ти потрібна мені тут.

Вона верещить, коли я хапаю її за стегна і притягую до свого рота. Квінн перевертається спиною до мене і сідлає моє обличчя. Я видихаю тепле дихання на клітор, знаючи, що це зведе її з розуму. Як я й очікував, стегна Квінн тремтять.

Вона опускає кицьку до мого рота, і я впиваюся пальцями в її стегна, щоб вона не змогла втекти, якщо все стане занадто напруженим. Я занурюю свій язик у неї, облизуючи, смокчучи й дражнячи.

Тихе воркування схвалення зривається з губ Квінн, а потім я відчуваю її рот на собі.

- Чорт.

Вона зупиняється, щоб щось сказати, і я борюся з бажанням схопити її за голову і штовхнути назад між своїх ніг.

- Схоже, я добре справляюся зі своїм завданням.

Я сміюся.

- О, хочеш, щоб ми влаштували змагання?

- Хто перший закінчить, той програє.

- По руках. - грайливо шльопаю Квінн по дупі, щоб скріпити угоду.

Дівчина знову обхоплює член губами, і я вже знаю, що ризикую програти це парі. Вона смокче мій стовбур, несучи мене так далеко, як тільки може.

Проводжу язиком по кицьці й дражню клітор кінчиком язика. Квінн негайно звивається, міцніше притискаючись до мене щокою.

Це рай. Чистий гробаний рай.

Я завжди виходив із припущення, що займаюся оральним сексом краще, ніж граю у футбол, але Квінн - гідний супротивник.

Занурюю в неї палець, одночасно оближуючи язиком клітор. Кут, чорт забирай, не особливо зручний, і в мене ледь не зводить кисть судомою, але я не збираюся програвати. Волога стікає по стегнах і потрапляє мені на язик, і на смак Квінн як... моя.

Уся, блять, моя.

Прискорюю темп. Її ноги тремтять дедалі сильніше й сильніше - вона до біса близька до кульмінації. Проводжу пальцем, збираючи трохи мастила з гарячої кицьки, потім дражню туге колечко ануса.

Квінн жадібно піднімає стегна, і я розумію, що переміг. Насправді, я настільки впевнений у собі, що на мить відстороняюся, щоб трохи пожартувати:

- Ось і все, Квінн. - сильніше вдавлюю палець і посміхаюся, коли дівчина тремтить від відчуттів. - Хто знав, що безневинна секретарка виявиться такою шльондрою в спальні.

Вона завжди швидко кінчає, коли я говорю непристойності.

Тож продовжую шепотіти брудні слівця і дражню обидві її дірочки.

Квінн міцно стискається навколо мого пальця, борючись з оргазмом щосили. Вона буквально сідлає моє обличчя і починає трахати мій язик і пальці. Обоюдно кожну секунду того, що відбувається. Додаю другий палець до кицьки і дражню попку великим пальцем.

Одного разу трахну її і туди.

Раптово помічаю, що настільки зосередився на тому, щоб доставити Квінн задоволення, що не усвідомлював, як мої власні стегна рушили вгору-вниз, трахаючи її рот.

- Дейкон... - дівчина відсторонюється від мого члена і здригається всім тілом. - О боже!

Притягну її до себе, і відчуваю, як оргазм пульсує в ній - від стегон до зігнутих пальчиків ніг. Квінн немов дріт під напругою, в якому відбувається коротке замикання.

Поки вона об'їжджає моє обличчя, я раптом відчуваю, як раптово підтягується і піднімається мошонка.

О-о-о-о! Якого хріна?

Квінн погладжує мій член і на частку секунди все навколо стає розмитим.

Я кінчаю і дихання збивається.

Навіть два тренування на день у спекотну погоду ніколи так мене не вимотували. Щойно мені вдається с'як-так віддихатися, рот Квінн знову опиняється на моєму члені.

Вона злизує залишки сперми язиком, і я вже хочу трахнути її знову.

- Я б назвав це нічиєю.

Спостерігаю, як Квінн посміхається, втупившись у мій стовбур.

- Я все ще кінчала після того, як ти відключився.

- Нісенітниця собача! Нагадай, щоб я встановив камеру. На випадок, якщо знадобиться перевірка, щоб виключити шахрайство.

- Так-так, саме для цього камера й потрібна.

Я посміхаюся. Квінн ідеальна.

Я далеко не закінчив із нею, тому перевертаю дівчину і саджаю на себе.

Вона не пропускає жодного поштовху. Гаряча кицька ковзає по члену, і я мало не втрачаю самовладання. Боже, Квінн така гаряча і волога! Я не надів презерватив і навіть не уявляв, що вона буде відчуватися настільки приголомшливо.

Квінн починає рухатися вгору-вниз, але я хапаю її за стегна і зупиняю.

- Упевнена? - дивлюся їй в очі.

Її щоки спалахують, і вона киває.

Чорт забирай.

Квінн насаджується до самої основи, і я стогну, коли вона стискається навколо мене. Так набагато краще - шкіра до шкіри. Обхоплюю долонею її дупу і розсовую сідниці. Після витівки Квінн не збираюся припиняти ласки її ануса. Проводжу мізинцем по зморщеному колечку, поки дівчина скаче на мені верхи. Не минає й хвилини, як ще один оргазм стрясає її.

Поняття не маю, скільки ще зможу витримати без презерватива.

Квінн не в курсі - але вона єдина жінка, яку я коли-небудь трахав без захисту. У якомусь сенсі, вона в мене перша. Це набагато більше, ніж секс. Це реально, пристрасно й емоційно. Це - все, і тепер я нікуди Квінн не відпущу.

Мої очі закочуються, і я так сильно хочу в неї кінчити, що мене прошибає до кісток.

Стримуюся, прекрасно все усвідомлюючи.

У моєму мозку йде війна, тому що я, блять, не бажаю стримуватися. Я хочу цього більше, ніж коли-небудь хотів чогось у своєму житті. Така

думка має жахати, але з Квінн усе здається таким до біса правильним, і решта світу зникає, не залишаючи нічого, крім нас двох тут, у цей момент.

Нахиляюся, розриваючи наш зв'язок на частку секунди, перш ніж ковзаю назад.

Квінн обхоплює щиколотками мої стегна, і я цілую її в губи до нестями.

Я власник, і Квінн - моя, але вона володіє мною з такою ж силою. Ніщо ніколи не здавалося більш правильним, ніж ми.

Наші язики переплітаються, і я беру її так глибоко, як тільки можу. Ми зустрічаємося поглядами. Присягаюся, я бачу в очах Квінн усі її думки й почуття, цілі й бажання.

Врізаюся в неї знову і знову, довгими глибокими поштовхами.

Ця жінка дає мені все, що я хочу, і навіть більше.

Лише вона.

Така.

Страшенно.

Охріненна.

Прикушую її плече, коли мої яйця напружуються. Оргазм наближається, і в останню секунду я витягую член і кінчаю Квінн на живіт, не зводячи з неї очей.

Єдине слово, яке зривається з губ - "моя".

Квінн обвиває руками мою шию, притягуючи мене для поцілунку.

Після того, як ми переводимо подих, я ліниво посміхаюся, дивлячись на її розчервоніле обличчя.

- Нам потрібен душ. Не можна ж їхати додому в такому вигляді.

Ми обоє сміємося, і Квінн хитає головою.

- Безумовно. Тут навіть не допоможе те, наскільки гарний ти був у футболі.

\*\*\*

До біса важко тримати руки подалі від Квінн у душі. Не менш важко приборкати збудження, але я знаю, що, якщо доторкнуся до неї просто зараз, то почну вмовляти залишитися на ніч. А вона потрібна своєму батькові й має повернутися додому.

Не сумніваюся, що пізніше прочитиму на її образ - весь намилений у моєму душі.

Щойно ми витираємося рушником і одягаємося, я ще раз притягую дівчину для поцілунку. Кого я обманюю? Тягну її до себе чотири рази, обіцяючи, що кожен раз - останній.



Не пригадаю, щоб коли-небудь у своєму житті почувався таким безтурботним. Кольори стали яскравішими, а звуки - більш живими. Таке відчуття, що я ширяю в хмарах, абсолютно невагомий.

Квінн занадто рано відсторонюється від мого останнього поцілунку.

Мої руки інстинктивно блукають її стегнами.

- Дейкон, мені пора. - усміхається вона.

- Напиши, коли повернешся додому.

- Добре. - Квінн зупиняється, щоб увійти в ліфт, але перш ніж я зачиняю двері, вона кидається назад для ще одного поцілунку, потім, нарешті, йде.

Коли вона зникає в ліфті, мене охоплює порожнеча, що мені зовсім не подобається.

Вона - єдина, хто може вгамувати біль глибоко всередині мене. Не бачити Квінн - тортури.

У кімнаті дзвонить мій мобільний, я біжу в спальню, і на екрані висвічується ім'я Ріка Лоуренса.

Самий клятий час.

Я чекав його дзвінка. Проводжу пальцем по екрану і підношу телефон до вуха.

- Скажи мені що-небудь хороше, сучко.

- Краще, ніж хороше. Давай зустрінемося.

- У "Гейджі"? - ресторани з хорошим баром поруч із Міленіум-парком.

Всі працівники офісу іноді тусуються там після роботи.

- Через п'ятнадцять хвилин.

- Ідеально. До зустрічі.

\*\*\*

Виходжу з таксі на Мічиган-авеню, через дорогу від парку. Не хотілося сідати за кермо й паркуватися в центрі міста, тож у мене з'явилася можливість вільно подумати про Квінн, не нервуючи в заторах. Проходячи через скляні двері, помічаю Ріка за стійкою бару, який перекидає келих, що, найімовірніше, наповнений дорогим віскі.

Сідаю поруч із ним і замовляю скотч.

Він не вимовляє ні слова, просто кладе переді мною папку.

- Уже відчуваю аромат незайманої кицьки.

Господи, ну й хлопець.

Дивлюся на всі боки, переконатися, що в межах чутності нікого немає.

Рік широко посміхається, але дивиться просто перед собою, вочевидь бавлячись тим, у яке незручне становище ставить людей. У хлопця

відсутні фільтри. Одна справа так розмовляти з хлопцями в клятій роздягальні, але Рік дозволяє собі подібне абсолютно скрізь.

- Залежить від того, що тут є цікавого, - гортаю папку, і мої очі розширюються. Руки швидше перебирають папери, погляд бігає сторінками. - Охрінити! Що-небудь із цього можна використати? Як, чорт забирай, ти це дістав?

- По-перше, нам потрібно обговорити дещо важливіше.

- Гаразд.

- Днями я помітив, як Донован витріщався на мою милу невинну Мері. Ти вирішиш питання, сподіваюся?

Легковажно махаю рукою, все ще блукаючи поглядом по доказах, які Рік приніс.

- Так, так. Вважай, що справу зроблено. Можу я, блять, використати це лайно?

- Припустимо. Жодними забороненими методами я не користувався.

Повертаюся і кидаю на нього "не знущайся наді мною" погляд.

Рік піднімає обидві руки вгору і сміється.

- Я не жартую. Ніхто не в курсі. Я виконав свою частину угоди.

Беру свою склянку і чокаюся з його, не в силах відірвати очей від документів.

- Я поговорю з Донованом. - Нізачо не буду розмовляти з Донованом, бо тоді він справді виявить інтерес, якщо дізнається, що є конкуренція. Я вже знаю, що йому ні за що на світі не потрібна Мері та її спідниці до щиколоток. Упевнений, він просто глянув у її бік або наказав їй щось виконати.

Рік допиває свій келих віскі і встає.

- Ну, тоді мені вже час на месо або як там це називається. Потрібно ж бути чесним із Господом. - він обдаровує мене усмішкою і йде, перш ніж я встигаю відповісти на його богохульство.

Ще раз кидаю погляд на папери. Я заб'ю переможний тачдаун для компанії і запхаю це лайно прямо в самовдоволені фізіономії Текерів.

## Розділ 31

*Дейкон*

Зараз ранній ранок понеділка, і я почуваюся чудово. Доктор Джеймс Флінн уже чекає на мене біля входу в будівлю, коли я вилажу з таксі.

- Містер Флінн.

- Дейкон, - він тисне мою руку.

У чувака непогана хватка для своїх шістдесяти. Він виглядає збентеженим.

Піднімаю папку, яку дав мені Рік. - За хвилину все набуде сенсу. Дякую, що приїхали так швидко.

Ми заходимо в будівлю і прямуємо до стійки адміністратора.

Очі доктора Флінна блукають по сторонах, оглядаючи все навколо.

- Чому ми зустрічаємося в офісі її адвоката?

- Сьогодні я вирішу вашу проблему. Довіртеся мені.

- Чим я можу вам допомогти? - запитує секретарка.

- У нас зустріч із Чонсі. - адвокатом, що представляє інтереси жінки, яка звинуватила доктора Флінна в домаганнях.

- О так, вам сюди.

Вона веде нас довгим коридором, стукіт її підборів по кахлю луною відбивається від дванадцяти футової стелі. Нарешті, ми входимо в конференц-зал, оточений чотирма скляними стінами.

Мило, але не так красиво, як у нашій фірмі.

- Містер Коллінз, доктор Флінн. - Чонсі тисне нам обом руки. Він приблизно ровесник доктора Флінна і, ймовірно, думає, що зараз змусить молодого крутого адвоката укласти мирову угоду.

Я попередив його телефоном, що ми готові поговорити про укладення угоди, але насправді це була просто пастка.

Його клієнтка сидить із зухвалою посмішкою на обличчі. Я практично бачу знаки долара в її очах.

Незважаючи на це, не можу не помітити, що доктор Флінн не виглядає сердитим. Його поведінка навіть доброзичлива.

Він і гадки не має, що в мене в папці.

Чорт, у цього чувака набагато більше самовладання, ніж у мене. Якби якась жінка спробувала зруйнувати мою кар'єру, я б спалив її будинок дотла. Я б нізачо не став усміхатися і бути милим.

Ми всі сідаємо, і Чонсі починає:

- Отже, нам потрібно дещо обговорити.

- Ви маєте рацію, почнемо ось із цього. - витягну папку і кладу її перед собою.

Усі погляди в кімнаті спрямовані на документи.

- Що це? - запитує Чонсі.

- Просто невелике розслідування. - перегортаю сторінки, вдаючи, що читаю, хоча вже майже вивчив їх напам'ять. - Ваш клієнт коли-небудь проживав у Феніксі?

Самовдоволена усмішка зникає з обличчя дамочки, а очі розширюються.

- Може, працював на... - роблю паузу для драматичного ефекту, - доктора Ланкастера?

Тепер її обличчя стає червоним від люті. Вона напружується і вчіплюється в підлокітники крісла.

- Що це? - Чонсі тягнеться до її передпліччя. - Я думав, ми обговоримо врегулювання питання.

Я ігнорую його і продовжую допит, дивлячись прямо на жінку.

- Звісно, в той час вас звали не Бріджит Сміт, так? А як щодо Нового Орлеана і доктора Марквардта? Це вам про щось говорить?

Чонсі дивиться на Бріджит, потім знову на мене.

- Що тут відбувається?

- Що ж, схоже, у вашого клієнта існує закономірність. Робота медсестрою. Позов про сексуальне домагання. Отримання грошової компенсації. Вважаю, вона рушить далі, коли гроші скінчаться. Такий ось хитромудрий маленький цикл, поки тебе не зловлять.

- Дайте мені поглянути.

Я підсуваю до Чонсі папери, але деякі залишаю перед собою.

Він риється в сторінках.

- Навіть якщо ви доведете, що це вона, це не означає, що ваш клієнт не робив того, у чому вона його звинувачує.

Бріджит, чи як її там, пожвавлюється, немов, ще є якась надія.

Дивно, але доктор Флінн залишається спокійним і зібраним, ніби ніщо у світі його не хвилює. Він не вимовив жодного слова за весь час. Усе, на чому він коли-небудь наполягав - це на чесному захисті від самого початку.

Я гнівно дивлюся на жінку навпроти мене, тому що лайно, яке вона витворює, підриває авторитет кожної реальної жертви домагань і сексуального насильства. Є побоювання, що цим жертвам не повірять,

тому що в таких випадках рідко присутні конкретні докази. Не кажучи вже про те, що ця дамочка мені просто не подобається.

- Дозвольте я просто розчавлю будь-яку вашу надію на те, що вам сьогодні заплатять. - не зводжу з неї очей. - Це... - висуваю ще кілька паперів на середину столу. - Це смс-переписка вас із вашою подругою Крістал.

Її обличчя знову спалахує, а зуби міцно стискаються. Вона розуміє, що вона в мене в руках.

- Якби ви промовчали, ми б виписали вам чек. Але вам закортіло похвалитися, так? Припускаю, що, оскільки вам подобається обманювати людей, жодна з ваших подруг вам не вірна. Тим не менш, ви виклали Крістал усе, що могли, про те, як планували отримати велику компенсацію від доктора Флінна. - витягую ще один аркуш паперу. - Це письмові свідчення Крістал під присягою, в яких стверджується, що ви також поділилися, що все самі продумали. Можете прочитати, якщо хочете. Тут вказано безліч деталей.

Підсуваю до дамочки папери, і вона суне їх мені назад.

Посміхаюся і вказую на письмові свідчення.

- Знаєте, у скільки мені це обійшлося? Усі ваші смс, електронні листи і це письмове свідчення під присягою?

Бріджит люто дивиться на мене.

- Поняття не маю. Скільки?

- П'ятсот баксів. Ось як легко ваша подружка вас зрадила.

- Ну, гадаю, нам усім потрібно злегка заспокоїтися... - поспіхом відступає Чонсі. Не можу сказати, злиться він чи збентежений тим, що ми застали його зненацька.

- У цьому немає потреби. - усі погляди спрямовуються на доктора Флінна. Він дивиться прямо на Бріджит.

Вона пододала гнів, і, клянучся, схоже, що зараз вона ось-ось заплаче. Це, вочевидь, показуха. Вона - чортова аферистка.

Доктор Флінн дивиться на неї через стіл м'яким поглядом.

- Ти все ще хочеш працювати в лікарні?

Якого хріна?

БЯ кладу руку йому на плече.

- Докторе, я б настійно порадив...

Він піднімає іншу руку, щоб перервати мене, але не перериває зорового контакту з жінкою.

- Ти б хотіла повернутися на свою роботу, Бріджитт?

Сльози течуть по її щоках, і вона шмигає носом.

- Так, будь ласка. Вибачте мені.

- Ну, тоді, схоже, ми все-таки досягли угоди. - він встає зі стільця, обходить великий стіл для нарад і простягає їй руку. - Побачимося на роботі в понеділок.

Вона піднімає на нього очі й бере його за руку, киваючи.

- Так. Я... я прийду.

- Чудово. Не можу дочекатися твого повернення. - він дивиться на мене і вказує головою на двері. - Ходімо, синку.

Не знаю, що, чорт візьми, щойно сталося, але я збираю документи і виходжу з ним. Ми прямуємо до виходу з будівлі, і я повертаюся до Флінна обличчям.

- Мушу сказати, це жахлива ідея. Я б зрозумів, якби ви не стали заявляти на неї, але найняти назад...

- Ти бачив цю жінку?

Потискаю плечима.

- Звичайно.

Доктор Флінн зітхає.

- Адже вона не почала обманювати, в один прекрасний день ні з того ні з сього. Хтось навчив її цього. Вона виросла з цим. Це все, що вона знає.

- Але це не дуже гарна причина руйнувати життя людей заради власної вигоди. Ви читали, що говорили про вас в Інтернеті? Навіть коли ми закриємо цю справу, клеймо ганьби все одно залишиться. Це по всьому Твіттеру. "Відомий кардіохірург сексуально домагався медсестри". Усе, що для цього потрібно - бути звинуваченим. Ніхто не афішуватиме, що позов відхилено, бо це нудно. Це буде на найостанніших сторінках новин.

- У тебе хороші батьки? Вони люблять тебе беззастережно?

Що, чорт забирай, він несе?

- Звісно. Моя мама стверджує, що любить нас, незважаючи ні на що. Я завжди знав, що батько відчував те саме, навіть якщо він цього й не говорив.

Доктор Флінн вказує на вхід у будівлю.

- Бріджит ніколи цього не знала. Про неї ніколи ніхто не піклувався, навіть після того, як вона зробила помилку. Я хочу дати можливість показати їй, на що це схоже. Якщо вона продовжить поводитися так само, значить, так тому і бути. Але я не стану тим, хто увічнить її неправильне розуміння життя.

- Я просто... Добре. Ви - клієнт. Ваше бажання - закон, дерзайте. - зітхаю я.

Він кладе руку мені на плече.

- Ти хороший хлопець, Дейкон. Ось чому ти мені подобаєшся. Я бачу, що ти дбаєш про своїх близьких і клієнтів більше, ніж про гроші. Ти переживаєш за мене, і я ціную це. Однак людям потрібно зробити крок назад і побачити загальну картину, перш ніж поспішати когось засуджувати. Ніхто не ідеальний. - він дивиться кудись через вулицю. - Бог свідок, світові потрібно набагато більше співчуття і набагато менше осуду.

Він забирається в таксі, і я махаю йому рукою. Не зовсім таким уявляв я собі розвиток подій, але це все одно перемога для компанії.

Крім того, приблизно за десять років роботи адвокатом, не пам'ятаю, щоб коли-небудь стикався з подібним.

Як би там не було, не можу дочекатися, щоб побачити обличчя Текерів, коли засуну цю справу їм у дупу.

## Розділ 32

*Квінн*

Я не перестаю світитися від часу, проведеного з Дейконом. Від його слів і милих вчинків у мене перехоплює подих.

Усе ще не можу повірити, що він подзвонив татові. Хто, чорт забирай, так робить? Жодного разу жоден хлопець, з яким я зустрічалася, не виявляв такої ініціативи. Старий був вражений.

Немов було недостатньо того, що він поклоняється Дейкону як футбольному богу.

Тато тепер постійно бурмоче щось на кшталт:

- Цей хлопець ідеальний.

Найсмішніше, що з ним не посперечаєшся.

Дейкон, чорт забирай, готував для мене!

Моя єдина скарга на вихідні полягає в тому, що вони пролетіли занадто швидко. Я не хотіла, щоб вони закінчувалися. Більшу частину вчорашнього дня я провела за навчанням і листуванням із Гізер. Вона, напевно, подумала, що я божевільна, адже я ніколи не ділюся інтимними подробицями свого життя, навіть із нею.

Але я нічого не могла із собою вдіяти. Може, я ніколи не відкривалася їй, бо не зустрічалася з кимось, хто заслуговує на згадку.

Зараз понеділок, а я вже з нетерпінням чекаю п'ятниці.

Підходжу до свого столу, і мені навіть не потрібно дивитися - стукіт підборів Тейт ні з чим не сплутаєш. Кидаю погляд у її напрямку якраз тоді, коли вона повертає за ріг. Присягаюся, Тейт завжди зібрана й одягається так, немов зійшла з обкладинки модного журналу.

Вона майже проходить повз мене, але раптом зупиняється і посміхається.

- У когось були хороші вихідні.

Як, чорт забирай, їй це вдається?

Так, Тейт, насправді це були найкращі вихідні, які в мене були за довгий час. Досі не віриться, що в мене був незахищений секс із Дейконом Коллінзом. Він перший чоловік, якому я це дозволила. Я приймаю протизаплідні, і він чистий, але вагітність не входить у плани найближчим часом.

Це було непередавано, оголено, шкіра до шкіри. Майже впевнена, що можу займатися з Дейконом сексом двадцять чотири години на добу до



кінця свого життя і померти щасливою. Я б, напевно, дожила до ста років. Іноді мені здається, що секс - це все, про що я думаю, коли ми разом.

Ми разом.

Чорт, Тейт все ще тут.

- Вони були до певної міри ідеальні. А як пройшли твої?

- Божевільно. Я провела обидва дні з організатором весіль і декоратором. - Тейт заковчує очі.

Мені трохи шкода організатора весілля. Тейт схилена на тому, щоб її весілля було ідеальним. Тому що вона схилена на тому, щоб усе в її житті було ідеальним.

- Ну, адже таке трапляється всього лише раз у житті. Сподіваюся.

- Якби я знала, що це забере так багато часу, я б запропонувала Декеру замість весілля куди-небудь втекти. - вона робить глибокий вдих, і це рідкість, коли Тейт виглядає схвильованою. - Але це все для того, щоб провести життя з Декером. І це єдине, що утримує мене від того, щоб засунути канделябр кому-небудь у дупу.

Я сміюся, і тут дзвонить телефон.

- Офіс Декера Коллінза. Чим можу допомогти? - відповідаю я.

- Мені потрібен ваш бос і негайно!

- Він на нараді. Передати йому повідомлення?

- Хтось у вашій компанії зіпсував мій контракт! Я отримав тільки один відсоток від платежу! Мені не купити матеріал для роботи! - гримить на лінії сердитий голос, і я розумію, що це один із братів Беклі.

- Я займуся цим просто зараз, містер Беклі, і повідомлю подробиці містеру Коллінзу.

Записую інформацію, і Тейт заглядає в мої записи, вочевидь виявляючи інтерес до того, що відбувається.

Я показую на неї пальцем, коли чоловік вигукує ще кілька лайок, перш ніж жбурнути слухавку.

Мені страшенно шкода його, але крики не вирішать його проблему. Декер збожеволіє, коли почує.

Кладу слухавку і відкриваю контракт Беклі на своєму комп'ютері. Переглядаю сторінки в пошуках розділу про умови оплати.

О-о-о-о.

- Ем, Тейт... це контракт на реконструкцію того готелю. Хіба тут не має бути десять відсотків замість одного? Я не експерт, але... - ловлю себе на тому, що не розповідала їй про коледж.

- Дай-но подивитися. - вона розгортає монітор до себе, примружує очі на текст, який я виділила. - Так. - її губи стискаються в тонку лінію. Хтось опиниться по вуха в лайні. Тейт записує щось на аркуші й мчить до офісу Декера.

Закриваю контракт і сподіваюся, що в того, хто все зіпсував, не буде надто великих неприємностей.

Однак це серйозна помилка, яку не можна випускати з уваги, і я поняття не маю, як це могло статися. Існує процес перевірки для запобігання подібних речей.

Переглядаю свій розклад і стежу за тим, щоб встигнути виконати свої завдання на день. Я зрозуміла, що найкраще, що можна зробити, коли Декер виходить на стежку війни, - це опустити голову і виглядати зайнятою. Якщо я зможу дістати те, що йому потрібно, не чекаючи, коли він попросить, ще краще.

Де, чорт забирай, Дейкон?

Зазвичай він уже тут.

Мій телефон дзичить від повідомлення, немов Дейкон читає мої думки.

**Дейкон:** *Доброго ранку, красуне.*

Усміхаюся, потім помічаю, як він виходить із ліфта.

Я злегка махаю йому рукою. Це до біса ніяково, але він має такий милий вигляд, коли сором'язливо посміхається, побачивши мене.

Він піднімає руку, щоб відповісти взаємністю, але тут же опускає її, коли Декер голосно кличе його до себе.

О, ні.

Дейконе, що ж ти накоїв?

Може, Декер розлютився і просто хоче розповісти Дейкону про те, що сталося, і попросити все виправити? Напевно, так. Принаймні, сподіваюся. Ймовірно, я приймаю бажане за дійсне.

Що більш гнівним виглядає Декер, то сильніше шлунок скручується у вузол.

Через кілька секунд стає зрозуміло, що саме Дейкон накосячив із контрактом. Якби я знала, то побігла б до нього відразу після телефонного дзвінка, щоб дати йому шанс виправити помилку, перш ніж хто-небудь дізнається. Але Тейт стояла просто біля мене, і я не могла брехати їй.

Декер і Дейкон тупають до конференц-зали, а всі помічники та юристи витріщаються на них. А раптом Тейт скаже Дейкону, що це я розповіла про помилку в контракті?

Прощавай, фантастичний понеділок.

## Розділ 33

*Дейкон*

Надсилаю повідомлення Квінн і виходжу з ліфта, почувуючись на вершині світу.

Помічаю її одразу, щойно вона отримує моє повідомлення, усміхаюся і махаю їй рукою.

Я трохи запізнився на роботу після зустрічі з доктором Флінном, але я зателефонував заздалегідь і попередив секретаря, що буду о десятій.

Декеру не потрібно багато часу, щоб зіпсувати мій фантастичний ранок.

Він прямує прямо до мене з похмурим виразом на обличчі.

- У конференц-зал, зараз же!

- Добре. - озираюся на Квінн, але її голова опущена. Побачивши винуватий вираз на її обличчі, я насуплююся.

Що, чорт забирай, сталося? Я щойно виграв справу. Величезна клята перемога, а вони нападають на мене?

Йду за Декером у конференц-зал і сідаю на стілець. Через кілька секунд заходить Тейт.

Взагалі чудово.

- Хтось насцяв вам у вівсянку? - посміхаюся я.

- Як поясниш ось це? - Декер жбурляє контракт на стіл.

Кидаю на нього погляд. Це контракт на будівництво для братів Беклі.

- А що таке? Я відправив його їм давним-давно.

- Дивись. Сюди.

- Ти зробив величезну помилку. - Тейт дивиться на мене із самовдоволеною усмішкою, немов задоволена моїм косяком.

Не можу зосередитися, поки вона витріщається на мене, тоді як я намагаюся прочитати контракт. Моє обличчя спалахує, коли я переглядаю слова.

Тейт присувається ближче, стаючи майже поруч зі мною.

- Господи Ісусе, ти не міг би прибрати її звідси до чортової матері, Декере?

- Вибач? - Тейт подається до мене, ніби збирається вдарити по обличчю.

Я гнівно дивлюся на неї у відповідь.

- Ти чула! Я не бажаю слухати твоє невпинне гавкання на мене! Це лайно тебе не стосується!

- Я такий самий партнер, як і ти! Мене стосується все.

- Ти трахнула Донована, і цього виявилось недостатньо? Тепер хочеш мене?

- Ти маленький виродок! - Тейт знову кидається до мене, і Декер хапає її за талію і смикає назад. Вона не перестає кричати на мене через його плече. - Якби не Декер, ти б тут не працював, невдячний маленький...

Декер встає між нами і повертається до Тейт, потім сердито дивиться на мене.

Його обличчя червоне, як пожежна машина.

- Досить! Чорт забирай! - він ходить взад-вперед і хапається за скроню. - Від вас обох голова розколюється!

Тейт не зводить з мене очей. Я знаю, що зачепив за живе, але мені насрати. Їй немає й тридцяти, а вона ходить тут із важливим виглядом, немов довбаний менеджер. Вона побігла до Декера і змусила його відмовитися від позову Донована проти одного з її клієнтів. Декер зробив саме те, що вона йому веліла! Він як щеня, яке всюди тягається за її дупою.

Було б зрозуміло, якби вона була крутою, як Квінн, але я не розумію, якого хріна брат у ній знайшов. Час від часу мені здається, що ми в хороших стосунках, а потім Тейт витворює подібне лайно. Декер і Донован майже не спілкуються. Вона розриває нашу сім'ю на частини.

Руки стискаються в кулаки, і я знаю, що мені потрібно просто ігнорувати Текерів і вирішити проблему. Я б із задоволенням розповів про справу Флінна, але їм буде плювати.

Вони зосереджуються тільки на невдачах, коли справа стосується мене. Все інше замовчується або прикрашається. Я не доставлю їм задоволення применшити свій успіх.

Роблю кілька глибоких вдихів і побіжно переглядаю контракт, нарешті повернувши здатність міркувати. Не потрібно багато часу, щоб помітити помилку.

Так, я облажався. Ну і що? Написав один відсоток замість десяти. Моя вина. У цьому не було нічого особливого, якби я не проігнорував процес рецензування і не відправив контракт безпосередньо клієнтам. Це не виправдання ляяти мене як дитину замість того, щоб поводитися зі мною як із дорослим колегою.

Хитаю головою. Господи, варто лише пропустити крок, і трапляється подібне лайно. Таке відчуття, що Всесвіт ненавидить мене.

- Я вирішу питання.

Декер робить крок до мене.

Вочевидь, він не дозволить мені усунути проблему, не розпустивши слух про те, який я безвідповідальний.

- Знаєш, скільки грошей це коштувало абсолютно новому клієнту? Він розлючений і погрожує судовим розглядом!

- Чорт, я ж сказав, що виправлю. Заспокойся, я все владнаю.

У полі зору знову з'являється Тейт.

- Мені не подобається, що він збирається...

Я перериваю її, кажучи крізь зціплені зуби:

- Декер, якщо не заткнеш свою даму, я її придушу.

Очі Декера розширюються, і він кидає на Тейт суворий погляд, на кшталт: "я не знаю, чи серйозно він, але, будь ласка, просто заткнися на п'ять секунд".

Його похмурий вираз повертається, коли він дивиться на мене.

- Таке трапляється тільки з новачками, Дейконе. Тобі не слід було вносити зміни до контракту, і треба було все перевірити ще раз, перш ніж відсилати його.

- Ти закінчив? Я, блять, усе виправлю! Скільки разів мені повторити?

- О так, тоді цього разу попроси свою дівчину переглянути документи.

Вона єдина, хто виявив твою помилку. - його слова подібні до ляпаса.

Якого біса Квінн переглядала мої контракти? Потім побігла до Тейт і Декера і здала мене?

- Що, чорт забирай, ти сказав? - піднімаю погляд, і бачу те, чого не очікую побачити.

Тейт практично вбиває поглядом, але він спрямований прямо на Декера. Потім дивиться на мене, і вираз її обличчя пом'якшується. Можливо, це найдобріший погляд, яким вона коли-небудь дивилася на мене.

Хитаю головою. Мені не потрібне це лайно. І не потрібна клята жалість Тейт.

Однак Декер не вловлює, що час зупинитися. Це його можливість проявити себе, і він не втрачає ні секунди.

- Може, віддамо їй твій кабінет? А тебе посадимо відповідати на телефон і виконувати доручення.

Він заходить занадто далеко, і я більше не можу стримувати гнів, що біжить по венах.

Підхоплююся зі свого стільця.

Очі Тейт вилазять з орбіт.

За два великі кроки я опиняюся прямо перед Декером.

- Не напрошуйся. - нахилиюся так близько, що нас розділяють лічені дюйми. - Інакше, блять, сильно пошкодуєш.

Декер злегка ковтає.

Ми приблизно одного зросту, але я щонайменше на тридцять фунтів важчий за нього і не грав у такий вид спорту, як бейсбол. Він робить крок назад і легковажно відмахується від мене, намагаючись зберегти обличчя.

- Просто розберіться з цим, чорт забирай.

- Розберуся. - гнівно дивлюся на них обох і поспішаю вийти в коридор, щоб не зробити щось безглузде, наприклад, не викинути Декера у вікно. Не пригадую, щоб коли-небудь був такий злий, і мені це не подобається. Груді здіймаються й опускаються, і мені хочеться знести клятві стіни цієї будівлі.

Коли Декер згадав Квінн, я мало не втратив самовладання. Я ніколи не почувався так, не божеволів таким чином. Потрібно вибратися звідси на деякий час. Просто щоб заспокоїтися.

Щойно я проходжу повз стіл Квінн, звідки не візьмись з'являється Декстер.

- Підеш сьогодні ввечері в "Гейдж"? Я запросив нових дівчат з офісу в Далласі. - він вдаряє мене кулаком у плече, не звертаючи уваги на те, що щойно сталося.

Я похмуро дивлюся на Квінн, і вона зіщулюється на своєму місці.

Навіть не знаю чому, але, не замислюючись, відповідаю:

- Так. Піду.

Квінн блідне, і я негайно шкодую про свої слова, але я занадто злий, щоб говорити з нею просто зараз. Мені просто потрібно піти від усіх.

Блять. Ненавиджу Текерів. Прямо зараз ненавиджу весь світ. Найбільше ненавиджу себе, тому що розумію, що тільки що заподіяв біль Квінн.

Я не просто заподіяв їй біль. Судячи з виразу її обличчя, я буквально розчавив її.

Прямую до кабінету, відчуваючись найбільшим мудаком у світі.

Підходжу до столу і плюхаюся в крісло. Це не означає, що проблему важко вирішити. Додам чортів нуль і укладу новий контракт, поцілую маленьку попку і вимию руки від цієї прикрої помилки.

До біса клієнта за те, що він не прочитав лайно, яке підписав. Я не скажу йому в обличчя, але він найбільший дурень у всьому цьому. Хто підписує те, чого не читав?

Опускаю голову на руки і заплющую очі.

Квінн.

Вона цього не заслужила. Я навіть не знаю, що сталося насправді, і тепер вона, напевно, ненавидить мене.

Я просто не розумію. Якщо вона знала, чому не прийшла до мене?

Навіщо зв'язуватися за моєю спиною з Тейт і Декером?

Я знаю, що Тейт і Квінн подруги, але Квінн в курсі, що я з нею не в ладах. Вона прекрасно знає, як мої брати - за винятком Декера - ставляться до Кім Чен Тейта.

Як би там не було, я не зможу зараз зосередитися на своєму особистому житті. Необхідно якомога швидше залагодити ситуацію з контрактом. Квінн доведеться почекати, і буде непогано відступити, як радив доктор Флінн. Співпереживати, а не судити.

Ось що потрібно робити.



## Розділ 34

*Квінн*

Не знаю, чи почувалася я коли-небудь настільки безглуздо, як зараз. Я думала, що ми прийшли до серйозних стосунків, які щось значили для Дейкона.

Щось значили для нас обох.

Може, я бачила те, що хотіла побачити, або створювала у своїй голові фантазію, яка не відображала реальність.

Дейкон, з яким я провела весь суботній день, - це не той Дейкон, який вийшов із конференц-зали.

Я не можу дихати. У грудях горить, а шлунок скручується в крендель. Невже все було грою? Невже Дейкон використовував мене тільки для того, щоб розтоптати моє серце?

- Тебе-то я і шукав, - усміхається Декер.

Тейт кидає на нього смертельний погляд, від якого в мене навіть пальці тремтять.

- О, так? - видавлюю слова з писком, і горло стискається.

Сльози намагаються зібратися в куточках очей, і я борюся з ними. Не плакатиму перед своїм босом. Не можу зламатися, але все, чого мені хочеться - розсипатися просто тут, на місці. Слова Дейкона прокручуються в голові, і я не можу викинути з голови похмурий вираз його очей.

- Що не так? - він кидає на Тейт "якого хріна" погляд, але вона ігнорує його. - Я, е-е-е, скоро повернуся.

Коли Декер іде, Тейт хапає мене за плечі.

- Ходімо до мого кабінету.

Я киваю, стримуючи сльози. Не знаю, чи то я зараз заплачу, бо я зла і хочу врізати Дейкону по яйцях, чи то тому, що мені боляче. Це саме те, чого я боялася. Він зробив так, що я стала довіряти йому. Впустила його у своє життя, і він захопився за першу ж можливість розчавити мене.

Але я не буду сидіти склавши руки, чекаючи його порожніх обіцянок.

Це минеться.

Відчуваю себе абсолютно порожньою, як шкаралупа. Використаною. Збитою з пантелику.

Тейт веде мене до шкіряного дивана у своєму кабінеті. Я надто засмучена, щоб сидіти, але все одно сідаю, щоб утриматися і не кинутися за Дейконом. Моя нижня губа тремтить, і я впиваюся в неї зубами,

пробуючи все, що могло б заглушити біль у моєму серці. Це не допомагає. Не думаю, що що-небудь зміниться.

- Квінн, - шепоче Тейт. - вибач.

- Чому ти вибачаєшся? Ти ж нічого не зробила.

- Декер не повинен був згадувати твоє ім'я. Він обіцяв, що не буде, але два егоїстичні маніяки розлютились один на одного, і особисте лайно розлетілося по всьому конференц-залу. Ти правильно вчинила, вказавши на помилку. - Тейт тягнеться до моєї руки.

- Ти ж знаєш, як вони заводяться. Упевнена, що Дейкон не мав на увазі те, що сказав. Він розлючений і пригнічений.

Тейт зробила свою роботу, але я теж відчуваю, що вона мене зрадила. Вона розповіла Декеру про мене і Дейкона. А я знаю, яким буває Декер, коли злиться.

Упевнена, що йому сподобалося ткнути Дейкона носом у бруд.

- Може, мені варто пошукати роботу де-небудь в іншому місці.

- Не поспішай. - Тейт відкидається назад, явно здивована.

- Тейт, я навчаюся в юридичному коледжі вечорами протягом трьох років. Я майже його закінчила.

Її похмурий погляд перетворюється на посмішку.

- Справді? Це приголомшливо!

- Я так не думаю. Ти ж знаєш, який вигляд це матиме, якщо я зустрічатимуся з партнером, коли отримаю диплом. Люди подумують, що я проклала через ліжко свій шлях до посади, яку не заслужила.

- Якщо хтось і може це зрозуміти, так це я. Мені довелося дряпатися і вчіплятися кігтями в усе, що в мене є. Я б, напевно, порадила тобі вчинити саме так: перейти в іншу фірму і почати все спочатку, але ти потрібна нам тут. Ти незамінна. Я не сумніваюся, що ти станеш чудовим адвокатом.

- Але всі вважатимуть мене прославленою помічницею Декера і колишньою дівчиною Дейкона.

Тейт випускає довге зітхання.

- Роби так, як краще для тебе. Існує безліч чудових фірм, і я особисто напишу рекомендаційний лист, якщо буде потрібно. Але просто зараз не роби нічого поспішного. Чоловіки завжди очікують, що ми діятимемо емоційно. Зроби крок назад і викинь усе з голови. Приймай здорові, логічні рішення. Сядь і зроби те, що в тебе виходить найкраще - проаналізуй. Повір мені. Я була на твоєму місці.

Киваю. Знаю, що вона має рацію. Коли чоловіки поводяться дріб'язково або зляться, всі просто відмахуються від них. Натомість запам'ятають

жінок, які чинять аналогічно, і дивитимуться на них, як на бомбу уповільненої дії, готову вибухнути.

- Я подумаю.

- Буде дуже шкода, якщо ми втратимо тебе. Я зараз говорю як колега і як друг.

- Дякую.

- Завжди будь ласка. - Тейт дивиться на годинник. - Відпущу тебе на обід раніше. Нехай температура тут трохи охолоне.

Виходжу з її кабінету, почуваючись трохи краще, але все ще не можу викинути з голови повний ненависті погляд Дейкона. Проходжу повз його кабінет і хочу постукати, але гордість не дозволяє. Я не зробила нічого поганого. Якщо його перша реакція - розважатися з іншими жінками замість того, щоб поговорити зі мною як з дорослою, значить він недостатньо зрілий для стосунків.

Сльози знову печуть очі, коли я проходжу повз підсобку. Нашу підсобку.

Мені справді потрібно забратися звідси до біса на деякий час. Добираюся до свого столу і надсилаю повідомлення Гізер, запитуючи, чи не може вона зустрітися зі мною за ланчем.

## Розділ 35

*Квінн*

Минуло два дні, і я не можу перестати думати про Дейкона. Я сумую за ним більше, ніж слід було б. Сумую за його посмішкою і випадковими смс. Сумую за тим, як він затягував мене в підсобку.

Ніхто з нас не зробив спроби зв'язатися, і його не було в офісі. Я й гадки не маю, ходив він у бар із Декстером чи ні. Переконаю себе, що мені все одно, але це не так.

Краще буду думати про навчання і про батька. Єдине, я рада, що послухала Тейт з приводу того, що потрібен час, щоб усе обміркувати. Я ще не вирішила, що робити з роботою. Я б із задоволенням звільнилася, якби ми з татом могли собі це дозволити. З'явився б вільний час, щоб побути з ним удома і позайматися.

Через це ще більше ненавиджу Декера за те, що він так добре мені платить. Тепер я залежу від нього. Рахунки за квартиру і татове медичне обслуговування самі себе не оплатять. Однак я знаю, що в "Гантер Груп" мене ніколи не сприймуть всерйоз. Я завжди буду дівчиною, яка переспала з Дейконом Коллінзом у підсобці й отримала посаду, або дівчиною, яка краще за всіх приносила каву Декеру.

Навіть якщо це неправда, сприйняття завжди перевершує реальність. Щойно люди дізнаються, що ми з Дейконом були разом, в офісі тільки про це й говоритимуть. Можна перевестися в Даллас, але тоді доведеться перевезти тата через усю країну. Ні за що на світі він на це не піде. Він уродженець Чикаго за народженням і вихованням.

Груди сильно стискаються при думці про Дейкона, і я зітхаю.

Тато дивиться на мене.

- У чому справа, малятко?

Я нічого не говорила йому про Дейкона. Незалежно від того, наскільки я зла, не можу змусити себе сказати про нього що-небудь погане. Однак у мене не вийде продовжувати це вічно. Тато здатний прочитати мене краще, ніж будь-хто інший.

Доходжу приблизно до середини розповіді й замовкаю, більше не бажаючи думати про все. Це занадто боляче.

Мій тато хихикає.

Я сердито дивлюся на нього.

- Що тут смішного? - Хіба він не бачить, що мені боляче і я в сумнівах? Моє чортове життя на роздоріжжі, і я й гадки не маю, що мені слід робити.

- Я не сміюся над тобою. Я просто пам'ятаю це почуття.

- Хм?

- Закоханість.

Я заочую очі.

- Я не закохана.

- Так-так. - він знову посміюється.

Моє обличчя спалахує, але в глибині душі я розумію, що тато має рацію. Я справді кохаю Дейкона, і саме тому мені так до біса боляче.

У тата такий відсторонений погляд, ніби він заново переживає минуле.

- Коли я зустрів твою маму, вона була найкрасивішою жінкою, яку я коли-небудь бачив. У неї були твої великі зелені очі. Звичайно, на той час у мене було руде волосся. - він гладить себе по лисій голові і сміється.

Я посміхаюся.

Він ніколи не говорить про мою маму... про те, що було раніше.

- Я зробив багато помилок. Але, Боже, як же я любив її і хотів би бути тим чоловіком, яким вона хотіла мене бачити. Я сумую за цим почуттям. Я сумую за її посмішкою, і іноді я бачу її, коли ти смієшся.

- Думаєш, вона хоч іноді згадує нас? - я ніколи не дозволяла собі посправжньому сумувати за нею. Я маю на увазі, не можна сумувати за тим, чого в тебе ніколи не було, але в мене була маленька частинка Дейкона, і я до біса сильно за ним сумую.

Придурок.

- Можливо. Я думаю про неї і задаюся питанням, чи варто було мені вирушити за нею. Або попросити її залишитися. Усе було складно, малятко. У неї були мрії, за якими вона пішла. Думаю, що отримав кращу частину угоди. - він підморгує мені.

- Ось спасибі. - штовхаю його ліктем.

- Ти кохаєш цього хлопця? Будь чесною з самою собою.

З якоїсь причини все відразу обрушується на мене. Я закриваю обличчя долонями, і сльози течуть по щоках, коли я киваю своєму батькові.

- О, мила. - він обіймає мене за плечі, і я падаю просто в його обійми.

Тато гладить мене по голові, а я ридаю йому в плече. Коли я, нарешті, відстороняюся, він усміхається.

- Боже, мені реально хочеться, щоб просто зараз ти перестав посміхатися.

- О, мила. Це не тому, що в тебе проблеми з хлопцем або тому, що тобі боляче. Я знаю, що тобі боляче.

- Тоді чому?

- Тому, що я роками не міг цього зробити.

- Чого зробити?

- Бути тим, хто подбає про тебе.

Що ж, якщо раніше я сильно плакала, то тепер шлюзи відкриваються геть.

- І не переживай так. У мене там є гільза для дробовика, на якій написано ім'я Дейкона. Мене не хвилює, наскільки гарний він був у футболі; ніхто не сміє ображати моє малятко.

- Спасибі, татку. - я знову згортаюся калачиком поруч із ним.

- Жарти вбік, мила. Я бачив, як цей хлопець дивиться на тебе. Можливо, ти так не думаєш, але просто зараз він страждає. Дуже. Повір мені, я дещо в цьому розумію.

- Я не знаю, як вчинити. Це складно. Дейкон, напевно, ненавидить мене.

- Як би сильно мені не подобалися рішення твоєї матері, я все ще люблю її. І думаю, що завжди буду любити. Закінчи коледж і йди працювати в іншу фірму. Він набіжить, благаючи про прощення.

- Коли ти встиг стати таким мудрим?

Тато стримує сміх.

- Я не мудрий. Просто пережив багато лайна. Досвід має свої переваги.

Я хитаю головою. Розмова вийшла приємною, і я почуваюся трохи краще.

Серце болить трохи менше.

Але я все ще сумую за Дейконом, і, здається, це почуття нікуди не дінеться.

## Розділ 36

*Дейкон*

- Ти чудово владнав ситуацію з контрактом. Я в курсі, що ти працював цілодобово. Усі залишилися задоволені умовами. Тільки не роби так знову, блять. - Декер злегка посміхається мені, коли його погляд перебігає на фотографію, на якій він із Тейт. Після кількох довгих секунд він продовжує: - Напевно, було помилкою згадувати Квінн. І мені не слід було говорити все інше лайно.

Я посміхаюся.

- Звучить майже як вибачення. - Так, я справді надривав дупу. Довелося скласти абсолютно новий контракт і узгодити його між сторонами, а потім запропонувати кожній із них по сотні безплатних юридичних годин, щоб вони не пішли в іншу фірму.

- Ти облажався. Не випробовуй свою удачу. - Декер перебирає якісь папери на столі, і я не можу втриматися, щоб не поглянути на них. Він бурмоче: - І вибач мені.

- Що це зараз було?

- Не змушуй мене надирати тобі зад. Я твій старший брат, мені пофіг, скільки фунтів жиру в тебе під цим костюмом.

- Я твердий як граніт. - потираю свій прес і сміюся. - Мені теж не слід було кричати на Тейт. Адже це суто професійний косяк, а не особистий. Але вона твоя наречена, і я почуваюся ніяково через те, що трапилось.

- Я ціную це. Іноді почуваюся тут як вихователь у дитячому садку, коли намагаюся розібратися з усіма вами.

Так завжди було. В одну секунду ми сваримося, а в наступну вже найкращі друзі. Хоча, маленька ворожнеча Донована і Декера все ще триває і турбує мене до чортиків.

- До речі, я вирішив проблему з доктором Флінном. Я б сказав тобі раніше, але ти кричав на мене через контракт.

Погляд Декера спрямовується на мене.

- Справді? Ти розібрався?

- Так, я не просто розважаюся з клієнтами. Я взагалі-то старанно працюю, навіть якщо іноді мене немає на місці.

- Як ти вирішив питання?

Я розповідаю йому все, що сталося, і до кінця Декер посміхається немов божевільний.

- Охрінити. Хороша робота. - його погляд блукає по стіні. - Може, іноді я занадто суворий до тебе, але це тільки тому, що я знаю, яким хорошим ти можеш бути.

- Ага. У будь-якому разі, тепер мені потрібно зайнятися вирішенням особистої проблеми. - встаю зі стільця.

Декер відсуває якісь папери в кут столу.

Помічаю ім'я Квінн і нахиляюся, щоб прочитати документ.

- Чорт. - Декер намагається схопити аркуш, але я виявляюся швидшим. - Не треба...

Я піднімаю руку і починаю читати. Зрештою, комкаю папір у кулак і поглядом бігаю його кабінетом.

Я не розмовляв із Квінн відтоді, як посварився з Декером кілька днів тому. Вона, напевно, думає, що я мудак, але мені довелося залагоджувати цей безлад, що забрало весь мій час. До того ж вона була до біса зла, і я просто не знав, що їй сказати. Я вирішив дати їй кілька днів охолонути, а потім простягнути руку перемир'я. Але тепер...

- Ти не повинен був цього бачити. - Декер проводить рукою по волоссю й обхоплює потилицю. - Боже, ну чому всі не тримають своє особисте лайно подалі від офісу! Я не вмію з цим справлятися.

- Я твій брат. - струшую документом перед його обличчям. - Ти повинен був сказати мені, що Квінн звільняється. Тейт розповіла тобі про нас. Ти знаєш, як я до неї ставлюся.

- А ти впевнений, що вона знає, як ти до неї ставишся? - Декер кидає погляд на аркуш паперу в моїй руці.

Вибігаю з його кабінету на кляту місію, ігноруючи його запитання.

Довбані жінки.

Два дні, і вона вже звільнилася!

Я прямую до столу Квінн, але її там немає.

Чорт забирай.

Вона може втекти, але вона не сховається від мене навечно. З контрактним лайном покінчено, і в мене в запасі купа вільного часу. Ми поговоримо про те, що трапилося, подобається Квінн це чи ні.

Роблю паузу, щоб обміркувати проблему. Якщо хто-небудь і знає, де вона, так це її маленька подружка Тейт. У будь-якому разі, ймовірно, це була її ідея. Присягаюся, ця жінка хоче зруйнувати моє життя.

Можливо, я й обіцяв бути з нею милим, але це було до того, як я дізнався про звільнення Квінн.



Вриваюся в її кабінет без стуку. Тейт закінчує телефонну розмову і дивиться на мене широко розкритими очима. Її обличчя повільно червоніє, і я благаю її дати мені привід зігнати на ній усе своє обурення.

- Де вона?!

- Як щодо того, щоб ти звалив із мого кабінету, а потім повернувся і ввічливо запитав? - Тейт акуратно складає руки на столі і продовжує пильно дивитися на мене.

У мене зводиться щелепу. Вона справді очікує, що я скажу "будь ласка"?

Мені набридло няньчитися з цією нишпоркою, але будь я проклятий, якщо не вийду з її офісу, проковтнувши свою гордість і бажання зірвати двері з чортових петель. Я хочу отримати відповіді, і це найкращий спосіб домогтися їх, але всередині мене ураган. Роблю все можливе, щоб приховати це, і входжу назад.

- Не могла б ти, будь ласка, сказати мені, де Квінн?

Очікую, що Тейт істерично розсміється наді мною, але вона цього не робить.

Якого біса?

- Значить, це правда?

- Що? Я не розумію, про що ти говориш! Не могла б ти, будь ласка, просто сказати мені, де вона?

- Ти закоханий у неї. - Тейт оглядає мене з голови до ніг. - До чортиків закоханий. За весь час нашого знайомства я жодного разу не бачила тебе таким розлюченим, а тепер ти готовий знищити все, що попадеться на очі.

Стою в дверях, не в силах вимовити ні слова. Просто дивлюся в підлогу і киваю.

- Знаєш що, Дейконе? Можеш не вірити, але ти мені справді подобаєшся.

- Що? - видаю слабкий смішок. Я здивований більше за все на світі.

- Так. І гадаю, ви з Квінн чудово підходите одне одному. Навіть при тому, що я не повинна порушувати дівочий кодекс, я скажу тобі, де вона. Але послухай мене уважно.

Якщо ти розсердиш її, завдаси їй болю більшого, ніж уже завдав, я візьму ту ключку для гольфу з твого кабінету і засуну тобі її в одне місце.

Я скриплю зубами й ігнорую образу, бо понад усе на світі хочу знати, де Квінн.

- Я зрозумів.

- І пам'ятаєш усе те лайно, яке наговорив мені в конференц-залі?

- Я...

- Не вибачайся. Ти не мав на увазі нічого такого. Ти був злий на Декера і зігнав це на мені.

- Вірно.

- Гаразд, так от... про ключку...

- Чорт, я зрозумів, ясно? Ісусе.

Тейт усміхається.

- Так от, якщо ти ще раз так зі мною поговориш або розкажеш Квінн, звідки дізнався про її місцезнаходження...

- Так, так! Я зрозумів! Ти крута, а я мудака, тож просто скажи мені, де вона!

Тейт робить глибокий вдих і відводить погляд на стіну.

- Вона пішла в кафе позайматися під час обідньої перерви. Те, що за два квартали звідси, її улюблене.

Я киваю і прямую до ліфтів.

- Нема за що.

Клянуся Богом, я чую, як Тейт бурмоче "придурок", коли я завертаю за ріг.

Мені насрати.

## Розділ 37

*Квінн*

Не очікувала, що мені буде так сумно, коли я подавала заяву про звільнення, але я почуваюся здутою, як повітряна кулька після побачення з голкою. Я все ще розмірковую над тим, що сказати Дейкону і коли з ним поговорити.

Тато мав рацію. Я справді люблю його. Я покохала його в ту ж секунду, як ми почали зустрічатися, просто не могла зізнатися в цьому самій собі. Хочеться зізнатися йому, але мені страшно. Половина мене любить його кожною клітинкою тіла і хоче бігти за ним. Інша половина кричить, щоб я плюнула і продовжувала жити.

Роблю ковток кави і переглядаю навчальні нотатки. Ніяк не виходить зосередитися. Приблизно в той час, коли я вирішую встати і піти, кидаю погляд у бік входу.

Цього не може бути.

Не зараз. Я не готова.

Дейкон входить у двері й очима сканує приміщення, поки не зупиняється на мені.

Якого біса?

Я дала йому простір. Сиділа й чекала, коли він зробить крок і просто щось скаже. Хоч що-небудь. Він лише мовчав у відповідь, а тепер дивиться на мене так, ніби дуже роздратований?

- Ти збиралася сказати мені? - Дейкон підходить до мене і дивиться зверху вниз прямо мені в очі.

Моргаю кілька разів.

Я розраховувала підготуватися, перш ніж поговорити з ним.

- Дейкон... Я...

- Я надривав дупу, укладаючи новий контракт, і сподівався, що Квінн ось-ось прийде поговорити зі мною. Прийде і пояснить, чому вона діяла за моєю спиною і підставила перед братом, і... - він переводить погляд у вікно, не в силах навіть дивитися на мене, - боже, навіть не хочу вимовляти її ім'я... і перед Тейт. Натомість ти холодна і робиш вигляд, що нічого не сталося. - його погляд знову зупиняється на мені, і його голос трохи підвищується. - Я хотів вибачитися за все, що наговорив того дня в холі. - відвідувачі в кафе витріщаються на нас, але Дейкону, схоже, все

одно. - Я зовсім не це мав на увазі. Я нікуди не ходив ні з якими дівчатами. Цілодобово виправляв ситуацію з контрактом.

- Дейконе, якщо ти просто...

Він перериває мене і продовжує, хитаючи головою:

- Я думав, що щось значу для тебе, але, судячи з усього, помилявся.

Сльози збираються в куточках очей, а в горлі горить.

- Я давно хотіла...

- Не треба, Квінн. Прибережи це для наступного хлопця, який полюбить тебе, і розбий йому серце.

Не можу перестати тремтіти. На язиці крутиться так багато всього, але Дейкон не дозволяє говорити, і я навіть не впевнена, що зможу вимовити хоч слово, якщо навіть захочу.

Дейкон кидає на мене останній погляд і добиває:

- Удачі тобі в юридичній кар'єрі.

Він уже виходить із кафе, перш ніж я встигаю усвідомити, що щойно сталося. Я навіть не знаю, що думати просто зараз, лише витираю очі і поспішаю зібрати свої речі.

Підходить бариста з якимись серветками. Боже, я вже двічі плакала цього тижня через Дейкона. Як він узагалі міг подумати, що в усьому цьому є моя вина?

- Люба, з вами все гаразд?

- Так. Дякую. - збираю речі в оберемок і тихо вислизаю за двері так швидко, як тільки можу. Дейкон навіть не дав шансу порозумітися. З чого він вирішив, що я навмисно втягнула його в неприємності?

Він фактично зізнається, що любить мене, і водночас ображає.

Я прийняла правильне рішення. Мені не потрібно подібне в житті.

Проклинаю сльози, які не перестають литися, і йду до своєї машини. Щойно я опиняюся в салоні, одразу телефоную Гізер. Вона потрібна мені більше, ніж будь-хто інший.

- Привіт.

- Усе гаразд? У тебе дивний голос.

- Я в повному лайні.

- Хочеш, поховаю цього сучого сина? Я декого знаю. Парочка мафіозників постійно заходять у магазин.

Я навіть не можу посміятися над її жартом.

- Ні. Все ще гірше, тому що я не хочу, щоб ти його ховала, а повинна хотіти.

- Зможеш вести машину?

Я шморгаю носом.

- Так. Мені просто потрібно подихати.

- Гаразд, тоді приїжджай. У мене є вино і чізкейк. Виплакаємо все лайно з твого організму.

- Вже їду.

- Скоро побачимося.

- Добре. - закінчую дзвінок і бачу на екрані заставку, на якій ми з Дейконом зображені, коли я була в нього вдома. Біль знову просочується в грудях. Кидаю підручники на заднє сидіння, кладу голову на кермо і намагаюся дихати.

До біса закоханість. Це найгірше, що я коли-небудь відчувала.

## Розділ 38

*Дейкон*

Після сутички з Квінн я одразу їду додому. Немає бажання повертатися в офіс і витріщатися на неї, яка сидить за своїм столом, знаючи, що вона не буде моєю. Вона здалася, звільнилася ще до того, як ми по-справжньому щось почали.

Напевно, я маю бути вдячний, що все закінчилося зараз, перш ніж я став ставитися до неї ще серйозніше. Кого, чорт забирай, я обманюю? Я серйозно ставився до Квінн відтоді, як уперше побачив її. Вона єдина жінка, до якої я коли-небудь ставився серйозно, і яка пробудила в мені почуття.

Перекидаю склянку і дивлюся на горизонт зі свого патіо, розмірковуючи над питанням, як усе склалося б, якби я поговорив із нею раніше.

Усього два кляті дні! Два дні, і вона звільнилася з роботи?

Я доросла дитина, але й то більш зріла, ніж вона!

Прокручую ситуацію в голові за кожним сценарієм, переглядаю кожне рішення, яке прийняв за останні кілька днів, включно із засідкою на неї в кафе. Чорт, я був доволі грубим із Квінн. Вона заслуговувала знати, що я відчував, але не таким чином.

Таке лайно трапляється, коли ховаєш тридцятирічний емоційний багаж і ховаєшся за розіграшами. Нарешті зустрічаю когось, хто мені небайдужий, з ким існує справжній зв'язок, і саботую ці стосунки.

Найбільше я думаю про те, як добре нам було разом. Я шаленів від Квінн. Бля\*ь. Я досі від неї шаленію. Навіть не знаю, що робити. Таке відчуття, що в мене свербить шкіра, і я не знаю, де почухати.

Чую кроки позаду себе й обертаюся, наполовину очікуючи побачити Квінн, хоча знаю, що вона нізащо на світі тут не з'явиться.

- Якого хріна ти тут робиш? Чекаєш на кризу середнього віку? Так купи "Гарлей" і одружися зі стриптизеркою. - сміється Декстер.

- Слухай, я насправді не в настрої. Тому...

- Що, чорт візьми, ти зробив із Квінн?

- Що? - у мене зводить щелепу.

- Я якраз був у кабінеті Декера, куди Тейт увірвалася, як Понтій Пілат, готова розіп'яти тебе. Декер вигнав мене перш, ніж я почув усю історію.

Усе, що я розібрав, було щось про ключку для гольфу і Квінн, яка так і не повернулася з обіду.

- Яке, чорт забирай, це має значення? Вона звільнилася.

Декстер хитає головою. - Іноді мені здається, що ти ще більший ідіот, ніж я. І іноді ти доводиш, що я маю рацію. Сьогодні один з таких днів, сука.

- Я сказав, що я не в настрої. Будь ласка, не змушуй мене бути мудаком і щодо тебе.

Брат киває і робить крок до дверей у внутрішній дворик.

- Ти ж у курсі, що це була заява про звільнення, яка набуває чинності тільки після того, як Квінн закінчить коледж? Вона не збиралася звільнитися найближчим часом.

Я витріщаюся на Декстера, потім обхоплюю голову руками.

- Ти не знав, так? - він робить крок у вітальню, потім, здається, передумує і виходить назад у дворик. - Декер просто хотів, щоб це було формальністю, щоб він міг пошукати когось, хто стажувався б разом із Квінн. Чорт, навіть я знав про це, хоча ні на що не звертаю уваги! - він дивиться на озеро вдалині. - Але, судячи з того, як ти виглядаєш, припускаю, що Квінн звільнилася по-справжньому.

- Блять! - б'ю кулаком по стільцю.

Дивлюся на Декстера, а груди здійснюються величезними хвилями, і я намагаюся просто дихати. Моє обличчя, напевно, червоніше за пекло, але я знаю, що втрата холонокровності - це те, від чого насамперед виникають усі мої проблеми. Насправді це навіть не гнів. Я просто ненавиджу себе, і мені важко дихати. Схоже на напад паніки.

Квінн просто зводить мене з розуму, чорт забирай. Усе, чого я хочу - лише її. Я б кинув усе заради ще одного дня з нею. Я хочу її так сильно, що фізично болить усередині, болить скрізь одночасно.

- Що ти накоїв?

Проводжу рукою по обличчю і наливаю собі ще випити. Сльоза скочується по щоці, і я завмираю, коли це відбувається. Ніколи раніше такого не відчував, принаймні відтоді, як був дитиною. Повертаю голову і витираю сльозу плечем, щоб Декстер не помітив. Я достатньо принизив себе сьогодні. - Я знайшов її в кафе.

- І?

- Знаєш ті великі машини, які порівнюють із землею автопарковки?

- Господи.

- Було трохи схоже на це. Я не міг зупинитися. Мені було до біса боляче, чувак. Напевно, підсвідомо я просто хотів, щоб Квінн відчула те саме, що і я.

- Ну, це недобре.

Не знаю, посміятися чи вдарити його по обличчю за безтурботну реакцію. Це звичайне наше спілкування. У гарному жарті немає нічого забороненого.

- Я довів її до сліз. Назвав боягузкою, звинуватив у тому, що вона здала мене. Потім побажав їй удачі в кар'єрі. Справа була не стільки в тому, що я їй сказав, скільки в тому, як я це сказав. - хитаю головою. - Чорт, я навіть зізнався, що кохаю її, але якимось чином перетворив зізнання на образу в тому ж реченні. Сказав, щоб вона приберегла свою нісенітницю для наступного хлопця, який її полюбить, і розбила цим його серце. - видихаю, тепер мені ще більше соромно, ніж раніше. - Від цього неможливо оговтатися. Квінн ніколи більше не заговорить зі мною. Я б і сам більше не став з собою розмовляти.

Декстер деякий час тупо дивиться на мене і наливає собі склянку віскі. Робить великий ковток і стогне.

- Ну і пиздець.

- Що?

- Ти на сто відсотків упевнений, що кохаєш її? Що вона та сама?

Я примружуюся на нього за те, що він узагалі засумнівався в моїх почуттях до Квінн.

- Про що, чорт забирай, ти говориш? Звісно, я шалено кохаю її! Чим ще можна пояснити все те лайно, яке я тобі наговорив? Хіба це схоже на мене?

- Ні, не схоже. - Декс голосно зітхає. - Господи. Я можу допомогти тобі все виправити. Хоча Квінн чудова дівчина і гідна набагато більшого.

Я прямую до брата, а він сміється і піднімає руки вгору, здаючись.

- Слухай, чувак, ти отримаєш свою Квінн назад. Просто роби кожену клятву річ, яку я скажу зробити.

Стою, хитаючи головою і не вірячи, що обмірковую його пропозицію. Вона така абсурдна, але водночас я знаю, що погоджуся на все, що завгодно, заради хоча б десяти секунд із Квінн. - Що саме ви знаєте про романтику, сер довбойоб?

Брат прикидається, що хапається за серце.

- Ти раниш мене. - сміється він. - Я дивлюся романтичні фільми.

Я фиркаю.



- Прекрасно. Добре. Гарзд.

Декс напружується.

- Я серйозно. Хіба ти ніколи не дивився фільми з ципоньками, щоб розслабитися і дістати їхню кицьку?

- Ніколи. У мене табу на дівчачі фільми. Я їх не виношу. Навіть комедії - відстій.

- Не дивно, що ти не можеш утримати жінку. - заочую очі на його слова. - Гарзд. Я просто намагався допомогти, але, якщо тобі нічого не потрібно... - Декс прямує до виходу.

Перш ніж усвідомлюю, що роблю, я розвертаю його назад за передпліччя.

- Давай зараз не будемо робити необдуманих поспішних вчинків. У тебе є план чи що?

Брат прикидається, що змахує уявний бруд зі свого рукава в тому місці, де його торкнулися мої пальці.

- На відміну від тебе, я реально дивлюся ці фільми і звертаю увагу на всяке лайно, роблячи нотатки в голові в процесі роботи. На випадок, якщо мені знадобиться вмовити навчити ципоньку на Брудного Санчеса, або взяти з дупи в рот, або спробувати донкі-панч, розумієш?

Я хитаю головою.

- Але, що стосується твого запитання... Так. Щоб повністю зрозуміти, ти маєш схопити загальну картину, а потім опрацювати деталі. Потрібно розбити роман на його основну структуру. На початку відбувається мила зустріч. Якийсь надприродний спосіб, за якого дві людини стикаються одна з одною. Потім вони якийсь час зустрічаються. Ось тоді-то і виникає перша проблема. Щось, що вставляє палицю в їхнє життя, щоб розлучити. Але вони возз'єднуються. Інша більш серйозна проблема знову віддаляє їх один від одного. Усе повторюється, посилюючись, доки не виникає епічний конфлікт, де зазвичай чоловік чинить якесь лайно, що здається непростимим в очах аудиторії. Оскільки цільова аудиторія - жінки, проблемою є хлопець. Це закон романтики. Він має стати на коліна і плазувати, щоб повернути її. Жінки божеволіють через це. - він тицяє в мене пальцем. - Саме це тобі і належить зробити.

Я б посміявся, якби не перебував у такому до біса відчайдушному становищі.

Що ще гірше - у його словах справді є якийсь сенс.

- То як, чорт забирай, хлопець із фільму все виправляє??

Декстер піднімає вказівний палець і витріщає очі.

- А це та частина, яку я називаю зашкалюючим спокутним жестом. - він піднімає брови.

- Ну і що, матір твою, це означає?

- Сідай. Мені знадобляться маркери і дошка, накидати що-небудь вражаюче після твого епічного провалу.

## Розділ 39

*Квінн*

Дістаю свій підручник. Сьогодні неділя, і це був найдовший тиждень у моєму житті. Минуло чотири дні відтоді, як Дейкон вирвав моє серце і розтоптав його. Я почуваюся винною за те, що взяла відгул на фірмі на весь тиждень. Це на мене не схоже - не працювати.

Я зателефонувала Тейт пізніше в середу, після інциденту в кав'ярні, і попередила, що погано почувалася. Вона все бачила наскрізь, але була дуже добра і схвалила незапланований відпочинок.

Справа навіть не стільки в словах, сказаних Дейконом, скільки в тому, як він дивився на мене. Ніби кохав і ненавидів одночасно.

Я не можу ні на чому зосередитися. Не можу їсти. Не можу заснути.

Нарешті, кидаю навчання і приєднуюся до тата у вітальні. Він дивиться футбольний матч.

Я падаю на диван.

- А "Ведмеді" грають сьогодні?

- О, так. У прайм-тайм.

Не встигаю запитати, проти кого вони грають, бо лунає дзвінок у двері. Напевно, Гізер прийшла провідати мене. Вона запрошувала мене до клубу вчора, але я не могла змусити себе встати з дивана. У всякому разі, поки що. Ще занадто рано, і взагалі, минулого разу, коли ми з нею ходили до клубу, я зіштовхнулася там із Дейконом. Мені потрібно кілька днів, щоб понити й пожаліти себе, потім я розправлю плечі й повернуся до життя.

- Піду відчиню.

Відкриваю двері, не потрудившись подивитися у вічко. У мене, чорт забирай, мало не трапляється серцевий напад, коли лють, приниження, а потім полегшення захльостують мене приблизно за дві секунди. Моргаю і розумію, що це Декстер.

- Якого біса ти тут робиш? - звук дизельного двигуна віддається у вухах. Заглядаю Декстеру через плече і бачу білий транспортний фургон, припаркований біля входу. Збоку фургона є невеликий пандус для інвалідного візка. Я люто хитаю головою, дивлячись прямо на Декстера. - Ні. - махаю рукою в бік фургона. - Що б це не було, відповідь - ні.

Повертаюся, щоб зачинити двері в нього перед носом, але Коллінз прослизає повз, ніби мене взагалі немає.

- Містере Річардс, ви занадто довго дивилися ігри по телевізору. Сьогодні все змінюється! - він кидає татові на коліна футболку з емблемою "Ведмедів".

Стою в коридорі, ошелешено втупившись у вітальню.

- Намацав у себе запасні яйця, раз посмів з'явитися? - тато секунду дивиться на Декстера. - Хто, чорт забирай, цей клоун, Квінн?

Виглядає точнісінько як Дейкон, але це не він.

- Я клоун, який сьогодні втілить усі ваші мрії в реальність, сер! - Декстер дістає квитки з кишені й розгортає їх віялом перед татом.

Татові очі розширюються.

- Гарзд. Готовий тебе послухати. - він дивиться на мене і знизує плечима, потім вказує на Декстера. - Ну, він же не Дейкон.

Ситуація швидко котиться під укіс, пройшовши точку відновлення. З таким же успіхом мене могло б тут взагалі не бути.

Декстер виглядає так, немов розігрує призовий пакет.

- Отже, як вам таке, сер, - він робить паузу, щоб блиснути посмішкою, і, клянуча Богом, його зуби блищать. Судячи з усього, я сплю. Цього не може бути насправді. - Вас доставлять просто на верхній рівень "Волдрон Дек". Ви цілу годину потусуетесь з Майком Діткою і Брайаном Урлахером. Ми разом вип'ємо бочку пивка, потім повечеряємо в ресторані "Чикаго Файрхаус". Після чого піднінемося у VIP-ложу, щоб подивитися гру.

Я знаю, що Дейкон підмовив його на це, але навіщо? Те, що він сказав мені в кафе, звучало досить переконливо. Якого біса він зі шкіри геть лізе заради мого батька?

Усе це не має сенсу.

- Звучить приголомшливо, тату, але ти всього цього не витримаєш. - ненавиджу розбивати серце мого старого, але це правда.

- Не хвилюйся. - посміхається мені Декстер. - Сер, зовні чекає медсестра в повністю доступному для інвалідів фургоні, щоб забезпечити вас транспортом і медичною допомогою, якщо виникне необхідність. - він нахилиється до тата і щось шепоче, але потім прикладає руки до грудей, показуючи, що медсестра добре обдарована зовні.

Ці придурки продумали все.

Декстер підходить до вікна поруч із татом і відсмикує фіранку. Тато злегка нахилиється вперед і бачить те саме, що і я - білявку, одягнену в обтислі джинси і футболку "Ведмедів", зав'язану на талії, що демонструє її живіт.

Тягну Декстера назад за комір.

- Це Ебігейл з офісу в Далласі! - шиплю я.

Він знизує плечима.

- Вона вчилася на медсестру протягом семестру. Усе в повному порядку, і вона гаряча штучка. Подивися, як тато щасливий. Не будь дурепою. Ти руйнуєш момент.

Я похмуро дивлюся на Декстера. Він думає, що я поводжуся як дурепа? Він прийшов до нас і привів мого батька в захват!

Тато пильно дивиться на Ебігейл, потім переводить погляд на мене, піднімає брови і заявляє:

- Ми сьогодні трохи повеселимося, малятко.

- Чудовий вибір, містере Річардс! Будь ласка, дозвольте вам допомогти. - Декстер проходить повз мене і хапається за спинку інвалідного крісла.

Тато поплескує його по руці, коли вони прямують до дверей.

- Можливо, ти просто мій новий найкращий друг.

Декстер озирається на мене і запитує:

- Ти йдеш?

Зітхаю і беру свою сумку. Не те щоб мені залишили великий вибір. Ні за що на світі я не відпущу Декстера з моїм батьком на цілий день.

Водій завантажує тата у фургон, і я смикаю Декстера за рукав сорочки.

- Я знаю, що Дейкон втягнув тебе в це, але у вас нічого не вийде. Навіть якщо ти привезеш мого батька на гру, і він проведе найкращий час у своєму житті... - серце завмирає в грудях, коли Декстер усміхається мені. Він так схожий на Дейкона, що боляче бачити його посмішку.

Коллінз обхоплює моє обличчя долонями, і я задаюся питанням, якого біса він робить, доки він не щипає мене за щоки і не посміхається.

- Ну, хіба ти не чарівна? Розумію, чому ти подобаєшся Дейкону. Але знаєш, що...

- Що? - впираю обидві руки в стегна, але не в силах навіть поглянути на нього.

- У нас уже виходить.

Моя впевненість злегка згасає, коли він відходить. Роблю глибокий вдих і беру себе в руки. Боже, кожен із цих братів такий до біса самовпевнений! Подивимося, чи спрацює їхній план.

Перш ніж Декстер встигає забратися всередину, ляскаю його по плечу, цього разу не так сильно.

Він обертається, але не виглядає роздратованим.

- Що?

Дивлюся в підлогу, бо не хочу, щоб він бачив сором, який буквально прилип до мого обличчя.

- Він теж прийде?

Декстер кладе руку мені на плече, і будь я проклята, якщо цього разу він справді не виглядає щирим.

- Коли настане час. Не раніше.

Киваю і забираюся у фургон. Тато посміхається так широко, що це навіть заразливо. До біса неможливо засмучуватися, коли в нього, можливо, найкращий день у його житті.

Ебігейл допомагає татові вдягнути футболку "Ведмедів".

Він немов на небесах, і здається, маленькі шматочки мого розбитого серця знову готові з'єднатися воедино.

\*\*\*

Декстер дотримується свого слова. Досі день був просто приголомшливим. Татові вдалося цілу годину поговорити про футбол з Майком Діткою і Брайаном Урлахером. Ті навіть не ніяковіли, відповідаючи на всі татові запитання. Просто спілкувалися з ним, ніби були друзями все своє життя.

Нас дуже смачно нагодували. Боже, їжа була неймовірною! Мене вразило, як сильно тато потребував цього, а в мене ніколи не було ні часу, ні фінансової можливості влаштувати йому подібне свято.

Усе це зробив Дейкон. Він справді звертає увагу на кожну дрібницю і знає кожну шестірню і шків, за допомогою яких б'ється моє серце. Десь у глибині душі в мене є сили пробачити його, але я все ще не в захваті від цієї ідеї. Він заподіяв мені такий сильний біль, що навіть думати про нього просто зараз важко. Якщо я просто поступлюся, який прецедент це створить для будь-яких можливих стосунків? Виходить, Дейкон може танком пройти по мені, коли йому захочеться, а наступного дня увійти в парадні двері?

Ні, нехай просить і благає. Мені потрібно подивитися йому в очі і зрозуміти, щирий він чи ні.

Проте я озираюся на всі боки, сумуючи за ним більше, ніж будь-коли, і бажаючи, щоб він був тут і між нами знову все було добре.

Боляче визнавати, але Декстер мав рацію. Їхній план працює, повільно, але вірно. Цього ранку я б навіть не подивилася в бік Дейкона, а зараз уже виявила, що готова його вислухати.

І ось ми у VIP-ложі. Тато п'є безалкогольне пиво, але ні крапельки не заперечує з цього приводу. Він робить те, що йому подобається. Він знову живе, і мені доводиться стримувати емоції, що вирують усередині.

- Розважаєшся? - Декстер підходить до мене.

- Гарзд. Визнаю, це неймовірно. Велике вам спасибі за те, що зробили його щасливим. - вказую на тата.

Декстер знизує плечима.

- Дрібниці. Ми зависаємо тут щонеділі під час домашніх ігор. Твоєму батькові тут завжди раді.

Минає кілька секунд, і я ворушу великими пальцями.

- Де він? - запитання вилітає перш, ніж я встигаю закрити рота.

- Він не хотів влаштовувати сцену і заважати вам чудово проводити час. Йому важливо, щоб ви відпочили, і брат подумав, що цього може й не статися, якщо він з'явиться. Він знає, що через проблеми зі здоров'ям, роботу і коледж... - він робить паузу. - Чорт. Вибач, він розповів мені про юридичний коледж.

Я знизую плечима.

- Нічого страшного. Адже йому потрібно було з кимось поділитися. До того ж ви близнюки і все таке.

Декстер киває.

- У будь-якому разі, брат розуміє, що ви не можете виходити на вулицю і займатися подібними речами. Хочеш вір, хочеш ні, але це не для того, щоб повернути тебе. Пріоритет Дейкона номер один сьогодні - щоб у тебе і твого батька був найкращий день у житті. Це все, що його зараз хвилює. Упевнений, вам, друзі, доведеться розібратися з купою лайна, але воно може почекати.

Шкодную, що Дейкона тут немає, щоб я могла хоча б подякувати йому.

- Перестань занадто багато думати. Розпусти волосся і прикинься, що тобі подобається футбол. Ось, випий пивка. - Декстер простягає мені пляшку.

Намагаюся послухати його і розслабитися, але не виходить просто взяти і відключити свої почуття.

Декстер усміхається.

- Зазвичай я не такий милий, тож могла б принаймні прикинутися, що тобі теж подобається тусуватися зі мною.

- Так-так. - цокаю пляшкою з його пляшкою і роблю великий ковток.

Пиво справді дуже смачне. Підходжу до тата, обіймаю його за шию і ніжно цілую.

- Ну що, сьогодні найкраща тусовка в твоєму житті?

- Точно, малятко!

- У мене теж.

Я так кохаю Дейкона, але не знаю, як бути. Одне питання засіло в глибині моєї свідомості.

Він подарував нам сьогоднішній день із почуття провини чи тому, що хоче, щоб у нас із ним усе вийшло?



## Розділ 40

*Дейкон*

Я весь день тримався на безпечній відстані, спостерігаючи за Квінн та її батьком. Було кілька моментів, коли я міг заприсягтися, що вона озиралася на всі боки, намагаючись розгледіти мене. Може, це прийняття бажаного за дійсне, але я вірю, що це правда.

Було страшенно важко не підбігти до неї, не укласти в свої обійми, не попросити вибачення і не пообіцяти, що все буде добре. Розум грає зі мною злий жарт. Сумніваюся, що в нашого з братом плану є хоч один клятий шанс спрацювати після того, як я обійшовся з Квінн, але щойно Декстер поділився зі мною своєю ідеєю - "подаруй Квінн найкращий день у її житті без тебе", я точно знав, що робити.

Мені навіть не довелося думати двічі. І якщо вона не прийме мене назад, я хочу, щоб у Квінн та її батька був найкращий день у їхньому житті. Вони заслуговують на це після всього лайна, через яке їм довелося пройти. Таке проведення часу не буде для них останнім, так само, як і квіти щоп'ятниці - я ніколи не перестану робити для Квінн приємні речі.

Не хочу, щоб вона працювала десь іще. Квінн моя. Кожен клятий день мрію ходити з нею на роботу і повертатися з нею додому. Вона переїде до мене, ми одружимося і народимо дітей, якщо вона захоче. Якщо не захоче, я зроблю гробану вазектомію. Насрати. Я просто хочу дати їй усе, чого вона забажає, на все життя.

Настільки ясно уявляю це у себе в голові, що ніщо більше не буде здаватися правильним, якщо Квінн не пробачить мене.

Я не надто віруючий, але весь клятий день читав безмовні молитви, давав Богові всілякі обіцянки, які, ймовірно, не зможу виконати, якщо не поверну її.

Добігає кінця четвертий тайм, але вони ще не покинули ложу. Настав час зробити свій хід. Руки тремтять, як у новачка на Суперкубку, і долоні потіють. Я грав у футбол на одному з найвищих рівнів і ніколи не нервував, але зараз, здається, ось-ось помру.

Ставки як ніколи високі. На кону моє майбутнє. Я не можу жити без Квінн.

Підходжу до входу і даю Дексу сигнал, який він вигадав - чухаю ніс середнім пальцем і одночасно заочую очі.

Він малює коло вказівним пальцем на своїй нозі, потім сміється, коли я витріщаюся на це видовище. Декс поплескує Ебігейл по плечу, і та котить містера Річардса до виходу. Після цього брат посміхається і показує мені піднятий великий палець.

Може, у нього все-таки є серце.

Квінн мене поки що не помічає. Чую лише її голос, що лунає з глибини ложі.

- Куди ви його везете?

- На вечірку з гравцями. Тато сьогодні засидиться допізна. Не хвилюйся. Він у хороших руках.

Стою просто за дверима, коли Ебігейл і містер Річардс виходять і зупиняються поруч зі мною.

Простягаю йому руку.

- Сподіваюся, ви добре сьогодні провели час, сер.

- Так, чудово. - він простягає руку у відповідь, але похмуро дивиться на мене. Жестом просить мене нахилитися, і я підкоряюся. Старий гарчить мені у вухо, намагаючись говорити найзагрозливішим тоном, на який здатний: - Ще раз завдаси болю моїй доньці, і позбудешся коліна. Ми зрозуміли одне одного?

- Так, сер.

Він випрямляється і посміхається, ніби все розрулив.

- Ось і чудненько. А тепер, ти нас вибач, але ми з цією симпатичною леді ідемо на вечірку.

Декс вдаряє своїм кулаком у мій, коли слідує за ними. Вхожу в ложу якраз у той момент, коли Квінн прямує до дверей. Вона застигає на місці, і її обличчя блідне. Чорт, вона виглядає так, ніби ось-ось заплаче, і моє серце розлітається на мільйон уламків.

Без вагань я кидаюся до неї, боячись, що дівчина ось-ось розридається.

Вона піднімає руку перш, ніж я підходжу до неї, і я зупиняюся як укопаний, піднявши руки вгору.

- Вибач, я просто... ти...

- Усе гаразд.

Вказую великим пальцем через плече.

- Я можу піти. Просто подумав, що...

Квінн хитає головою.

- Ні, все гаразд. Зараз саме час.

- Послухай, я весь день намагався підібрати правильні слова. Я маю на увазі, що... Боже, як це важко... Загалом, так їх і не знайшов...

Вона втупилася в підлогу, напевно, тому, що ось-ось заплаче і не хоче, щоб я бачив.

Чорт, я все псую.

- Квінн, будь ласка, можеш подивитися на мене? - відчуваю, як клята сльоза біжить по щоці. І не намагаюся приховати свій стан. Не намагаюся загнати весь біль назад усередину, бо мені насрати, що думають інші. Хочу, щоб Квінн знала - бачити, як вона страждає з моєї вини, - найболючіший досвід у житті.

Вона піднімає голову і зупиняє погляд на моїй щоці.

- Я... вибач мені. - вимовляю ламаним голосом. Її обличчя рожевіє, і мені не зрозуміло, від злості вона плаче чи їй просто боляче. - Я надто гостро відреагував. І... міг би видати тисячу виправдань, але не стану виправдовуватися. Ніколи в житті не робив нічого подібного. Мені щиро шкода, що я змусив тебе пройти через усе це і принизив тебе.

- Я б ніколи не діяла за твоєю спиною, Дейконе. - Квінн витирає сльози з очей. - Я сиділа за столом і розмовляла з Тейт, коли подзвонив Беклі. Вона стояла просто там, коли я відкрила контракт. Я нічого не могла вдіяти. І навіть не розуміла, що помилки припустився саме ти, поки Декер не затягнув тебе в конференц-зал. Ти заподіяв мені біль, Дейкон. Розбив моє серце.

Важко дивитися їй в очі, мені нереально соромно, але я не смію відвести погляд, бо заслуговую на кожну краплю болю.

- Пробач мені. Я зроблю все, що скажеш. Якщо не захочеш мати зі мною нічого спільного, я зрозумію і триматимуся подалі. Я лише хочу, щоб ти була щаслива, навіть якщо без мене. - знову шмигаю носом. - Це буде справжнє пекло. Каткування. Але я залишу тебе в спокої. - потім роблю те, що ніколи не планував робити у своєму житті - немов у мого тіла є свій власний розум - я падаю перед Квінн на коліна.

Її очі розширюються.

- Але все ж таки благаю. Будь ласка. Дай мені ще один шанс. Не обов'язково сьогодні, завтра, або навіть через місяць. Просто пообіцяй дати ще шанс, і клянуся, що загладжу перед тобою свою провину тисячу разів.

Її погляд трохи пом'якшується, а сльози струмком течуть по щоках.

Мені до нестями хочеться укласти Квінн у свої обійми й цілувати так, що в неї запаморочиться в голові, але я не можу. Більше ні. Дивлюся в її зелені очі, в яких важко не загубитися.

- Я кохаю тебе, Квінн. Уже дуже давно. Відтоді, як почав надсилати тобі квіти. Треба було зізнатися раніше.

- Не кажи того, чого ти не маєш на увазі, Дейконе. Тоді в нас була просто інтрижка. - примружується вона.

- Ні. - хитаю головою. - Я був у захваті від тебе з того моменту, як побачив уперше. Звучить безглуздо, але це правда. Я знав, що єдиний шанс роздобути тебе можливий тільки якщо все станеться випадково. Ось тут-то і стала в пригоді підсобка. Я в курсі, що ти думала про мене, про мою репутацію, але ти єдина жінка, з якою я був відтоді, як ти прийшла працювати в компанію. Я від самого початку дізнався про тебе всі подробиці, які тільки зміг, і весь цей час божеволів від тебе. Просто боявся зізнатися, бо думав, що відлякаю тебе. І використовував секс як привід бути з тобою, тому що ти продовжувала відкидати мене і викидати квіти. Але я не здався тоді і не здамся зараз. Я облажався. Але це більше не повториться. Ти - все для мене, просто дозволь довести тобі це. Єдиний спосіб позбутися мене - наказати залишити тебе в спокої. І єдина причина, чому я підкорюся, - тому, що я до біса сильно кохаю тебе, і я не бажаю бачити, як ти страждаєш через те, що я зробив.

Сльози течуть по щоках Квінн, і мені хочеться витерти їх, обійняти її і обіцяти знову і знову, що це ніколи більше не повториться.

- Я теж кохаю тебе, Дейкон. Я просто...

Встаю на ноги. Вона вимовила ті слова, які я чекав почути все життя.

Простягаю руки, дозволяючи їй самій прийняти рішення. Цього разу я не хочу ні до чого її примушувати. Нехай це буде виключно її рішення.

- Повернися до мене, будь ласка. Квінн, я ніщо без тебе.

Вона завмирає на мить, втупившись у мої простягнуті руки.

Сльози котяться по її щоках, потім вона кидається до мене, зариваючись обличчям у мої груди.

Я хапаю Квінн в обійми і притискаю до себе так сильно, що боюся позбавити її кисню.

- Слава Богу. - дивлюся на неї зверху вниз. - Слава Богу. - залишаю поцілунок на маківці її волосся і проводжу рукою вгору і вниз по її спині.

Відчуваю, як вона притискається до мене, як її серце калатає об мої ребра, і все в житті знову стає ідеальним, навіть якщо всього на мить. Я просто стою й обіймаю Квінн, молячись, щоб це ніколи не закінчувалося. Молячись, щоб це було реально.

Нарешті, вона знову дивиться на мене, тільки цього разу на її обличчі сяє усмішка.

- Привіт.

- Привіт. - нахилиюся і цілую Квінн, бо відчуваю, що це правильний вчинок. У той момент, коли наші губи стикаються, у моїх грудях знову розливається тепло, а кольори стають яскравішими. Повертається знайоме відчуття ширяння в хмарах.

Ми продовжуємо цілуватися, як дві старі душі, що возз'єдналися через десятиліття. Ось на що це схоже, хоча минуло лише кілька днів.

- Ти мені до біса потрібна. - шепочу їй у шию, притискаючи Квінн спиною до скла ложі, що виходить на поле стадіону. - Ти потрібна мені в моєму житті. Я, блять, не можу дихати без тебе.

- Ти мені теж потрібен, Дейкон. - цього разу Квінн сама цілує мене.

## Епілог

*Квінн*

- Я пишаюся тобою! - Дейкон відчиняє дверцята автівки і саджає мене на пасажирське сидіння. - Час святкувати. Я забронював столик.

- Чудово. - посміхаюся і пристібаю ремінь безпеки, коли він обходить машину з боку водія. - Куди поїдемо?

- Це сюрприз. - Дейкон заводить машину і виїжджає заднім ходом зі свого паркувального місця.

- У мене теж є для тебе сюрприз.

- О, так? Який?

- Якщо скажу, то доведеться вбити тебе.

- Надивилася бойовиків зі своїм батьком?

- Хто б говорив! Я чула, о котрій годині ви обоє вляглися спати минулими вихідними.

- Винен. Хоча ми дивилися порно.

- Дейкон Коллінз! - шльопаю його по руці й сміюся одночасно.

Деякі речі ніколи не змінюються.

- Ми вивчали кінематографію. Це було неймовірно! Ти б бачила освітлення! І в них ідеально вийшов той самий кадр...

- Припини, поки не вирив собі яму!

Дейкон піднімає руки в удаваній капітуляції, стримуючи сміх. Потрібно було застосувати всю нашу силу переконання, щоб тато переїхав до нас. Він благав відправити його в будинок для старих, коли я сказала, що переїжджаю до Дейкона, але ніхто з нас на це не погодився. Дейкон щосили намагається проводити з ним час. Вони безупинно дивилися спортивні передачі, поки я готувалася до випускного іспиту.

Ми відвідуємо всі домашні матчі "Ведмедів", і Дейкон потихеньку вчить нас усього, що знає про футбол. Зазвичай я засинаю, а тато сидить, вбираючи кожну найдрібнішу деталь історій Дейкона.

Він повністю переробив свій будинок, щоб розмістити тата. Усе облаштував для інвалідів, і тато може самостійно функціонувати, коли нас немає вдома.

Іноді навіть здається нереальним, що ми разом.

- Може, хоч натякнеш? - допитується Дейкон.

Я більше не можу тримати це в собі. Ось-ось лопну по швах.

- Хочу обговорити з тобою майбутню роботу.

- О, так? - кісточки пальців стискають кермо міцніше, але він не реагує надто гостро і зберігає на обличчі посмішку.

- Так. Думаю, буде краще, якщо я залишуся в "Гантер Груп". Що думаєш? - спостерігаю за його реакцією боковим зором.

- Серйозно? Не грайся зі мною, жінко.

- Так, я хочу працювати там, де почала.

- Я буду до біса щасливий. - Дейкон заїжджає на паркувальне місце поруч із рестораном. Перш ніж ми виходимо з машини, він бере мене за руку і нахиляється через консоль. - Ти не пошкодуєш. Обіцяю.

- Я знаю. - торкаюся його обличчя, потім цілую в губи.

- Мм-м. - він відкидається назад і пильно дивиться мені в очі. - Давай зійдемо всередину, поки я не розклав тебе на капоті машини.

Дейкон веде мене через парадні двері, і в той момент, коли ми входимо до ресторану, всі наші друзі з фірми вискакують і кричать:

- Сюрприз! - на стіні красується величезний банер із написом "ВІТАЄМО, КВІНН!".

- Що це? - здивовано запитую я.

Дейкон піднімає брову, дивлячись на мене.

- Не знаю. Збори мурах? На що це схоже?

Хитаю головою.

- Суть вловила. - міцно обіймаю його, потім проходжу до зали, щоб подякувати всім за те, що прийшли.

Однак, навіть коли ми розходимося в різні боки, я витягую шию, щоб усміхнутися йому. Важко відірвати погляд від чоловіка, якого я кохаю.

*Дейкон*

Стою поруч із Квінн, спостерігаючи, як вона оглядає ресторан. Знаю, кого вона шукає, і я б нізащо не зіпсував їй свято. Коли Квінн не знаходить поглядом батька, її усмішка згасає.

Я шепочу їй на вухо:

- У мене є для тебе ще один сюрприз. - киваю Ебігейл, і та виходить через бічні двері, а потім повертається, вкочуючи містера Річардса.

- Тату! - Квінн підбігає до нього.

Я йду позаду, повільно насолоджуючись моментом і знімаючи відео на свій телефон.

- Я страшенно щасливий за тебе, крихітко!

Вона нахиляється і цілує його в щоку.

- Я люблю тебе.

Містер Річардс підморгує мені, і ми всі прямуємо до величезного столу в центрі ресторану. Протягом вечора всі по черзі розповідають історії про те, як Квінн виручала їх із колотнечі або робила все можливе й неможливе на роботі. Її батько весь час посміхається, йому подобається, коли його дочку обсипають похвалами. Мета полягала в тому, щоб змусити Квінн відчувати себе на вершині світу, і впевнений, мені це вдалося.

- Думаю, що скажу за всіх, Квінн - без тебе ми б не відрізняли свої голови від дуп. - піднімає свій келих Тейт.

- Повністю згоден. Я без тебе, як без рук, і впевнений, ти будеш чудовим адвокатом. Пишаюся тим, що ти тепер одна з нас. - підморгує Декер.

Коли ми приїхали, я встиг попередити його, що Квінн залишиться працювати в компанії.

- Квінн, тобі чудово вдається тримати моїх братів у вузді. - Донован посміхається на весь рот, ніби вона рятує його дупу не так часто, як інших, але ясно, що він жартує.

- Квін, я в курсі твоєї схованки з ручками і канцелярським приладдям. - Декс сміється, і Ебігейл шльопає його по потилиці. - Ай! Чорт. Гаразд. Ти приголомшлива, Квінн. Дякую за все. - він посміхається і киває мені. - Твоя черга, великий хлопчику.

Є лише одна річ, яка зробить сьогоднішній день ідеальним.

Відсуваю свій стілець назад і простягаю Квінн руку.

- Ем-м-м. Гаразд. - вона бере мене за руку і піднімається зі свого місця. - Що ти задумав?

Я підходжу до її батька. Той усміхається, лізе в кишеню і дістає чорну коробочку.

Повертаюся назад до Квінн. Я роблю все правильно. Як у романтичних фільмах, які дивився з нею. Очевидно, що це лайно працює, і я хочу, щоб усі інструменти в моєму арсеналі приносили Квінн щастя все життя.

Пильно дивлюся в зелені очі, в які закохався з першого погляду, без сумніву усвідомивши, що вона - та сама.

Беру її ліву руку у свою й опускаюся на коліно.

- Квінн, ти найкрасивіша жінка, яку я коли-небудь зустрічав, усередині й зовні. Коли я вперше побачив тебе, то одразу все зрозумів. Не можу пояснити, як і чому, я просто відчував це кожною клітинкою свого тіла. І я хочу сказати тобі дещо перед усіма сьогодні. - Озираюся через плече на своїх братів і наших найближчих друзів.

Тейт, яка ніколи не плаче, промокає серветкою куточки очей.



- Не існує слів, щоб точно висловити, як сильно я тебе кохаю. Ти мій найкращий друг. Щоранку, прокидаючись поруч із тобою, я відчуваюся найщасливішою людиною на світі. Але не вистачає однієї речі. Обіцянки, що ти будеш моєю назавжди. Тому хочу поставити тобі одне запитання. Ти вийдеш за мене заміж?

Квінн судорожно киває головою.

- Так, Дейконе. Так! Тисячу разів так! - усе її тіло тремтить, коли вона нахилиється, щоб поцілувати мене.

Одягаю каблучку їй на палець. Зі смарагдово-зеленим каменем огранювання "Принцеса", який пасує до її очей.

- Я так сильно кохаю тебе! Гадки не мала, що ти задумав! - її погляд продовжує метатися від каблучки, потім назад до мене. І найширша посмішка, яку я коли-небудь бачив, розпливається на її обличчі.

Квінн просто сяє, і я планую щодня надривати дупу, щоб так тривало й надалі.

Коли наш момент добігає кінця, усі обходять нас, вітаючи.

Дивлюся на Декса і Донована, гадаючи, хто з бідолах буде наступним тепер, коли ми з Декером пішли з ринку.

Щойно всі сказали, як вони щасливі за нас, я беру руки Квінн у свої і просто дивлюся їй в очі.

- Наречена.

- Наречений. - вона робить невеликий химерний реверанс, і ми обоє сміємося.

Беру її на руки й притискаю до себе, не бажаючи більше відпускати. Цілую в чоло, потім знову притягую до себе.

Найпрекрасніший момент мого життя... Він просто тут, просто зараз. І я знаю, що майбутнє буде ще кращим.

Тому що Квінн - уся моя.